

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ЗАЩОТО ГО ЗАСЛУЖАВАМ

Част 4 от „Интригантката“

Превод от английски: Ася Терпешева, 2009

chitanka.info

*„Може да не си мръсница и пак да се
чувстваш добре.“*

Ърнест Хемингуей
И изгрява слънце

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Февруари е като момичето на онзи купон, който направих миналата седмица, когато нашите бяха на „втори меден месец“ в Кабо (да, знам — тъжно е). Помните ли — момичето, което повръща навсякъде по испанския мраморен под в банята за гости и после не искаше да си тръгва? Наложих се да изхвърлим в асансьора чантата „Диор“ и коженото палто „Оскар де ла Рента“, за да разбере намека. Нью Йорк, за разлика от повечето места по света, не изпада във февруарска депресия и не се превръща в сива, студена и мрачна пустош. Не и моят Нью Йорк. Тук на Горен Ийст Сайд всички ние знаем как се лекува скуката: една сексапилна рокля на Джедедея Ейнджъл за луди купони, чифт лъскави обувки „Маноло“, новото „Готова ли си, или не?“ червено червило, което можеш да намериш само в „Бендел“, хубава бразилска маска и дебел слой авто бронз на „Есте Лаудер“, в случай че тенът ви на „Свети Бартц“ от коледната ваканция е съвсем избледнял. Повечето от нас вече карат втори семестър — най-накрая. Молбите ни за колеж са подадени и програмата ни е олекотена всеки ден с двойно повече свободно време, през което можем да хванем Седмичното модно дефиле или да се съберем в някой мезонет — да прием от малки кутийки, да пушим и да си избираме дрехи за вечерния купон — какво като имаме домашни.

Другото хубаво на февруари е моят любим празник, който трябва да бъде и Национален празник — Денят на свети Валентин. Ако вече си имате гадже, значи сте късметлии. Ако нямате — сега е моментът да предприемете мерки за този сладур, по който цяла зима ви течаха лигите. Кой знае? Може да откриете истинската любов, или поне истинската страст, и скоро всеки ден ще бъде като Денят на влюбените. Да правите това или просто да си седите вкъщи — да изпращате

тъжни, анонимни послания на хората, да ядете шоколадови бонбони с форма на сърца, докато вече не може да влезете в любимите ви дънки „Севън“. От вас зависи...

Наблюдения

С и А се държат за ръце и се шляят по Пето авеню към бара на хотел „Комптън“, където може да ги видите почти всеки петък вечер да поглъщат „Ред Бул“ и коктейли със скъпо френско шампанско — да се хият един на друг със замайващата увереност, че те без съмнение са най-готината двойка в залата. Б отказва да влезе във „Вероник“ — магазин за бъдещи майки на „Медисън“ — с нейната щастливо бременна майка. Д и В носят еднакви черни поли и краката им са преплетени, докато гледат този откачен, депресиращ филм на Кен Могоул в „Анжелика“. Две патологични, артистични, странни бобени зърна в шушулка — толкова невероятно подходящи един за друг, че ти се иска да им извикаш: „Хей. Какво чакахте толкова време?!“. Дж пътува в обиколния автобус на Деветдесет и шеста улица, задълбочена в рекламно табло за хирургично намаляване на гърдите. Аз определено бих се оперирала, ако имах нейните двойно-Д чашки... ммм... имам предвид обувки. Винаги обожаваният Н играе дрогиран хокей на лед със своите приятели в „Скай Ринк“. Изглежда не му пречи, че е без гадже. Не че има някакви проблеми да си намери ново...

И накрая: Кой е приет първи?

Тази седмица неприятно малка група от нас ще разбере дали сме приети първи в най-добрите колежи в страната. Това е. Няма вече време нашите родители да построят ново крило на библиотеката. Няма време да подкупим някой уважаван дипломант, за да ни препоръча на декана. Няма време да участваме в друга училищна пиеса. Пликовете вече са в пощенската кутия.

Бих искала един момент, за да отбележа, че решението е напълно произволно, защото принципно ние всички сме перфектни образци — прекрасни, интелигентни, с добри обноски и маниери, с влиятелни родители и безупречни досиета (с изключение на случайните фалове

като това да те изритат от Училищния съвет или да се явиш на SAT осем пъти).

Бих искала също да дам някой и друг съвет на онези от нас, които ще влязат първи: опитайте се да не говорите много за това, окей? Останалите имаме да чакаме още няколко месеца и ако искате да излизате с нас. По-добре не споменавайте в наше присъствие думите „добри университети“. Майките и бащите ни правят това достатъчно, благодарим много. Не че това е деликатна тема или нещо такова.

Мисля, че ние всички сме обхванати от зимна треска в очакване на новини от колегите. Време е малко да полудеем! Само помислете, колкото по-късно се прибираме, толкова по-бързо ще минават дните. И повярвайте ми, всяка важна информация, до която се доберем, ще бъде гледана през лупа, ще бъде анализирана и отразена тук във ваша чест. Някога да съм ви разочаровала?

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

Б ОБСЪЖДА С ДЖ РАЗМЕРА НА ГЪРДИТЕ СИ

— Само малко пържени картофки и кетчуп, ако обичате — каза Джени Хъмфри на Ирен, стогодишната космата госпожа, обслужваща бара на закусвалнята в сутерена на девическото училище „Констънс Билард“.

— Само *няколко* — повтори Джени.

Днес беше първият ден на Консултантската група и Джени не искаше консултантките от по-горните курсове да я считат за прасе.

Консултантската група беше нова програма, която училището изпробваше. Всеки понеделник по време на обяд първокурсничките трябваше да се събират на групи от пет с две момичета от горния курс, за да обсъждат как да бъдеш като другите, диетите, момчетата, секса, наркотиците, алкохола и всички останали теми, които занимават по-малките или които по-старшите съветнички на консултантската група считат за достатъчно важни. Идеята беше, че ако по-големите ученички споделят своя опит с новите и провеждат задоволителен диалог, по-младите момичета ще взимат разумни решения, вместо да направят глупави и накърняващи ученическата кариера грешки, които да разочароват техните родители или училището.

Със светещия си таван, огледалните стени и най-модерните маси и столове от брезово дърво, училищната закусвалня на „Констънс Билард“ приличаше повече на шикозен нов ресторант, отколкото на учреденска трапезария. Миналото лято занемарената стара закусвалня бе ремонтирана — толкова много студенти се хранеха другаде или си носеха обяда от вкъщи, че училището беше на загуба от непродадената храна. Новата закусвалня беше спечелила архитектурна награда за предизвикателния си дизайн и високотехнологична кухня и сега беше любимото училищно свърталище, въпреки факта, че Ирен и нейните мършави, оцапани и с грозни нокти на ръцете помощници все още сервираха храната от новата модернизирана американска кухня.

Джени си проправяше път сред тълпите от момичета с плисирани морскосини, сиви или кафяви вълнени униформени поли, които отхапваха от своите бургери с пушена риба тон, картопки „Ред Блис“ и обсъждаха купоните, на които са били през последния уикенд. Тя сложи своя поднос от неръждаема стомана на празната кръгла маса, резервирана за консултантска група А и седна с гръб към огледалната стена, за да не вижда отражението си, докато се храни. Нямаше търпение да разбере кои ще бъдат съветничките на нейната група. Всички знаеха, че конкуренцията е жестока. Да бъдеш съветник беше сравнително лесен начин, за да покажеш участието си в училищни мероприятия, макар и вече да си подал молбата си за колеж. Така получаваш допълнителни точки за това, че ядеш пържени картопки и разговаряш за секс в продължение на петнайсет минути.

Кой не би го направил?

— Здравей, Джени — Блеър Уолдорф, най-голямата мръсница, най-суетното момиче в целия горен курс или в целия свят, сложи своя поднос на мястото срещу Джени и седна. Тя прибра зад ухото си една къдрица от кестенявата си, дълга до раменете коса и промърмори на собственото си отражение в огледалото. — Нямам търпение да се подстрижа. — Погледна към Джени, взе вилицата и разрови битата сметана върху шоколадовата си торта. — Аз съм една от съветничките на консултантска група А. *Ти* в група А ли си?

Джени кимна утвърдително. Беше хванала здраво стола и се взираше мрачно в чинията си с изстинали, мазни картопки. Не можеше да повярва на лошия си късмет. Блеър Уолдорф не беше само най-внушителното момиче в училище — тя беше бившето гадже на Нейт Арчибалд. Блеър и Нейт винаги бяха представлявали перфектната двойка; съдбата им беше предопределена да бъдат винаги заедно. После, колкото и странно да изглежда, Нейт практически заряза Блеър заради Джени, с която пушиха заедно трева в парка.

Това бе първият джойнт за Джени, а Нейт бе първата ѝ любов. Никога не бе и мечтала да има по-голямо гадже и, още по-малко, толкова привлекателен и готин като Нейт. Но след няколко „твърде хубави, за да бъдат истина месеци“, на Нейт започна да му доскучава с Джени и разби сърцето ѝ по най-жесток начин — изостави я в навечерието на Нова година. Всъщност Джени и Блеър Уолдорф сега имаха нещо общо — беше ги зарязало едно и също момче. Не че това

имаше някакво значение. Джени беше напълно сигурна, че Блеър я ненавижда.

Блеър знаеше много добре, че Джени беше курвата първокурсничка с огромни балони, която ѝ открадна Нейти, но също така знаеше, че Нейт изрита Джени като куче, след като някои крайно смущаващи снимки на голия ѝ задник в прашка бяха качени в интернет — точно преди Нова година. Блеър се надяваше, че Джени вече е получила каквото ѝ се полага и че не си заслужаваше да я мрази.

Джени вдигна глава.

— Коя е другата съветничка? — попита плахо. Искаше ѝ се останалите членове на групата да побързат и да дойдат, преди Блеър да ѝ откъсне главата с перфектно лакираните си опалесцентно розови нокти.

— Серена ще дойде всеки момент — Блеър завъртя очи. — Познаваш я. Винаги закъснява — тя прокара пръсти в косата си, виждайки новата прическа, която ще си направи в голямото междучасие. Ще поръча да ѝ изсветлят косата в махагон и да се отърве от кичурите с бакърено червен оттенък. Искаше да я подстрижат късо, суперстилно и модерно като Одри Хепбърн в *Как да откраднеш един милион*.

— Оу! — въздъхна Джени облекчено. Серена ван дер Удсен беше най-добрата приятелка на Блеър, но тя изобщо не бе толкова страшна, всъщност беше *приятна*.

— Здравейте. Това ли е група А? — Висока и слаба, луничавата първокурсничка Елиз Уелс седна до Джени. Миришеше на бебешка пудра. Сламенорусата ѝ коса бе дълга до брадичката, а бретонът ѝ покриваше челото — както ви остави бавачката като бяхте на две години. — Това, което имам да ви кажа, е, че имам проблем с яденето — каза Елиз. — Не мога да ям на обществени места.

Блеър кимна и отмести шоколадовата торта. По време на курса за съветнички на консултантската група, учителката по здравните въпроси госпожа Дохърти им бе казала да *изслушват* и да бъдат *състрадателни*, да се поставят на мястото на по-младите момичета. Госпожа Дохърти обичаше да приказва. В часа на здравето в девети клас тя говореше единствено за гаджетата, които е имала, и за секспозите, които е опитала. Въпреки това, именно госпожа Дохърти бе от учителките, атакувани от Блеър за допълнителна препоръка в

приемния офис на „Йейл“. Тя наистина искаше да бъде най-добрата съветничка на консултантската група. Искаше ѝ се първокурсниците да я харесват — да я *обожават* — и ако някоя от тях имаше проблеми с яденето пред другите, Блеър нямаше просто да си седи и да се наслаждава на шоколадовата торта. И без това беше планирала да я изхвърли след биенето на звънеца.

Блеър извади купчина брошури от чантата си на Луи Вюитон.

— Нашият имидж и нашето самочувствие ще бъдат две от темите, които ще обсъждаме днес — каза тя на Елиз и Джени, като се опитваше да звучи професионално. — Ако другата съветничка и останалите от групата решат някога да дойдат — добави нетърпеливо. Беше ли физически възможно за Серена *някога* да дойде навреме?

Очевидно не.

Точно тогава, сред вълни от гълъбовосив кашмир и блестяща светлоруса коса, Серена ван дер Удсен положи оформеното си загоряло дупе на стола до Блеър. Останалите три първокурснички от консултантската група я проследиха с поглед като невръстни патенца.

— Вижте какво измъкнах от Ирен! — извика тържествено Серена и подхвърли на масата препълнена чиния с мазни лучени кръгчета. — Казах ѝ, че имаме специално събиране и че умираме от *глад*.

Блеър погледна съчувствено към Елиз — беше се намръщила на чинията с лучени кръгчета. Сините ѝ очи с руси мигли можеха да изглеждат красиви, ако си сложеше малко тъмнокафява удължаваща спирала.

— Закъсняваш — обвини я Блеър, като подаде брошурите на Серена и останалите три първокурснички. — Аз съм Блеър — каза им тя. — А вие сте...

— Мери Голдбърг, Вики Райнерсън и Каси Айнуърт — отговориха в хор трите момичета.

Елиз сръга Джени по лакътя. Мери, Вики и Каси бяха най-досадното неразделно трио в първи курс. Решеха се една друга в коридорите и правеха всичко заедно, заедно ходеха и до тоалетната.

Блеър се взря в брошурата и прочете на висок глас:

— Нашият външен вид: да го приемем и да се задоволим с това, което имаме — тя вдигна глава и се усмихна на момичетата в очакване.

— Някоя от вас има ли специална част от тялото, за която иска да говори?

Джени почувства как кръвта ѝ се изкачва първо по врата и после по лицето, докато взимаше смело решение да им разкаже за консултацията за намаляване на бюста. Преди да каже каквото и да е, Серена пъкна огромен резен лук в изящната си уста и я прекъсна:

— Може ли аз първа да кажа нещо?

Блеър се намръщи на най-добрата си приятелка, но Мери, Вики и Каси кимаха ожесточено. Каквото и да кажеше Серена ван дер Удсен, беше много по-интересно за слушане от всяко обсъждане на някакъв глупав имидж.

Серена опря лакти върху масата с брошурите и подпря перфектно изваяната си брадичка с ръце. Огромните ѝ тъмносини очи се вираха замечтано в идиличното ѝ отражение на огледалната стена.

— Толкова съм влюбена — въздъхна.

Блеър грабна вилицата си и я заби отново в шоколадовата торта, забравяйки, че не трябваше да яде от солидарност с Елиз. Серена бе толкова безчувствена, дяволите да я вземат. Първо на първо, момчето, в което очевидно бе „толкова влюбена“ по случайност беше новият псевдохипи, с дълга сплъстена коса, свирещ на китара, доведен брат на Блеър, Арън Роуз, което просто беше *толкова абсурдно*. И второ на второ, въпреки че Нейт беше зарязал Блеър още през ноември, тя *все още* не го беше надживяла и само от споменаването на думата *любов* ѝ се повръщаше.

— Мисля, че нашата работа е да ги накараме да говорят *те* за *техните* проблеми, а не ние за *нашите* — изсъска тя на Серена. Разбира се, ако Серена изобщо си беше направила труда да присъства на обучението за съветнички, тя самата щеше да знае това.

Серена пропусна обучението, за да отиде с Арън на кино и като наивна идиотка, Блеър я покри. Тя каза на госпожа Дохърти, че Серена има мигрена, но че тя лично ще разгледа с нея всички по-важни въпроси, които са обсъждали на курса, когато Серена се почувства по-добре. Беше толкова банално. Винаги когато Блеър направеше нещо добро за някого, после съжаляваше за това.

Което донякъде обясняваше защо почти винаги се държеше като мръсница.

Серена сви перфектно изваяните си рамене:

— Мисля, че при всички случаи любовта е много по-добра тема от тази за външния вид. Имам предвид, че всички говорихме до втръсване за това в часа по здраве в девети клас — тя погледна към първокурсничките, седнали около масата. — Нали?

— Мисля, че трябва просто да се придържаме към брошурата — настоя упорито Блеър.

— От вас зависи, момичета — каза им Серена.

Мери, Вики и Каси очакваха с наострени уши да чуят за сензационния любовен живот на Серена. Елиз се протегна, напипа едно мазно лучено кръгче с трепереща ръка с изгризани нокти, но я отдръпна отново като попарена. Джени облиза напуканите си от студа устни.

— Тъй като се предполага, че трябва да говорим за външен вид — мисля, че имам да кажа нещо — каза на групата с колеблив глас. Тя погледна към Блеър, която ѝ кимаше утвърдително с окуражаваща усмивка.

— Да, Джени?

Джени отново заби поглед в масата. Защо изобщо им казва това? *Защото имам нужда да го споделя с някого*, осъзна. Наложих си да продължи да говори, въпреки че лицето ѝ бе ужасно зачервено от смущение.

— Този уикенд имах насрочена консултация за намаляване на гърдите.

Мери, Вики и Каси се наместиха на столовете, за да слушат по-добре. Консултантската група щеше да бъде не само *учебен център* за последните модни тенденции от двете най-готини мадами в училище, а и главен източник на клюки!

— Насрочих си среща — продължи Джени, — но след това не отидох.

Тя отмести чинията си и отпи глътка вода, опитвайки се да игнорира любопитните погледи на останалите. Беше център на внимание в групата, а да отнемеш главната роля на Блеър и Серена не беше лесна работа.

Елиз си взе едно лучено кръгче, отхапа малко и го пусна отново в чинията.

— Защо промени намеренията си? — попита тя.

— Не е нужно да й отговаряш — прекъсна я Блеър, спомняйки си нещо, което госпожа Дохърти беше казала по време на обучението — че не трябва да притискат членовете на групата да говорят за себе си, преди да са готови затова. Тя хвърли поглед към другата съветничка. Серена беше заета да изучава цъфналите краища на косата си. Погледът ѝ беше замечтан и отнесен, все едно не беше чула и дума от това, което се говореше. Блеър се обърна отново към Джени и се опита да измисли нещо утешително, за да не се чувства като единственото момиче в групата с подобен проблем.

— Винаги съм искала по-големи гърди. Дори сериозно обмислях да си сложа импланти. — Не беше пълна лъжа. Имаше чашка В и винаги бе искала да носи С. — И кой не иска?

— Наистина ли? — попита Серена, слизайки отново на земята. — Откога?

Блеър пак отхапа нервно от тортата. Серена нарочно ли се опитваше да компрометира ролята ѝ на съветник?

— Ти не знаеш всичко за мен — озъби се тя.

Каси, Вики и Мери се подритваха под масата. Това беше толкова вълнуващо! Серена ван дер Удсен и Блеър Уолдорф се караха и те присъстваха на всяка дума!

Елиз прокара пръстите си с изгризани нокти през гъстата си руса коса.

— Мисля, че наистина беше, ъъм, прекрасно от твоя страна да ни разкажеш за това, Джени — тя се усмихна срамежливо на Джени. — И мисля, че си била много смела да не го правиш.

Блеър се намръщи. Защо *тя* не каза колко смела беше Джени или нещо подобно, вместо да прави това скандално изявление, че е искала импланти? Кой знае какво ще разправят тези глупави първокурснички за нея, след като свършат? Тогава си спомни за още нещо, което госпожа Дохърти бе споменала по време на обучението им.

— Упс. Мисля, че трябваше от самото начало да кажем нещо за поверителността. Знаете — за това, че нещата, за които говорим тук, не трябва да се повтарят извън групата.

Твърде късно. Само след няколко минути всяко момиче в училището щеше да обсъжда предстоящата операция на Блеър Уолдорф за увеличаване на гърдите. *Чух, че изчаква да завърши училище... и т.н., и т.н.*

Джени сви рамене.

— Все ми е едно. Не ме е грижа на кого ще кажете. — И без това нямаше как да скрие огромните си гърди. Те бяха там.

Елиз се наведе и взе бежовата си раница „Кенет Коул“.

— Хм, остават само осем минути, докато бие звънецът. Става ли да изляза сега и да си купя кисело мляко? — попита тя.

Серена подбутна чинията с лучени кръгчета към Елиз.

— Вземи си още от тези — предложи ѝ тя щедро.

Елиз поклати глава, луничавото ѝ лице почервения.

— Не, благодаря. Не ям на обществени места.

Серена се намръщи.

— Наистина ли? Колко странно. — Тя потрепна, когато Блеър я сръга с лакът, *силно*. — Оох! Господи, какво беше това?

— Може би ако беше отишла наистина на обучение за съветнички, щеше да разбереш — Блеър се озъби така, че другите да не я чуят.

— Може ли вече да тръгвам? — попита отново Елиз.

На Блеър ѝ хрумна, че първокурсничките може наистина да я харесат, ако им разреши да си тръгнат по-рано. Всъщност можеше да използва допълнителните осем минути, за да отиде навреме във фризьорския салон.

— Можете *всички* да тръгвате — каза тя, усмихвайки се сладко, — освен ако в действителност не ви се иска да останете до края на часа и да слушате приказките на Серена за *любов*.

Серена изпъна ръце над главата си, хилейки се на тавана.

— Мога да говоря за любов цял ден.

Джени се изправи. Откакто Нейт я заряза, любовта беше последното нещо, за което искаше да слуша. „Колко странно“ — тя си мислеше, че Блеър ще бъде съветничката, с която няма да се разбира, но се оказваше, че е Серена.

Елиз също се изправи, мъчейки се с огромното розово поло все едно ѝ беше малко.

— Не се обиждайте, но ако не изям едно кисело мляко преди обяд, ще припадна по геометрия.

— Ще дойда и аз да си купя едно — каза ѝ Джени и използва това като извинение, за да стане от масата.

— Аз също ще тръгна с вас, момичета — прозя се Блеър и също стана.

— Къде отивате? — невинно попита Серена. Обикновено в понеделник след обяд двете момичета прекарваха голямото междучасие в „Джаксън Хоул“, пиеха капучино и правеха луди и бомбастични планове за лятото, когато завършат.

— Не е твоя работа — изръмжа Блеър. Мислеше да покани Серена да ядат заедно в салона, но след като тя се оказа такава егоцентрична разглезена кучка, нямаше никакви шансове. Разпусна косата си по раменете и метна чантата си на рамо. — До следващата седмица, момичета — добави на Мери, Вики и Каси, докато следваше Джени и Елиз към изхода и нагоре по задните стълби за 93-та улица.

Отзад, в претъпканата закусвалня, Вики се наведе и се подпря на полупразната маса.

— Е, *казвай*? — настоятелно се обърна тя към Серена.

Мери отпи от нискомасленото си мляко и закима енергично.

— Да, да. *Казвай*.

Каси пристегна светлокестенявата си опашка.

— *Каж* ни *всичко*.

ЕДНО МНОГО РАЗЛИЧНО ДОМАШНО

— Кажи тогава какво искаш да заснемеш първо? — попита Даниел Хъмфри своята най-добра приятелка и гадже отпреди шест седмици Ванеса Ейбрамс. Дан посещаваше обновеното мъжко училище „Ривърсайд Преп“ в Горен Уест Сайд, Ванеса ходеше в „Констънс Билард“, но имаха разрешение да си помагат по специален проект на горните курсове, наречен *Да създаваш поезия*. Ванеса, обещаващ филмов режисьор, щеше да снима Дан, обещаващ поет и специална звезда във филмите на Ванеса, как пише и редактира своите стихотворения.

Не точно разбиващ сценарий, но Дан беше толкова сладък в занемарения си, размъкнат и обзет от мизантропия артистичен образ, че на хората може би щеше да им се прииска да го видят.

— Просто седни на бюрото и напиши нещо в черната тетрадка, както правиш обикновено — заповяда Ванеса, която гледаше в обектива на дигиталната видеокамера и проверяваше светлината. — Може ли да разчистиш малко бюрото си от тия боклуци?

Дан омете с ръка бюрото и запрати по кафявия килим на пода химикалки, кламери, хартийки, ластици, книги, празни кутийки „Кемъл“ без филтър, кибрити и празни кутийки от кока-кола. Снимаха в стаята на Дан, защото обикновено това бе работното му място. Освен това, вървеше се само направо през парка от „Констънс Билард“ на Източна 93-та улица между Пета и „Мадисън“ до апартамента на Дан на Западна 99-та улица и „Уест Енд авеню“.

— Може би трябва също да си свалиш ризата — предложи Ванеса. *Да създаваш поезия* щеше да бъде филм за артистичния процес, щеше да покаже, че това, което остава *ненаписано* е също толкова важно, както и написаното. Щеше да има много кадри с Дан, който мачка листове и ги захвърля ядосано в другия край на стаята. Ванеса искаше да покаже, че писането — или творчеството като цяло — не беше просто умствен процес: беше също и *физически* процес.

Освен това Дан имаше тези страхотни мускули на гърба, които тя нямаше търпение да заснеме във филма.

Дан се изправи и свали черната тениска, захвърляйки я върху неоправеното легло, където Маркс, старата дебела котка на семейство Хъмфри, лежеше заспала по гръб като лъскав плажен кит. Апартаментът, който Дан споделяше с баща си Руфъс, издател на недотам известни бийтпоети и с малката си сестра Джени, беше разхвърлян, разпадащ се на части и напълно покрит с котешки косми и сплъстен прахоляк. Беше огромен, светъл апартамент с високи тавани, но не беше ремонтиран от двадесет години и ронещите се стени плачеха за боядисване. Дан, баща му и сестра му рядко изхвърляха нещо, така че по изтърбушените мебели и по одраскания дървен под бяха разпръснати стари вестници и списания, книги, полупълни стекове с карти, използвани батерии и неподострени моливи. Беше едно от онези места, където си сипваш кафе и вече имаш косъм в него, а това бе постоянен проблем за пристрастения към кофеина Дан.

— Искаш ли да се обърна с лице към камерата? — попита той, седейки на захабения дървен стол, завъртайки се към Ванеса. — Бих могъл да държа тетрадката в скута си и да пиша така — показа той.

Ванеса коленичи и присви очи в обектива на камерата. Носеше сивата си плисирана униформа на „Констънс Билард“ с черни чорапи и кафявият дебел килим драскаше коленете ѝ.

— Да, така е добре — промърмори тя. Ох, само виж колко бели и гладки бяха гърдите на Дан! Тя можеше да различи всяко ребро и тази прекрасна линия от нежен тъмнорус мъх между корема и пъпа! Пропълзя напред на колене, опитвайки се да се доближи максимално, без да нарушава образа.

Дан ухапа края на химикалката, усмихна се на себе си и после написа:

Косата ѝ е късо подстригана, облича се винаги в черно, има нужда от нови кубинки и мрази да се гримира. Но тя е момичето, което вярва в теб и тайно публикува най-добрата ти поезия в „Ню Йоркър“. Може да кажете, че я обичам.

Може би бе най-недодяланото нещо, което някога беше писал, но в края на краищата нямаше да го публикува в „Най-доброто“, или в нещо подобно.

Ванеса се премести напред още малко. Искаше да хване в кадър белите сексапилни кокалчета на ръката на Дан, докато пишеше.

— Какво пишеш? — Тя натисна бутона на камерата за записване на звука.

Дан я погледна, хилейки се с блестящите си златистокафяви очи зад рошавия бретон.

— Не е поема. Просто малка история за теб.

Ванеса почувства пролазваща топлина по тялото си.

— Прочети го на висок глас.

Дан почеса брадичката си смутено и прочисти гърлото си.

— Окей. Косата ѝ бе късо подстригана... — започна да чете написаното.

Ванеса се изчерви, докато слушаше и изпусна камерата на земята. Стигна на колене до мястото, където седеше Дан, отмести тетрадката му и положи глава в скута му.

— Знаеш ли, че винаги говорим за секс, но никога не сме го правили? — прошепна тя, устните ѝ докосваха грубия плат на войнишко зелените му панталони. — Защо не го направим точно сега?

Под брадичката си Ванеса усети бедрото на Дан да се стяга. „Сега?“ Той сведе поглед и проследи с пръст дъгата на ухото ѝ. Имаше четири пиърсинга на всяко ухо и нито една обица. Пое дълбоко въздух. Винаги бе отлагал секса за някой романтичен момент, когато щеше да бъде *уместно*. Може би този момент бе *точно сега*, спонтанно. По ирония на съдбата точно след час той щеше да бъде обратно в „Ривърсайд Преп“ в класа по латински и да слуша д-р Уърд, четящ Овидий с пресилен и недодялан латински акцент.

Секс по време на голямото междучасие — най-новата придобивка за пролетната автобиография.

— Окей — съгласи се Дан. — Нека го направим.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена наместо, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Ранно отхвърляне

И така, чух, че тази година елитните университети са се разбрали да бъдат недостъпни и тайнствени. *Никой* няма да бъде приет рано. Може би е просто фалшив слух. Но ако не си приет рано, гледай на това така: може би си бил *прекалено* перфектен за тях. А и просто помисли колко ще е забавно всички ние да се окажем в същото местно училище!

Хирургично увеличаване или не, това е въпросът

Идеята за хирургична промяна на тялото по какъвто и да е начин винаги ме е ужасявала, не защото не мисля, че Доли Партън изглежда добре. Тя не изглежда на нито един ден повече от четиридесет, а би трябвало да е на двеста години. Бих се притеснявала, ако лекарите направят грешка и спуснат изцяло бюста или забравят някоя ноздра и т.н. Разбира се, аз съм истинско момиче, като всички момичета, и знам колко е важно да се харесвам. Все пак, опитвам се да мисля за това така: „Знаете, когато видите някое страхотно момче на улицата и кажете на приятелката си «Погледни го!» и вашата приятелка прави кисела физиономия, в смисъл «Колко е *грозен!*».“ Всички ние имаме толкова различен вкус, че някой може да те погледне и да си помисли, *хм хм прее-лест*, независимо какво мислиш самата ти за себе си. Просто трябва да се научиш да се виждаш с техните очи.

Вашите писма

В: Скъпа Интригантке,

Чух, че са те приели рано в „Брин Моур“ и си се шашнала, защото ти харесва да ходиш на училище с други момичета и си тази огромна волейболна лесбизвезда.

Дорф

О: Здравей, Дорф.

Какво е това име, Дорф? Отказвам да сляза на твоето ниво и слабо развитото ти чувство за хумор или да ти казвам къде съм подала документи, но по случайност и майка ми, и сестра ми са учили в „Брин Моур“ и познай какво? И двете са *страхотни*.

Интригантката

Трябва да тичам към вкъщи и да проверя пощата за някое важно изглеждащо и с официални размери писмо, от което зависи моето близко бъдеще. Пожелайте ми успех!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

БОГАТИЯТ БЯЛ ПРИНЦ ИСКА ДА ДРЪПНЕ

Когато последният час по френски език най-накрая завърши, Нейт Арчибалд каза забързано „à demain“ на своите съученици от училището „Сейнт Джуд“ и се устреми по „Медисън авеню“ към пицарията на ъгъла на 86-та улица, работното място на неговия дилър на марихуана, Мичел. За късмет на Нейт, „Сейнт Джуд“ бе най-старото училище за момчета в Манхатън и бе запазило традицията си училищният ден да свършва в два часа следобед, както за долните, така и за по-високите курсове, въпреки че повечето други училища приключваха в четири. Аргументът на училището беше, че по този начин учениците имат повече свободно време за спорт и за огромното количество домашна работа, с което си отиваха вкъщи всеки ден. Освен това имаха достатъчно време да се събират на групи и да се напушват преди, по време и след като са спортували и приключили с домашните.

Последния път, когато Нейт беше видял Мичел, екстравагантен дилър, собственик на шапка „Кангол“, последният бе казал, че съвсем скоро ще се мести обратно вкъщи в Амстердам. Днес беше последният шанс на Нейт да се сдобие с най-голямото количество сладка марихуана от Перу, с която Мичел можеше да го снабди. Блеър винаги мърмореше за това, че Нейт пуши, когато са заедно, хленчеше колко е скучно да наблюдава втренчения му в персийския килим поглед в спалнята в продължение на десет минути, когато можеха да се забавляват заедно или да идат някъде на купон. Нейт твърдеше непрестанно, че пуши само за удоволствие, както яденето на шоколад — нещо, което може да зареже по всяко време. И само и само да й докаже — не че вече *трябваше* да доказва нещо на Блеър — щеше да ги откаже напълно, след като изпуши и последния лист марихуана от огромното количество, което ще купи днес. С повече внимание, можеше да му стигне за цели осем седмици. Дотогава не искаше дори да *помисля* за отказване.

— Две нормални парчета — каза Нейт на високия и слаб, оплешивяващ пицар със светлочервена тениска *Добре дошли в Лосървил*. Той опря лакти на плота и отмести настрани пластмасовите бурканчета с чеснова сол, червен пипер и риган. — Къде е Мичел?

Малкият страничен бизнес на Мичел не беше тайна в пицарията. Пицарят повдигна гъстите си черни вежди. Името му всъщност май беше Рей, но макар да купуваше пица и марихуана с години, Нейт все още не беше сигурен.

— Мичел вече си тръгна. Изпусна го.

Нейт потупа задния джоб на жълто-кафявите си панталони, където бе пхнал портфейла си марка „Коуч“ и в гърлото му заседна задавяща буца страх. Разбира се, че не беше пристрастен, но не обичаше да остава на сухо без никаква трева, когато планираше да си завие една хубава и голяма, за да убие следобеда. И утре следобед, и другиден следобед...

— Какво? Искаш да кажеш, че е заминал вече за Амстердам?

Рей — или може би Рой — отвори лъскавата метална врата на фурната и с майсторско движение подхвърли две горещи парчета върху двуслойни хартиени чинии. После ги поднесе на плота към Нейт.

— Съжалявам, приятел — каза полусъстрадателно. — Но отсега нататък ние продаваме пица и напитки и само пица и напитки. Ясно?

Нейт взе чинията с пицата и после я сложи обратно на плота. Не можеше да повярва на лошия си късмет. Извади портфейла си и взе десетдоларова банкнота от дебелия пачка.

— Задръж рестото — промърмори и хвърли парите на плота, преди да си тръгне с пицата.

Навън, на улицата, той се залута към парка, чувствайки се като бездомно куче. Купуваше трева от Мичел още от осми клас. Един случаен майски следобед, Нейт и неговият приятел Джереми Скот Томпкинсън бяха отишли до пицарията да си вземат по парче и Мичел бе дочул Джереми да подстрекава Нейт да открадне бурканчето с риган и да го изпуснат вкъщи. Мичел им предложи да им продаде нещо още по-силно и оттогава Нейт и приятелите му идваха винаги. Какво трябваше да направи сега, да си купи долнокачествен материал от някой случаен измамник в Сентръл Парк? Повечето от тези типове продаваха боклук, изсушена тексаска трева, нищо общо със сочните зелени семена, които Мичел получаваше директно от своя чичо в Перу.

Освен това беше чувал, че половината от дилърите в Сентръл Парк са ченгета и чакаха точно типове като него, за да ги задържат.

Изхвърли наполовина изядената пица в най-близкото кошче и зарови ръка в джобовете на моряшкото си палто „Хуго Бос“, където намери недопушена цигара. Пресече Пето авеню и седна на една пейка в парка да я запали. Не обърна внимание на групичката от хилещи се десетокласнички с тъмносини униформи на „Констънс Билард“, които му отправяха сладострастни нежни погледи, докато го подминаваха.

С усмивка тип „знам, че съм неустоим“, златистокестенява коса, смарагдовозелени очи, винаги загорял тен и секси опит в строежа и управлението на платноходи, Нейт Арчибалд бе най-желаното момче в Горен Ийст Сайд. Не му се налагаше да търси девойки. Те сами му се хвърляха. Буквално.

Нейт дръпна силно от горящата цигара и извади мобилния си телефон от джоба. Проблемът беше, че приятелите му по трева от „Сейнт Джуд“ — Джереми Скот Томпкинсън, Чарли Дърн и Антъни Авалдсен — всичките купуваха от Мичел. Мичел бе най-добрият. Все пак заслужаваше си да им звъне и да провери дали някой от тях не е успял да се запаси, преди дилърът им да изчезне.

Джереми беше в такси на път за междуучилищното състезание по скуош на 92-ра улица Y.

— Съжалявам, пич — гласът му пращеше по телефона, — цял ден съм на „Золофт“ — взех го от майка си. Защо просто не купиш евтин от онези дилъри в парка, или нещо подобно?

Нейт сви рамене. Да купуваш евтина трева в парка — това бе толкова... *ниско*.

— Нямай грижа, пич — каза на Джереми. — До утре.

Чарли беше в комплекс „Върджин“ и купуваше дискове с малкия си брат.

— Много яко — каза, когато Нейт му описа ситуацията. — Близко си до парка, нали? Купи евтин.

— Даа, окей — отговори Нейт. — До утре.

Антъни беше на кормуване в новото спортно BMW-M3, което му подариха родителите преди седмица за осемнадесетия му рожден ден.

— Потърси нещо в аптечката на майка си — посъветва го той. — Родителите са краен вариант.

— Ще потърся — отговори Нейт. — По-късно. — Той затвори и дръпна за последно от малката цигара. — По дяволите! — изпсува, изхвърляйки остатъка в мръсния сняг под краката си.

Този семестър трябваше да бъде двадесет и четири часов купон. Имаше успешно интервю в „Браун“ през септември и беше сигурен, че молбата му е направила достатъчно впечатление, за да го приемат. Освен това, вече не излизаше с малката Джени Хъмфри, която бе много сладка и имаше огромни гърди, но която отне прекалено много от свободното му време. За останалата част от учебната година Нейт беше планирал да се напушва, да се събира с приятелите и просто да го кара спокойно, докато завърши. Без доверения му дилър, този план беше безсмислен.

Нейт седна отново на зелената дървена пейка и заби поглед във варовика на луксозните жилищни сгради на Пето авеню. Вдясно от него можеше да види ъгъла на кооперацията на Блеър на 72-ра улица. Високо, на последния етаж, сивата котка на Блеър, Кити Минки, сигурно се беше опънала върху розовата кувертюра на леглото на стопанката си, нетърпелива да се прибере вкъщи и да я почеше под брадичката с коралово розовите си нокти. Импулсивно, Нейт започна да избира мобилния ѝ телефон. Позвъня шест пъти, преди тя да го вдигне.

— Ало? — отговори Блеър с метален глас.

Тя беше в новия салон на Гарън на Източна 57-ма улица, декориран като турски харем. От тавана висяха прозрачни розови и жълти воали, а в салона бяха нахвърляни огромни розови и жълти бродирани възглавнички, където клиентите да се отпуснат и да опитат турско кафе, докато чакат реда си. Пред всеки фризьорски стол имаше огромно огледало с позлатена рамка. Джани, новият фризьор на Блеър, тъкмо беше разресал току-що измитата ѝ, намазана с балсам коса. Притиснала мобилния телефон във влажното си ухо, Блеър се взираше в отражението си. Това бе критичният момент: Щеше ли да се осмели да се подстриже?

— Хей. Аз съм, Нейт — тя чу стария познат глас в ухото си.

Блеър беше прекалено шокирана, за да отговори. Не бяха разговаряли от навечерието на Нова година и дори тогава разговорът

завърши зле. Какво правеше Нейт, като ѝ се обажда *сега*?

— Нейт? — Блеър отговори полунетърпеливо, полулюбопитно. — Много ли е важно, защото в интерес на истината не мога да говоря. Хващаш ме в много *неподходящ* момент.

— Нее, не е важно — отговори Нейт, мъчейки се да измисли някое смислено обяснение защо изобщо ѝ се обажда. — Хрумна ми, че може да те интересува, че реших да го зарежа. Знаеш — да не пуша вече трева — той изрита купчина замръзнали боклуци. Дори не беше сигурен, че това е истина. *Наистина* ли зарязваше тревата?_ Завинаги_?

Блеър стискаше телефона и мълчеше объркано от другата страна на линията. Нейт винаги беше странен — особено като беше напушен, но никога *толкова* странен. Джани потропа нетърпеливо по стола ѝ с гребена от костенуркова черупка.

— Супер, това е добре за теб — каза най-накрая. — Виж, трябва да те оставям, става ли?

Блеър звучеше заета, а Нейт дори не знаеше защо изобщо ѝ се обади.

— Доскоро — промърмори той и мушна телефона обратно в джоба на палтото си.

— Чао — Блеър метна сребристорозовата „Нokia“ в червената си раница и изпъна рамене на кожения въртящ стол.

— Готова съм — каза на Джани, като се опитваше да звучи уверено. — Само запомни, искам я къса, но *женствена*.

Малки бръчици от смях се появиха по загорялото лице на Джани, с нарочно пусната няколкодневна брада. Той премигна с тъмните си кафяви очи с дълги мигли. „Точно кат Катерина Хепбърн. Нали?“

М-хм.

Блеър затегна колана на бежовото наметало, което ѝ дадоха в салона и се взря в отражението на Джани и черната му, намазана с гел коса, надявайки се, че не е толкова глупав и некомпетентен, колкото изглеждаше. Може би беше просто въпрос на произношение. „Не, не Катрин Хепбърн. Одри Хепбърн. Знаеш, като *Закуска в Тифани*? *Моята красавица*? *Забавно лице*?“ Блеър се замисли за още някоя известна личност, някоя с прилична къса прическа.

— Или като Селма Блеър — добави отчаяно, въпреки че прическата на Селма бе доста по-момчешка, отколкото ѝ се искаше.

Джани не отговори. Вместо това, зарови пръсти в мокрите кестеняви коси на Блеър. „Ква хуубава коса“, каза той на себе си, докато взимаше ножиците, и събра косата ѝ с една ръка. После, без повече протакане, отрязва цялата опашка наведнъж.

Блеър затвори очи, когато снопчето коса падна на земята. *Моля те, нека изглеждам добре*, молеше се мълчаливо, *изискано, уверено и елегантно*. Тя отвори очи и зяпна ужасена отражението си. Мократа ѝ, осакатена и къса до ушите коса беше щръкнала във всички посоки.

— Не се притеснявай — успокой я Джани като смени големите си ножици с по-малки. — Сега ще я оформим.

Блеър пое дълбоко въздух, докато се съвземаше. Вече нямаше връщане назад. По-голяма част от косата ѝ покриваше пода.

— Окей — каза задъхано. Тогава звънна мобилният и тя подскочи. — Чакай — каза на Джани. — Ало?

— Блеър Уолдорф? Дъщерята на Харолд?

Блеър се погледна в огледалото. Вече не беше толкова сигурна коя е тя. По-скоро приличаше на някой новобранец в затвора с току-що оформена ливада, отколкото на дъщерята на всеизвестния корпоративен адвокат Харолд Уолдорф, разведен с майка ѝ от две години, живеещ в chateau във Франция и притежател на лозя съвместно с неговия „партньор в живота“ — по случайност мъж.

Отчитайки неспокойните води на сегашното си съществуване, Блеър не можеше да има нищо против да бъде съвсем друг човек, което бе отчасти причината да се озове при Джани. Беше дори съгласна да бъде Катрин вместо Одри, стига да изглежда напълно различно.

— Да — отговори тихо Блеър.

— Добре — каза типът от телефона. Имаше плътен и ласкав глас и беше трудно да се определи възрастта му. Деветнадесет или тридесет и една? — Аз съм Оуен Уелс. Баща ви беше мой ръководител във фирмата, когато тъкмо започвах. И двамата сме завършили „Йейл“ и разбрах, че вие също проявявате интерес.

Интерес? Блеър не само проявяваше интерес към „Йейл“ — това бе единствената ѝ цел в живота. Защо иначе ще се записва в пет допълнителни курса, по дяволите?

— Да, така е — каза пресекнало. Тя погледна към Джани, който артикулираше безгласно една банална песен на Селин Дион, носеща се

от уредбата на салона. — Но се провалих на интервюто.

Всъщност тя, един вид, разказа на интервюиращия цялата сърцераздирателна история на живота си и после, един вид, го *целуна*, което бе доста повече от, един вид, голямо недоразумение.

— Да, точно затова се обаждам — отговори Оуен Уелс, сексапилният му глас отекуваше като басите на чело. — Подкрепата на баща ви означава много за университета и са съгласни да ви дадат още един шанс. Аз предложих доброволно да бъда новият ви интервюиращ и отделът за приемане ще вземе под внимание моята оценка, когато разглеждат молбата ви — не тази на интервюиращия през ноември.

Блеър загуби ума и дума. Още един шанс — беше прекадено хубаво, за да бъде истина. Уморен да чака, Джани остави ножиците върху масичката на колелца до стола на Блеър, грабна последния брой на *Вог* от коленете ѝ и се отдалечи да се оплаква от нея на колегите си.

— Кога сте свободна? — продължи Оуен Уелс.

Сега, искаше да каже Блеър. Но някак си не можеше да помоли Оуен да седне и да наблюдава Джани, докато я подстригва, а той да задава всички тези скучни и стереотипни въпроси като: *Кои хора в твоя живот имат най-голямо значение?*

— Когато кажете — изчурулика тя. Изведнъж осъзна, че не трябваше да звучи *така* отчаяно, не и когато се предполагаше, че е толкова надарено дете с невероятно натоварена програма. — Всъщност днес съм малко заета и утре едва ли ще мога. По-добре в сряда или четвъртък след училище.

— Аз обикновено работя до късно и тази седмица имам събрания в университета, но какво ще кажете за четвъртък вечерта? Около осем и половина?

— Чудесно — Блеър отговори с охота. — Искате ли да дойда в офиса ви?

Оуен се умълча. Блеър можеше да чуе стола му да скърца и да види неговия Трибека офис, дизайн на Филип Старк, чудейки се дали е подходящо място за среща. Представи си го висок и рус, загорял от тенис корта, точно като баща ѝ. Но Оуен Уелс можеше да бъде с десет години по-млад от баща ѝ и много по-хубав. Замисли се дали знаеше колко е секси с двете У в имената си.

— Защо не се срещнем в хотел „Комптън“? Има малък уютен бар, където е спокойно — той се засмя. — Мога да ви взема една кола,

макар и да знам от баща ви, че предпочитате „Дом Периньон“.

Блеър се изчерви. Този глупак баща ѝ — какво ли още беше казал?

— О не, кока-кола е добре — заекна тя.

— Добре. Ще се видим в четвъртък вечерта. Ще нося вратовръзката на „Йейл“.

— Доскоро — Блеър се опитваше да поддържа официален тон, въпреки разгорещената си фантазия Оуен-в-офиса.

— Благодаря много, че се обадохте — тя прекъсна разговора и погледна право в позлатеното огледало пред нея. С къса коса сега сините ѝ очи изглеждаха по-големи и изразителни.

Ако действително беше актриса, с главната роля във филма на собствения си живот — нещо, което винаги обичаше да си представя, *това* щеше да бъде ключовият момент: денят, в който преобрази външния си вид и започна да репетира най-важната роля в кариерата си. Погледна часовника. Имаше само половин час преди гимнастиката в „Констънс“. Нямаше смисъл да бърза, не и когато „Бендел“ беше само на няколко преки разстояние и я очакваше нова рокля за срещата с Оуен Уелс в четвъртък. Напълно си заслужаваше главоболието да избяга от гимнастиката, ако новата прическа и новата рокля щяха да ѝ помогнат да влезе в „Йейл“.

Джани пиеше кафе и флиртуваше с момчетата. Блеър му хвърли заплашителен поглед и го подкани да приключва.

— Когато сте готова, госпожице — обърна се той с безразличен тон, сякаш му беше все едно дали ще я подстриже, или не.

Блеър въздъхна дълбоко и тегли черта на миналото си — провалената ѝ връзка с Нейт, новия противен съпруг на майка ѝ и нейната смущаваща бременност, оплесканото ѝ интервю в „Йейл“. Сега се прераждаше с нов имидж. „Йейл“ ѝ даваше втора възможност и отсега нататък тя щеше да бъде господарка на собствената си съдба, щеше да напише сценария, да режисира и да играе главната роля във филма на своя живот. Можеше да види собствената си прическа като централна тема в модната колона на *Ню Йорк Таймс*. Корица на „Таймс“ — *Великолепна брюнетка дебютира в „Йейл“ с къса коса!*

Лицето ѝ се разля в победоносна усмивка, която вече упражняваше за интервюто си с Оуен Уелс в четвъртък вечерта.

— Готова съм.

ПОЕМИТЕ ЗА СЕКС СА ПЪЛНИ С ЛЪЖИ

— Е... — каза Ванеса, олюлявайки крака си до бедрото на Дан, докато лежаха голи по гръб и съзерцаваха напукания таван в спалнята, замаяни от секс. — Какво мислиш?

Ванеса вече го беше правила няколко пъти с бившия си приятел Кларк, по-голям от нея барман, с който бе за кратко през есента, когато Дан (заедно с останалите предсказуеми представители на мъжкото население) беше прекалено обсебен от Серена ван дер Удсен, за да забележи, че Ванеса е влюбена в него. Дори и да й беше за първи път, нямаше да й личи, защото тя винаги беше непоклатима. Дан, от друга страна, не беше непоклатим никога и току-що загуби девствеността си. Нямаше търпение да чуе реакцията му.

— Беше... — Дан се взираше, без да мига, в сивата изгасена крушка на тавана, чувствайки се едновременно обезсилен и свръхвъзбуден. Усещането на хълбоците им, допираци се един в друг под плътния бургундскочервен чаршаф, бе като електрически ток помежду им, наелектризираше пръстите на краката му, коленете му, долната част на корема, лактите и върховете на косата му.

— Неописуемо — отговори най-накрая, защото наистина нямаше думи да обясни чувството. Да напише поема за секса, бе невъзможно, без да прибегне до скучните изтъркани метафори за експлодиращи фойерверки или музикално кресчендо. Дори и те бяха напълно неточни. Те не можеха да опишат истинското *усещане* — това, че сексът беше целият този изследователски процес, придаващ уникалност на иначе незабележимите неща. Например лявата ръка на Ванеса: това не беше особено забележителна ръка — месеста и бледа, с кафеникав мъх и осеяна с бенки. Когато правиха секс, това вече не беше същата онази ръка, която той познаваше и обичаше, откакто той и Ванеса се забиха случайно на един купон в десети клас — беше нещо превъзходно и безценно и не можеше да спре да я целува, нещо ново, възбуждащо и вкусно. О, Боже. *Ето!* Всичко, за което можеше да се сети, за да опише секса, звучеше като банална реклама на тестена

закуска. Дори думата секс бе погрешна, а да *правиш любов* звучеше като евтина сапунена опера.

Наелектризиращ би било добро описание за секса, но и тази дума имаше прекалено много нюанси, като електрически стол или електрически чайник. *Изпълващ* беше друга подходяща дума, но какво точно означаваше? *Разтърсващ* — звучеше твърде изнежено и немошно, като малка уплашена мишка. Ако някога решише да пише поема за секса, тя трябваше да предизвика мисли за сексапилни, мускулести животни като лъвовете и бикове, не мишки.

— Земята вика Дан — Ванеса се протегна и подръпна Дан за ухото.

— Кулминация — промърмори Дан безсмислено. — Прозрение.

Ванеса се пъкна под чаршафа и целуна звучно Дан по корема.

— Хей, да не си случайно шокиран, или нещо такова?

Дан се изхили, придърпа я към гърдите си и целуна по детски засмяното ѝ лице с трапчинки.

— Нека го направим пак.

— Ухаа!

Ванеса се изхили и зарови лице в рошавите му кестеняви вежди.

— Значи ти хареса, а?

Дан я целуна първо по дясното и после по лявото око.

— Ммм — въздъхна той и потръпна от удоволствие и желание.

— Обичам те.

Ванеса се отпусна на гърдите му и затвори очи. Тя не беше типът изнежено момиче, но никоя жена не можеше да стои безчувствена, когато чуе за първи път двете думи.

— И аз те обичам — прошепна в отговор.

Дан имаше чувството, че се усмихва с цялото си тяло. Кой можеше да предположи, че този незабележим с нищо февруарски понеделник ще завърши така... *страхотно*?

Толкова за цветистите описания и поетична смяна на ритъма.

Изведнъж мобилният му телефон звънна със стряскащ, вибриращ сигнал от нощната масичка, само на няколко сантиметра от тях. Дан беше напълно сигурен, че това бе малката му сестра, Джени, която искаше отново да се оплаква от училище. Той изви глава, за да види името на малкия екран. *Частно обаждаме*, прочете, което се случваше само когато Ванеса му звънеше от къщи.

— Сестра ти е — Дан се подпря на лакът, за да стигне до телефона. — Може би се обажда да ти каже да си вземеш *най-накрая* собствен телефон — пошегува се той. — Да се обадя ли аз?

Ванеса премести поглед. Тя и двадесет и две годишната ѝ сестра, Руби, свиреща на бас китара — споделяха апартамент в Уилямсбъргската част на Бруклин. Руби бе дала три обета на Нова година: да прави йога всеки ден, да пие зелен чай вместо кафе и да бъде по-загрижена за Ванеса. Собствените им родители бяха прекалено заети да бъдат откачени хипари във Вермонт, за да се гледат сами. Ванеса беше убедена, че Руби се обажда единствено да попита кога ще се прибере, за да ѝ приготви месото с пюре. Все пак беше толкова странно да звъни на Дан по средата на училищния ден, че не можеше да не вдигне.

Взе телефона от Дан и се обади.

— Даа? Как разбра къде да ме намериш?

— Добър ден и на теб, сестричке.

Руби се засмя весело.

— Не помниш ли? Залепих програмата ти на хладилника, за да знам с точност къде си и какво мислиш по всяко време — като новата подобрена версия на По-големият брат и По-голямата сестра. Както и да е, просто исках да знаеш, че донесоха пощата и за тебе имаше един подозрителен плик от университета. Не се сдържах да го отворя и знаеш ли какво? *Приета си!*

— Няма начин, по дяволите! — Признанието „Обичам те“ вече беше качило адреналина ѝ, а сега и *това*. С риск да звучи банално, това бе оргазъм!

Тя не беше убедена в шансовете си да я приемат. За да покаже в Нюйоркския университет своите артистични способности и за да видят колко е сериозна като филмов режисьор, тя им изпрати документалния филм, който засне през коледната ваканция. След това се притесни да не си помислят, че се престарава. Но сега вече нямаше опасения. Харесваха я! Искаха я! Най-накрая Ванеса можеше да захвърли белезниците на „Констънс Билард“ и да се съсредоточи върху професията си заедно с истински артисти като нея.

Дан я гледаше от леглото. Топлите му кафяви очи вече не блестяха толкова възторжено.

— Така се гордея с теб, скъпа — Руби звучеше майчински. — Ще си бъдеш ли вкъщи за вечеря? Прочетох някои източноевропейски рецепти. Мисля да направя пирожки.

— Разбира се — Ванеса отговори тихо, загрижена изведнъж за Дан. Той не беше кандидатствал никъде предварително и трябваше да минат няколко месеца, преди да разбере къде ще учи следващата година. Дан беше толкова чувствителен. Това бе един от случаите, които можеха да го подтикнат към депресия и чувство за несигурност, когато се заключваше в стаята си и пишеше поеми за смърт в автомобилна катастрофа и т.н.

— Благодаря, че ми каза — каза на Руби бързо. — Ще се видим по-късно, става ли?

Дан все още я гледаше в очакване, докато затвори телефона и го хвърли на леглото.

— Приели са те в Ню Йорк — каза той, опитвайки се напразно да прикрие обвинителната нотка в гласа си. О, колко слаб, глупав и незначителен беше! Не че не се радваше за нея, но Ванеса вече беше приета, а той беше просто един висок и слаб тип, който обичаше да пише поезия и който може би никога нямаше да влезе в колеж. — Уау — добави пресипнало, — това е страхотно.

Ванеса скочи отново в леглото и дръпна чаршафа отгоре им. Стаята ѝ се струваше по-студена сега, след като потта от страстта се охлади по телата им.

— Всъщност не е кой знае какво — отговори тя, опитвайки се да прикрие вълнението от новината. — Ти си този, чиято поема ще излезе в *Ню Йоркър*.

Без негово знание по време на коледната ваканция Ванеса изпрати в редакцията на *Ню Йоркър* една поема на Дан — „Мръсници“. Съгласиха се да я публикуват в двойното издание за Свети Валентин, което щеше да излезе по-късно тази седмица.

— Предполагам — съгласи се Дан и сви несигурно рамене. — Но все още не знам нищо... в смисъл, за моето *бъдеще*.

Ванеса прегърна Дан и притисна лице в бледите му кокалести гърди. Не можеше да повярва, че през есента ще учи в Нюйоркския университет. Съдбата ѝ беше сигурна. Все още развълнувана, тя се опита да се съсредоточи върху Дан.

— Колко други седемнадесетгодишни деца познаваш, които имат публикувани поеми в *Ню Йоркър*? Това е прекрасно — говореше тя нежно. — В момента, в който чуят за това в приемните офиси, ще те приемат навсякъде, където си кандидатствал, може би дори и там, където не си подал документи.

— Може би — отговори глухо Дан. Лесно ѝ беше. Вече беше *вътре*.

Ванеса се подпря на лакти. Имаше един сигурен начин да накара Дан да се чувства по-добре, поне за малко.

— Помниш ли какво правехме преди да се обади Руби? — измърка тя като палаво черно котенце.

Дан се намръщи. Черните ѝ вежди образуваха странен ъгъл и ноздрите ѝ пърхаха. Той не очакваше да му се иска все още, но тялото му го изненада. Придърпа Ванеса върху себе си и я целуна страстно. Ако нещо можеше да накара едно момче да се чувства повече като лъв, отколкото като мишка, това бе малко мъркане.

Ми-аау.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Бездействие

Чувал съм за бездействието на горните класове много пъти, но никога не съм знаела какво точно означава. Сега е от ясно по-ясно. Бездействие е, когато избягаш от следобедните часове и се върнеш къщи при приятелите да си поръчаш veggie lo mein, да пиеш шардоне и да пушиш. Когато се търкаляш с някое момче в леглото в три часа следобед. Когато пропуснеш третия час по математика, за да пробваш вталени копринени рокли от частната разпродажба на Даян фон Фюрстенберг. Когато, без да искаш, се успиш до десет часа във вторник. Упс. Миналия срок бяхме сладките послушни любимци на учителите. Този семестър сме хулиганки. Продаваме фасони. Сигурна съм, че по физическо половината клас се целуваше с момчетата на стъпалата на Градския музей на изкуствата, вместо да се набира на успоредката. Само така, момичета — да излизаш, е далеч по-приятно упражнение.

Наблюдения

Дж и едно високо луничаво момиче с несполучлива прическа се хият в часа по танци в „Констънс Билард“. Мисля, че *Дж* има нов приятел. *Н* и приятелите му си поръчват чай в „Старбъкс“ с надеждата, че в него има нещо упоително. *В* е в магазина на Нюйоркския университет и си купува чаша, тениска и бейзболна шапка. Освен това претендира, че не е роб на тези неща. *Д* претърсва местния павилион за някое предварително издание на *Ню Йоркър*. *С* и *А* се наслаждават на изблик на чувства, както обикновено. Тя никога не е имала гадже за

повече от пет минути, така че ще видим колко време ще продължи това...

Добре, признавам си. Пропускам си часа, докато говорим. Обещавате да не казвате!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

С Е ВЛЮБЕНА

Докато стоеше в една мръсна пряспа пред девическото училище „Констънс Билард“ на Източна 93-та улица, Арън Роуз чакаше Серена да профучи през високите сини врати на училището и да скочи в ръцете му. Муки, неговият кафеникавовбял боксер, дишаше учестено на тротоара, облечен с якето на червени и бели карета — подарък от Серена от „Бърбъри“. В ръцете си Арън държеше две парещи чаши от „Старбъкс“. Откакто тръгнаха заедно на лудия купон в Серена за Нова година преди шест седмици, това бе станал техен постоянен ритуал. Арън чакаше Серена след училище и двамата се разхождаха ръка за ръка по Пето авеню, пиеха кафе и от време на време спираха, за да се целуват. Нова година беше абсолютно по-дяволите-и-двамата-го-искаме-тогава-защо-не-го-направим? спонтанно нещо, но през последния месец те прекарваха заедно всеки момент след училище и бяха известни като най-красивата и най-обожавана двойка в Горен Ийст Сайд — или тройка, ако броите и Муки.

Един светъл лъч от зимното слънце се отрази в русата коса на Серена, когато отвори вратите и изтича по стълбите с кафявите си кожени ботуши на „Стефан Келиан“ и моряшко синьо палто марка „Ле Бест“. Лицето ѝ засия с ангелско изражение, когато видя Арън и Муки.

— Здравей, сладур! — изписка тя, когато Муки се завря в нея и облиза ръцете ѝ с кашмирени ръкавици. Тя клекна и му позволи да я оближе по лицето, докато го галеше по главата. — Толкова си хубав днес.

Арън ги наблюдаваше с лениво чувство на гордост. *Ммм да, това е моето гадже. Ммм да, не е ли прекрасен?*

Серена се изправи и обви с ръце врата му. Въздухът около тях се изпълни със замайващата миризма на смес от сандалово масло и пачули — поръчковата есенция, която Серена използваше.

— Знаеш ли какво си мислех цял ден? — възкликна тя и те опряха устни в целувка — неговите — тънки и тъмночервени, и нейните, месести и с вкус на праскова.

Арън разтвори напред крака, за да запази равновесие и да не разлее чашите.

— За мен ли? — попита той.

Серена беше от този тип момичета, които се отдаваха изцяло на това, което правят в момента, а сега тя бе изцяло обладана от Арън. Беше го разбрал.

Тя затвори очи и те се целунаха отново. Този път дълго. Зад тях момичета с вталени вълнени палта и високи кожени ботуши излитаха от вратите, викайки. Някои се събраха заедно, захласнати, докато Серена и Арън продължаваха да се целуват.

— О, Господи — прошепна едно момиче от осми клас, потресено от техния непукизъм, — виждате ли и вие, каквото виждам аз?

Муки тъпчеше по снега и скимтеше нетърпеливо. Серена потърка брадичката си във вълнената сивопурпурна шапка, която купи на Арън миналия уикенд от „Кирна Забет“ в Сохо. Харесваше ѝ начинът, по който няколко тъмнокестеняви кичура от хубавата му коса се подаваха изпод наушниците. Така обожаваше Арън и всичко свързано с него, че просто можеше да го изяде с лъжичка!

— Разбира се, че мислех за теб — каза тя и взе чашата си. Махна капака и задуха сладката, пареща течност. — Мислех си да си направим татуировки — тя млъкна и изчака Арън да отговори, но нежните му кафяви очи гледаха уплашено, така че продължи. — Имам предвид имената ни. За да знаят всички, че си принадлежим — тя отпи от кафето и облиза прелестните си сексапилни устни. — Винаги съм искала да имам татуировка, за която да знам само аз. Разбираш ли — на *интимно място*.

Арън се усмихна колебливо. Той много харесваше Серена. Беше опияняващо красива, абсолютна сладурана и напълно непретенциозна. Никое от предишните му момичета не можеше да стъпи на малкия ѝ пръст. Но изобщо не беше сигурен, че искаше да татуира името и по тялото си. Всъщност винаги беше смятал, че татуировките са жестоки. Напомняха му жигосването на добитъка и кредитото му на краен вегетарианец и растафари не позволяваше никакво насилие.

— Татуировките са в разрез с моята религия — каза той, но като видя красивото лице на Серена да се свива в учудване, взе ръката ѝ и добави бързо: — Ще си помисля, става ли?

Серена не беше от хората, които се сърдят и още по-малко на едно от най-красивите момчета на света. След като се съгласи с него, тя взе ръката му и те тръгнаха по Пето авеню. Небето беше потискащо сиво и лицата им бяха изтръпнали от студения вятър. Само след час щеше да се стъмни.

— Добре, какво ще правим? — попита тя. — Мислех си, че ще бъде щуро да се изкачим до върха на Емпайър Стейт Билдинг. Цял живот живея тук и никога не съм се качвала. И е толкова *студено*. Обзалагам се, че никой няма да иде там по това време на годината. Ще бъде безлюдно и романтично като в старите филми.

Арън се засмя.

— Твърде много си излизала с Блеър. — Доведената му сестра превръщаше всичко в романтичен стар филм от петдесетте, в стремежа си да направи своя живот дори още по-екстравагантен, отколкото беше. Когато завиха по Пета, Муки изтича пред тях, подръпвайки кайшката около китката на Арън.

— Хей, Муки, по-леко.

Серена пъкна свободната си ръка в джоба на черната шуба на Арън.

— Блеър беше много странна по време на групата — събиранията, които правим на обяд с първокурсничките. Изчезна, като свършихме. Дори не се появи по гимнастика.

Арън повдигна рамене и отпи.

— Може да я боли коремът, или нещо такова.

Серена поклати красивата си глава.

— Страхувам се, че ревнува — от нас.

Арън не каза нищо. Въпреки че му беше доведена сестра, беше обзет от Блеър по Коледа. Серена разсея чувствата му, но все пак мисълта, че Блеър може да ревнува от тях му се струваше странна, след като я беше преследвал през всички тези седмици.

— Е, ще се качим ли на Емпайър Стейт Билдинг? — попита Серена, като спря на следващия ъгъл и се обърна назад към Пето авеню. Покрай тях премина колона от автобуси. — Ако се качваме, трябва да вземем такси.

Арън погледна часовника си. Беше четири и десет.

— Искях да отида до вкъщи да си проверя пощата — той се ухили гузно, притеснен от това колко тъпо звучеше. — Тази седмица

ще получим писмата за предварителния прием.

Тъмносините очи на Серена останаха широко отворени.

— Защо не каза? — Тя изхвърли чашата си в близкото кошче и се затича. — Хайде, Мук! — извика, и боксерът затопурка щастливо след нея. — Нека да си идем вкъщи и да видим дали твоят умен татко е влязъл в „Харвард“!

Б ПРАВИ МАЛКА УСЛУГА НА ДЖ

По природа Джени беше свенлива и трудно се сприятеляваше, но успя да спечели една приятелка от консултантската група.

— Знаеш ли, никога не бях забелязвала размера на... сутиена ти — промърмори Елиз срамежливо, докато прибираше учебниците в чантата си на път за вкъщи.

От двете им страни момичетата затваряха вратите на металните си шкафчета и крещяха помежду си, докато тичаха надолу по стълбите и през вратите на училището.

— Да бе, да — отговори Джени със сарказъм, докато се опитваше да натика учебника по геометрия в спортната чанта на червени и бели райета — между тетрадката си по френски език и *Анна Каренина*.

Елиз се ухили, уви пухкавото розово шалче около врата си и закопча черните кадифени копчета на обикновеното си вълнено палто. Определено продължаваше да изглежда така, все едно майка ѝ я облича.

— Добре де, забелязах. Но не знаех, че това те притеснява.

Джени подпъхна къдравата си кестенява коса зад ушите и присви очи.

— Не ме притеснява.

Елиз нахлузи меката розова шапка и метна чантата си на рамо. Беше почти един фут по-висока от Джени.

— Хм, заета ли си сега? Искаш ли да правим нещо?

— Какво например? — Джени затвори ципа на черната шуба. След като вече не излизаше с Нейт и с по-големия си брат Дан, тя определено имаше нужда от нови приятели. Щеше да бъде хубаво да излезе с някое момиче, въпреки че Елиз изглеждаше превзета и незряла.

— Не знам. Да разгледаме новите гримове в „Бендел“? — предложи Елиз.

Джени вдигна глава, приятно изненадана. За момент си помисли, че Елиз ще предложи да си купят топка сладолед или да разгледат Зоологическата градина.

— С удоволствие — съгласи се, заключи вратата на шкафчето си и тръгна по стълбите. — Хайде.

На Блеър не ѝ се вярваше, че едно подстригване може да промени абсолютно всичко. Вече изпробва целия асортимент секси блузки и авангардни поли на „Бендел“ — съвсем същите модели, които винаги носеше и изглеждаше добре в тях, но сега не ѝ харесваше нито един. Новата ѝ прическа бе стилна, предизвикателна и изискваше напълно нов гардероб.

— Отсега нататък ще нося само едноцветни дрехи — прошепна Блеър, докато си закопчаваше униформата, и окачи последната изпробвана рокля на закачалката. — И всичко трябва да бъде с яка.

Тя дръпна червената кадифена завеса и тръсна шестте последни блузи на „Даян фон Фюрстенберг“ в ръцете на продавачката.

— Промених решението си. Искам класически костюми в морскосиньо и в черно и чисто бели ризи с яки.

Искаше ѝ се да изглежда секси в стил парижанка-с-обикновена-черна-рокля-караца-колело-с-франзела-в-ръката. Французойките привличаха Нейт. Той се отклоняваше от пътя си, за да мине покрай L'ecole Française и да хвърли поглед на момичетата с късите им сиви поли, високи токчета и прилепнали пуловери с V-образни деколтета. Тези уличници.

Скоро Блеър намери първата дреха от новия си гардероб и перфектния тоалет за интервюто в четвъртък вечерта — морскосиня трикотажна рокля на „Ле Бест“ с мънистен колан и малка бяла дантелена якичка на врата. Беше официална и заинтригуваща — точно това, което Блеър търсеше. Тя плати роклята и слезе по стълбите на етажа за козметика. Искаше да си купи морскосиня спирала и червило в мек цвят, което да не бъде толкова предизвикателно като любимото ѝ светлорозово или тъмночервено.

— Виж кой е тук — прошепна Джени на Елиз пред щанда на „Стила“.

— Здравей, Блеър.

— Страхотна прическа! — добави Елиз ведро.

Блеър се обърна и видя две от първокурсничките в контролната група: наистина нуждаещата се от операция на гърдите Джени и отчаяно нуждаещата се от нов външен вид Елиза, или както там се казваха, я гледаха с възхищение. С ужас установи, че изпробваха нейните червила. Не можеха ли просто да се задоволят с „Мейбълин“?

Елиз се намръщи на блестящите черни сенки за очи в ръката ѝ.

— Това става ли?

Да, става. Но още си прекалено малка.

Блеър не можеше да не им даде малко сестрински съвети. Намести на ръката си пазарската чанта на „Бендел“ на кафяви и бели райета и се залови за работа.

— С твоята кожа, бих пробвала нещо по-светло.

Тя взе една мостра светлозелени сребристи сенки за очи.

— Това ще подчертае светлия тон в очите ти — инструктира я тя, като се наслаждаваше на момента.

Елиз взе мострата и намаза малко клепачите си. Сенките почти не се забелязваха, но привличаха светлината и сините ѝ дребни събрани очи сега изглеждаха по-светли и по-хубави.

— Уау! — възкликна тя възхитена.

Джени посегна към сенките.

— Може ли?

Блеър ги грабна.

— Определено не. На теб ти трябва нещо в бежово или прасковено.

Блеър не можеше да се познае. Най-странното беше, че се забавляваше.

— Ето — тя подаде на Джени дебел ръждивочервен молив за очи, — не е толкова ярък, колкото изглежда.

Джени прекара внимателно една линия по ръба на клепача си и премигна. Изведнъж изглеждаше по-голяма, а цветът придаваше на кафявите ѝ очи приятен кехлибарен блясък. Тя се наведе напред да сложи и на лявото око, но нещо в отражението на огледалото привлече вниманието ѝ. Или *някой*, ако трябва да бъдем по-точни.

Магазинът гъмжеше от хора, които се трупаха на зимните разпродажби, но „Бендел“ продаваше само дамски стоки и всички клиенти бяха жени. Всички, с изключение на един.

Той изглеждаше на шестнадесет, висок и слаб с рошава руса коса, с шоколадовокафяво яке от рипсено кадифе и дънки, които висяха свободно на издълженото му тяло. Подобие на типа от рекламата на „Итърнити“ за мъже на „Калвин Клайн“, но не толкова едър.

— Уау! — каза нежно Джени.

— Не е ли секси? — подчерта Блеър. — Размажи го малко с пръст. Трябва да си сложиш и кафява спирала. Ще направи очите ти по-големи.

— Не, имам предвид него — поясни Джени, — зад мен.

Блеър погледна назад и видя един страхотен, твърде малък за нея рус красавец да разглежда внимателно козметиката на „Бендел“. Тя се обърна към Джени.

— Какво, харесва ли ти?

Елиз се изхили.

— Има вид на глупак.

Импровизираната кампания на Блеър за помощ на безнадеждните беше към своя край.

— Ако пазарува в „Бендел“, по всяка вероятност е гей. Защо просто не се качиш и не го заговориш, щом ти харесва?

Джени беше ужасена. Да се качи горе и да го заговори просто така, все едно е някоя отчаяна неудачница? *Не и тя.*

— Хайде — подтикваше я Елиз, — искаш го.

Джени се задъха от вълнение. Всеки път, когато се чувстваше по-несигурна, ставаше нещо подобно, за да ѝ напомни нейната неувереност.

— Май трябва да си ходим — промърмори нервно, все едно че Блеър и Елиз искаха да я накиснат в някоя мръсна сделка с наркотици. Вдигна чантата си от земята. — Благодаря ти за помощта — каза бързо на Блеър. После хвана за ръка Елиз и я дръпна навън, гледайки право напред, когато мина покрай русия красавец.

Колко трогателно. Блеър въздъхна, докато ги изпращаше с поглед. Беше в толкова прекрасно настроение след обаждането на Оуен Уелс, че нямаше да ѝ стане нищо, ако помогне на Джени, която очевидно имаше нужда. Тя извади от чантата си фактурата за роклята, взе ръждивочервения молив за очи и нарисува едно голямо сърце на гърба ѝ. След това написа електронния адрес на Джени в „Констънс

Билард“. Всички училищни електронни адреси бяха еднакви, с изключение на първата буква от името и фамилията — не беше трудно да се сети за нейния. Смачка фактурата на малка топка, мина покрай слабото момче и го замери с нея по гърба. После излетя през въртящите се врати, преди да му даде възможност да я види.

Блеър Уолдорф се правеше на добра? Ей това е промяна! Това бе нещо повече от нова прическа. Като истинска дива, тя щеше да консумира целия пакет от естетични процедури за уикенда, включително и духовно пречистване.

ВСЕ ЕДНО ВЕЧЕ НЕ МУ БЕШЕ ДОСТАТЪЧНО

Както Арън вече подозираше, в мезонета на баща му и доведената му майка на Източна 72-ра улица, на масичката във фойето го очакваше мръснобял плик от „Харвард“, точно до китайската вазичка с бели рози. Арън остави умрелия от жажда Муки да изтича през хола до кухнята с каишката на врата си и взе плика със скована ръка. Серена стоеше до него в очакване, но му се искаше да го отвори сам. *Ами ако не беше приет?*

Серена свали палтото си и го метна на синия тапициран стол в ъгъла.

— Каквото и да стане, пак ще те обичам — каза тя без дъх.

Арън се взираше в плика и се ядосваше, че е така напрегнат. Обикновено беше доста зрял за тези неща.

— По дяволите — каза под носа си и разпечата плика. Разгъна мръснобелия лист хартия и прочете краткия абзац два пъти. После погледна към Серена. — О-ох.

Лицето ѝ помръкна. Какво трябваше да понесе любимият ѝ!

— О, скъпи, толкова съжалявам.

Арън ѝ подаде листа и тя се взря неохотно.

Уважаеми господин Роуз, получихме молбата Ви и имаме удоволствието да Ви уведоим, че сте приет в Харвардския университет в класа на...

Очите на Серена станаха огромни.

— Приет си! О, скъпи, ти си приет!

Зад тях Мъртъл — готвачката, сновеше нервно из хола с олигавения и задъхан Муки след нея. Светложълтата ѝ униформа бе нацапана с нещо оранжево-червено и изглеждаше бясна.

— Мъртъл, Арън е приет в „Харвард“ — обяви гордо Серена. Тя прегърна силно приятеля си. — Не е ли прекрасно?

Мъртъл не се впечатли. Тя връчи кучешката каишка на Арън — на месестите ѝ китки подрънкваха златни гривни и ухабените ѝ от труд ръце миришеха на чесън.

— По-добре вземи със себе си кучето, където отиваш — скара му се тя, преди да замине към кухнята с новите си маратонки „Найк“.

Серена и Арън се изхилиха съзаклятнически.

— Мисля, че това заслужава да го отпразнуваме, нали? — попита Арън, чието облекчение видимо го въодушеви.

Серена почеса елегантно прекрасния си, осеян с лунички нос.

— Знам къде пазят шампанското.

Блеър се качи с асансьора до мезонета на родителите си с изглед към Сентръл Парк на 72-ра улица. Когато вратите на асансьора се отвориха, тя веднага позна новото морскосиньо кашмирено палто на Серена, захвърлено небрежно във фойето върху стол „Луи XVI“. Все още ѝ беше трудно да свикне с идеята, че Серена се разхожда в къщата ѝ дори когато нея я няма.

— Блеър? — гласът на Серена отекна от бившата стая за гости, която сега беше стаята на Арън. — Ела тук. Къде беше?

— Чакай малко — извика Блеър. Тя свали светлосиньото си палто с качулка и го окачи в гардероба. Никак не ѝ се искаше да дава обяснения на Арън и Серена за новия си външен вид, докато двамата седяха по бельо, или нещо друго еднакво неприятно, но не виждаше как може да се измъкне. Ако ги игнорира, те скоро щяха да заблъскат по вратата ѝ, да скачат нагоре-надолу в леглото ѝ и да търсят вниманието ѝ като двама незрели малоумници.

Миризмата на трева проникна в хола.

— Хей — извика тя, подавайки се през наполовина откренатата врата.

— Хайде, влизай — каза несвързано Арън. След две чаши „Дом Периньон“ вече беше замаян. — Имаме купон.

Блеър отвори вратата. Стаята беше променена за Арън в различни гами на синьото, с модерни сиви метални капаци на прозорците вместо завеси и огромни плетени столове на пода.

Изтъканата конопена рогозка върху дървения под бе обсипана с CD-та, компютърни игри, DVD-та, списания за музика и книги от библиотеката за ямайската култура „Раста“ и злините на месната индустрия. Серена и Арън седяха на разхвърляното легло стил Едуард с балдахин, пиеха шампанско от най-красивите чаши на майка ѝ, *по бельо* — точно както се опасяваше. Всъщност Серена бе сложила една от прекалено големите зелени тениски на Арън на „Бронксдейл атлетик“, а отдолу се подаваха белите ѝ копринени гащички „Ла Перла“.

Е, поне беше хубаво бельо.

Блеър тъкмо щеше да попита какъв беше случаят, когато Серена извика:

— Арън е приет! Влязъл е в „Харвард“!

Блеър се взираше в тях със злоба. Достатъчно трудно беше да наблюдава Серена и прекрасното изобилие на руси и дълги коси — сега, когато нейната собствена коса лежеше в кошчето за боклук на 57-ма улица, но и самодоволната усмивка на Арън върху дразнещата я физиономия със сплъстена коса беше достатъчна причина, за да ѝ се иска да се изповръща върху глупавия му килим.

— Дръпни си — предложи Арън. Той посочи към чашата с надпис „Харвард“ на бюрото. — Тази чаша е достатъчно чиста, ако искаш малко шампанско.

Серена размаха лист мръснобяла хартия.

— Чуй това. *Уважаеми господин Роуз* — прочете тя на глас, — *получихме молбата Ви и имаме удоволствието да Ви уведоим, че сте приет в Харвардския университет в класа на...*

Блеър беше отишла на фризьор, без да обядва, и вече ѝ се гадеше от това боготворително ние-обичаме-Арън. Тя беше тази, която би трябвало да отвори *своето* писмо за предварително приемане, но след провала си на интервюто съветничката от „Констънс Билард“ ѝ каза да не подава предварително документи. Да влезе в „Йейл“ за Блеър беше смисълът на живота ѝ — освен брака ѝ с Нейт Арчибалд и да живеят щастливо заедно в покритата с бръшлян тухлена къща, която вече си беше избрала — но сега трябваше да чака до април, за да разбере дали е приета заедно с всички останали слабоумници от нейния клас. Беше абсолютно нечестно.

— Извинявай, Блеър — Арън отпи от шампанското си. Той винаги внимаваше много да не засегне Блеър, но сега се чувстваше прекалено добре, за да му пука. — „Няма да се извинявам затова, че съм приет. Заслужил съм го.“

Все едно че огромното ново научно крило на библиотеката, което построи фирмата на баща му миналата година, нямаше нищо общо с това.

— Майната ти — отговори Блеър. — В случай че си забравил, в момента можех да имам новини от „Йейл“, ако не ме беше карал да пия гадна бира и да ям противна храна в оная мръсна мотелска стая вечерта преди интервюто ми.

Арън завъртя очи.

— Не съм ти казвал да целуваш интервюиращия.

Серена подсмръкна и Блеър я погледна.

— Съжалявам — Серена побърза да се извини. — Хайде, Блеър — Серена се опитваше да я успокои. — Ти си най-добрата ученичка в класа. Със сигурност ще влезеш. Само трябва да изчакаш до април, за да разбереш.

Блеър продължаваше да я гледа. Тя не искаше да чака до април. Тя искаше да знае *сега*.

Арън си запали още една цигара с трева и вдигна брадичката си към тавана, за да издуха няколко кръгчета. Вече забелязваше небрежното му високомерие, все едно че можеше да пие шампанско всеки ден до края на втория семестър и пак да влезе в „Харвард“. Мръсник такъв.

— Хей — прозя се той, — трябва да тръгвам за „Скарсдейл“ да тренирам с групата, но нека се видим после да отпразнуваме.

Серена се изправи в леглото и направи няколко скока, сякаш действително се нуждаеше от тях.

— Определено.

Блеър наблюдаваше прекрасната коса на Серена да се издига във въздуха над главата ѝ и после да пада пицно на раменете ѝ, докато Арън издухваше още цигарени кръгчета. Блеър вече не издържаше с тях в една стая.

— Имам домашни — намръщи се тя и докосна новата си прическа, като излизаше.

— О, Господи! — извика Серена и скочи от леглото на Арън. — Почакай, Блеър — *косата* ти!

Колко мило от нейна страна да забележи.

Блеър спря на вратата и сложи ръка на мястото, където тъмната ѝ коса завършваше на тила.

— Харесва ми — каза тя извинително.

Серена я разглеждаше, все едно че беше една от онези гръцки мраморни статуи на изложбата в „Мет“.

— О, Господи! — повтори тя и се протегна да прибере косата на Блеър зад ухото. — *Страхотна е!* — възкликна прекалено ентусиазирано.

Блеър сбръчка мнително елегантния си нос. Наистина ли я харесваше Серена, или се преструваше? Както винаги, не се знаеше.

— Изглеждаш точно като Одри Хепбърн — Арън отбеляза от леглото.

Блеър знаеше, че той ще каже това, което ѝ се искаше да чуе, за да не изглежда толкова самодоволен гадняр, че е влязъл в „Харвард“. Хрумна ѝ да спомене за интервюто си в „Йейл“ с Оуен Уелс в четвъртък, но реши засега да си замълчи.

— Извинявайте — каза им тя студено, — имам работа.

Серена изпрати Блеър с поглед и после легна на леглото до Арън. Взе писмото от „Харвард“ и го сгъна, слагайки го внимателно в плика.

— Толкова се гордея с теб — промърмори, прегърна Арън и го целуна.

Когато Арън се отдръпна, Серена продължи да стои със затворени очи, облизвайки устните си, които имаха вкуса на трева от целувката му.

— Обичам те — каза неочаквано за самата себе си. Думите сякаш сами излязоха от устата ѝ. Тя отвори очи замечтано.

Арън никога не беше казвал на едно момиче, че го обича и не възнамеряваше да го каже на Серена, поне не сега. Но денят бе толкова прекрасен и тя бе така красива с поруменели бузи и зачервени от целуването устни. Защо не? Напомняше му края на една от неговите тайни и мръсни фантазии, в които той и някоя страшно секси мадама се устремяваха с грохот към залеза на умопомрачителен „Харли“.

— И аз те обичам — отговори той и я целуна отново.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Не сме ли специални?

И така — слухът, че тази година университетите няма да приемат никого предварително, се оказа фалшив. „Урааа“ — някои от нас влязоха! Чувстваме се страшно специални, но ако започнем да купонясваме, все едно е 2099 г., да пием шампанско, преди да се приберем вкъщи и да отсъстваме от повечето часове, ще трябва да празнуваме сам-самички — всички останали от приятелите ни ще ни мразят. Опитайте се да не говорите за това, ако можете, поне до април, когато всички ще знаят къде ще учат. За ваше собствено добро е, гарантирам ви.

Думата с Л

Когато остава по-малко от седмица до деня на свети Валентин, думата, любов е *навсякъде*. Тя е на върха на езика ни. Тя е това, за което мислим на заспиване. Хващаме себе си и съседите си да рисуваме преплетени сърца в часа по математика. Но само защото думата любов се е превърнала в едно гигантско захаросано сърце. *Бъди Моя*, не означава, че можем да даваме неизпълними обещания. Използването на думата с Л в личния живот е рисковано. Предпочитам да я използвам в по-общ план, например *Обичам ви всички*. Освен това е истина, така е!

Наблюдения

Н се разхожда по „Медисън авеню“ с ръце в джобовете на палтото със загрижен и необичайно напрегнат вид. *В* и *Д* се целуват в

книгите на Шекспир близо до Нюйоркския университет — *аай*, колко *готино*. *Б* е в „Сигерсън Морисън“ в Сохо и пробва чифт обувки от магазина. *С* е във „Феч“ на улица „Блийкър“ и купува още една неустоймо шантава премяна за любимото си куче. *Дж* и новата ѝ приятелка *Е* се хият в дамската тоалетна на „Дуейн Рийд“. Оох, младост. *А* разглежда реге плочи втора ръка в малък безименен магазин на Източна Трета улица. Трябваше да слуша нещо до края на втория семестър.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Чух, че дилърът, който работеше в пицарията, е арестуван от Нюйоркския отдел за борба с дрогата. В момента се прави на дилър в парка и топи всичките си бивши клиенти.

Дъг

О: Скъпи Дъг,

Това звучи като евтин филм. Надявам се само никой от нашите приятели да не участва в него.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Съвсем забравих да ти кажа, че в приемната на пластичния ми хирург видях онази малка първокурсничка с огромни балони. Разглеждаше една книга — *Гърдите на известни личности*. Сериозно. Все едно си избираше.

Сплетницата

О: Скъпа Сплетнице,

Всичко това е много интересно, но моля ти се, кажи — ти какво прави там?

Интригантката

Само това ви липсваше...

Сега, след като предварителното приемане вече приключи, можем да се съсредоточим върху нещо наистина важно — Седмицата на модата. Започва този петък и всички хора, които обичам, ще бъдат там — и аз включително. Ще се видим на първия ред!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

СЛАБИЯТ ВИСОК УЕСТСАЙДСКИ ПОЕТ ОПИТВА СЛАВАТА ЗА ПЪРВИ ПЪТ

На път за училище във вторник сутринта, Дан се отби до щанда за вестници на 79-та и „Бродуей“, за да си купи изданието за Свети Валентин на *Ню Йоркър* и огромно черно кафе, което имаше вкус, като че е правено преди три години — точно както му харесваше. Предната корица на *Ню Йоркър* беше илюстрация на Ноевия ковчег на Нюйоркското пристанище със Статуята на свободата, издигаща се отзад. На ковчега бяха изписани думите *Лодка на любовта*, а животните се държаха за ръце, прегръщаха се и се целуваха. Беше доста забавно. Дан се спря на ъгъла и запали с трепереци пръсти една „Кемъл“ без филтър. Прелисти страниците и потърси поемата си в съдържанието. Намери я в раздела за поеми: *Даниел Хъмфри, страница 42, „Мръсници“*. Обърна на нея и забрави напълно за цигарата между устните си. Страница 42 се оказа девета страница на разказ от 14 страници от Габриел Гарсия Род, наречен „Amor con los gatos“ — „Любов с котките“ — и точно там, по средата на разказа, беше поемата на Дан.

*Изтрий съня от очите ми и ми налей още една.
Знам какво искаше да ми кажеш.
Обръсна си главата и ме работеше
(толкова деликатно),
с коприна и дантели.
Ти си мръсница.*

Навън беше ужасно студено, но по клепачи те на Дан от напрежението изби пот. Устата му пресъхна. Изплю изгорялата цигара на тротоара, затвори списанието и го пхна в черната си чанта. Ако беше обърнал на страницата със сътрудниците, щеше да прочете:

Даниел Хъмфри (Поема, стр. 42) е ученик последна година в Ню Йорк. Това е първата му публикация. Нямаше повече сили да гледа списанието. Не и когато беше разглеждано от хиляди хора, които щяха да прочетат поемата му — брутална и яростна, за която хич не беше сигурен, че е хубава.

Дан продължи надолу по „Бродуей“ към училището и ръцете му трепереха неконтролируемо. Само ако можеше да влезе с взлом и да предизвика авария на печатната преса на *Ню Йоркър*, например да не може да изписва гласните. Тогава всички издания за Свети Валентин щяха да бъдат оттеглени от щандовете за вестници още миналата вечер.

Все едно можеше да направи нещо такова.

— Здравей, пич — Дан чу зад себе си познатия високомерен глас на един от недотам любимите му съученици в училище. Спря и се обърна, за да види Чък Бас — както винаги с морскосиньото кашмирено шалче, прокараваш пръстите си с маникюр през изрусената коса.

— Хубава поема в *Ню Йоркър*, човече — той потупа Дан по рамото и монограмът на пръстена му проблесна на зимното слънце. — Кой да предположи, че си такъв гений.

Не изглеждаше ли Чък Бас изключително като *гей* напоследък? Може би не. Само защото си беше изрусил косата и носеше мръснобяло вълнено палто на „Ралф Лорън“ и оранжеви кожени маратонки „Прада“ — не означаваше, че вече е спрял да досажда на беззащитните пияни девойки на купоните. Може би това беше просто начин да се изрази.

А в това нямаше нищо лошо.

— Благодаря — смотолеви Дан, докато си играеше с пластмасовия капак на чашката. Чудеше се дали Чък възнамеряваше да върви заедно с него до училище, за да обсъдят поемата. Но тогава звънна мобилният и го спаси от неприятната ситуация да отговаря на глупавите въпроси на Чък за това с колко момичета е бил, преди да напише поемата или нещо друго, което Чък Бас можеше да измисли рано сутрин на път за училище.

Дан държеше телефона на ухото си и Чък го потупа още един път по рамото, докато вървяха.

— Ало?

— Поздравления, Даниелсън! — Руфъс крещеше в слушалката. Баща му никога не ставаше от леглото преди осем часа и това бе първият път, когато разговаряха сутринта.

— Ти си абсолютна бомба, истинската статия! *Ню Йоркър*, проклетият *Ню Йоркър*!

Дан се подхилваше, малко засрамен. Безброй тетрадки, изпълнени със странни, несвързани поеми бяха натъпкани в прашни кутии в мрачния килер. Въпреки че беше издател на недотам известните бийтпоеми, истината беше, че Руфъс никога не беше публикуван.

— Няма да повярваш — Руфъс продължи и после замлъкна. Дан чу пускането на водата в тоалетната чиния. Нормално. Баща му е говорил от тоалетната.

Дан изпи кафето си и тръгна отново, пресече „Бродуей“ и се запъти към 77-ма улица. Ако не побързаше, щеше да закъснее за първия час по химия. Не че това беше толкова лошо.

— Татко, там ли си? — попита той.

— Чакай малко, сине — Руфъс отговори разсеяно, — заети са ми ръцете.

Дан можеше да види баща си как си избърсва ръцете в протритата червена кърпа на вратата в банята и после изважда списанието изпод мишница, за да прочете поемата на Дан още веднъж.

— Деканите от „Браун“ и „Колумбия“ току-що се обадиха, за да ми кажат какъв гений си — обясни Руфъс. Звучеше с пълна уста и Дан дочу течаща вода. Зъбите ли си миеше? — Олигавиха се целите, алчните копелета.

— „Браун“ и „Колумбия“? Наистина ли? — Дан повтори с недоумение. Тротоарът около него, магазините и пешеходците, всичко неочаквано избледня в бавно движеща се океанска маса. — Сигурен ли си, че бяха те? „Колумбия“ и „Браун“?

— Толкова сигурен, колкото съм сигурен, че урината ми е все още жълта — Руфъс отвърна весело.

Дан обикновено настръхваше от циничността на баща си, но сега го вълнуваше прекалено много собствения му успех. Може би да публикуват творбите ти, в крайна сметка не беше толкова зле. Черните метални врати на училището вече бяха пред него.

— Хм, татко, трябва вече да влизам в час и мерси, че се обади. Благодаря ти за *всичко* — обзе го изблик на нежност към стария му войнствен татко.

— Няма нищо, момчето ми. Но не се главозамайвай — пошегува се Руфъс и не можеше да скрие гордостта в гласа си. — Не забравяй, поетите са скромно племе.

— Ще запомня — обеща веднага Дан. — Благодаря ти пак, татко.

Затвори телефона, подбутна училищните врати и се насочи към Аги, възрастният портиер, който сменяше перуките си всяка седмица. Мобилният му телефон бибипна и той си даде сметка, че е имал пропуснато обаждане, докато разговаря с баща си. Мобилните бяха забранени в училище, но първия час вече беше започнал и коридорите бяха празни. Докато изкачваше бетонните стълби за лабораторията по химия, той прослуша пощата си.

— Даниел Хъмфри, обажда се Ръсти Клайн от „Клайн, Лоуенщайн и Шут“. — Прочетох поемата ти в *Ню Йоркър* и, предполагайки, че все още нямаш агент, ще те представлявам. Записала съм те в списъка на гостите за шоуто „Повече от голи“ в петък вечер. Нека говорим тогава. Може би още не го съзнаваш, но ти си жесток, Даниел. Публиката има нужда от млади поети, за да почувства своето нищожество и лековерие. И сега, след като им привлякохме вниманието, постарай се да го задържиш. Ти си следващият Кийтс. Толкова бързо ще те направим известен, че ще забравиш, че не си се родил такъв. Скоро и това ще стане. Чао!

Дан трепереше пред вратата на лабораторията, докато прослушваше за втори път на един дъх съобщението на Ръсти Клайн. Беше чувал за Ръсти Клайн. Тя беше агентът, който уреди едномилионната сделка за книгата за шотландския жокей, който претендираше да бъде незаконният син на принц Чарлз. Дан беше чел за това в *Ню Йорк поуст*. Нямаше понятие за шоуто „Повече от голи“, но беше много мило от страна на Ръсти да го включи в списъка на гостите, когато дори не се бяха срещали. Освен това обожаваше да го наричат следващия Кийтс. Кийтс бе един от най-важните му източници на влияние и ако Ръсти Клайн беше разбрала това само от една негова поема, той определено искаше тя да го представлява.

Дан прибра телефона обратно в чантата и извади отново *Ню Йоркър*. Този път обърна на страницата със сътрудниците и прочете

кратката си биография, преди да отвори на поемата на страница четиридесет и две. Прочете я от начало до край, без повече да се срамува да види произведението си публикувано. Ръсти Клайн мислеше, че е добър. Ръсти Клайн! Може би беше добър. Той надникна през малкия прозорец на лабораторията по химия и погледна редицата от момчешки глави, подредени като шахматни фигури срещу черната дъска. Училището изведнъж изглеждаше толкова банално. Той беше на път да се занимава с много по-важни и по-хубави неща!

Ненадейно вратата на лабораторията се отвори и смешно niskият господин Шиндълдекер застана, вирайки се в Дан — носеше грозен двуреден костюм и подръпваше закривения си кестеняв мустак.

— Мислите ли да се присъедините към нас, господин Хъмфри, или предпочитате да останете тук и да гледате през прозореца?

Дан сви на руло списанието и го мушна под мишница.

— Мисля, че ще се присъединя към вас — отговори той, влезе в лабораторията и се запъти с бавна крачка към едно от последните места в дъното.

Колко странно. Дан никога не беше спокоен, а сега едва позна гласа си — имаше известна нотка напереност, все едно че нещо ново в него разцъфна и беше на път да излезе.

Беше като стих от една поема на Кийтс — „Защо се смее тази вечер?“ *Поезията, Славата и Красотата наистина са вълнуващи...*

И Дан определено го чувстваше.

СЪБИРАНЕ НА ВЕРАНДАТА

— Нека да излезем навън и да пушим — прошепна Елиз в ухото на Джени на път за закусвалнята в междучасието в единадесет часа — почивката в „Констънс Билард“ за сок и бисквити. Само учениците от горния клас можеха да излизат извън училище по време на почивката, така че тя наистина предлагаше нещо напълно невъзможно.

Джени се спря на стълбите.

— Не знаех, че пушиш.

Елиз разкопча малкия си външен джоб на бежовата раница „Кенет Коул“ и извади наполовина изпушен пакет *Marlboro lights*.

— Само понякога — отговори тя и прибра пакета, преди да се появи на стълбите някоя учителка. — Идваш ли?

Джени се поколеба. Ако портиерката ги види да тръгват, можеше да им се разкреци, да се обади на учителката или дори на техните родители. „Как...?“

— Хайде да *тръгваме* — Елиз я подкани и я дръпна за ръката. Тя се затича по стълбите, влачейки Джени след себе си. — Тръгвай, тръгвай, тръгвай!

Джени затаи дъх, докато следваше Елиз по стълбите и прекоси през фойето, застлано с червен килим към входните врати. Трина, портиерката, лаеше нещо по телефона и в същото време сортираше пощата. Тя дори не забеляза двете първокурснички, които профучаха покрай нея, без да се разпишат.

* * *

Блеър седеше сама на верандата на Източна 94-та улица, където се събираха ученичките от горния курс на „Констънс Билард“, пушеше ядосано ултралеки „Мерит“ и преглеждаше въпросите за интервюто в колежа, за което се готвеше от октомври. Оставаха само два дена до

интервюто ѝ с Оуен Уелс и тя нямаше намерение да се провали и този път.

„Разкажи ми за твоите интереси. С какви неща се занимаваш след училище?“

„Президентка съм на Френския клуб и Училищния съвет за социални услуги. Освен това съм съветничка в консултантска група и съветвам първокурсничките по обществени въпроси. Имам Национална награда по тенис — през лятото играя всеки ден, а през зимата два пъти седмично. Доброволка съм в обществените кухни винаги, когато мога. Председателствам организационните комитети на осем вида благотворителни дейности през годината. Тази неделя щяхме да организираме бал за Деня на свети Валентин в полза на «Малки сърца» — благотворително дружество за деца със сърдечни проблеми, но балът беше отменен заради Седмицата на модата. Притеснявахме се, че никой няма да дойде. Изпратих писма на всички от списъка за гости и събрах почти 300 000 долара. Събирането на дарения определено е една от силните ми страни и категорично смятам да бъда доброволка в «Йейл».“

Блеър можеше да си представи как очите на Оуен се разширяват от изненада. „Как би могъл «Йейл» да не я приеме? Тя беше първа класа.“

Първокласна лъжкия беше по-вярно. Историята за благотворителната кухня беше пълна измислица, а и си премълча за *другите* седем председатели, които помогнаха да съберат парите за „Малки сърца“.

— Здравей, Блеър!

Серена вървеше по тротоара към нея, обута в черен мрежест чорапогашник с дупка на едното коляно, блестящата ѝ руса коса беше събрана на опашка. Това щеше да бъде доста неловко за някои момичета, но за Серена беше просто ще-го-преживея-защото-всичко-ми-стои-добре. Една кола мина по улицата, шофьорът изсвири през прозореца и наду клаксона до тях. Серена толкова беше свикнала с клаксоните и подсвиркванията на мъжете, че дори не си правеше труда да се обърне.

Тя седна до Блеър и извади от джоба си смачкан тюркоазен пакет „Америкън спиритс“. Пропуши ги, откакто тръгна с Арън, защото бяха натурални и не пристрастяваха.

Все едно има голяма разлика между напълно естествен въглероден оксид и фалшив въглероден оксид. Слезте на земята.

— Още не мога да повярвам как страхотно изглеждаш — Серена въздъхна и се възхити на прическата на Блеър, докато си палеше цигарата. — Кой можеше да предположи, че ще изглеждаш така *секси* с къса коса.

Блеър докосна косата си смутено. Трябваше да бъде ядосана на Серена, но вече не можеше да си спомни защо. Щом тя го казваше, значи *беше* *секси*.

Ласкателството прави чудеса.

— Опитвам се да измисля хубав подарък за Арън за влизането му в „Харвард“. Знаеш ли нещо, което желае или от което има нужда?

Сега вече Блеър си спомни защо беше ядосана на Серена. *Арън. Арън. Арън.* Беше толкова досадно, чак отвратително.

— Не знам — тя се прозя в отговор. — Жилище?

— Много забавно — отговори Серена. — Хей, не познаваме ли тези момичета?

Джени и Елиз вървяха по отсрещния тротоар по този неуверен начин, блъскайки се една в друга, по който се държаха четиринадесетгодишните момичета, когато трябваше да говорят с хора, от които се притесняваха.

Накрая пресякоха улицата.

— Купихме си цигари — съобщи Джени толкова небрежно, колкото можеше, все още уплашена от бягството си от училище.

Елиз извади кутия *Marlboro* от чантата си, но преди да може да предложи една на Джени, Серена ѝ подаде пакет „Америкън спиритс“.

— Остави ги онези. Тези са много по-добри за теб.

Елиз кимна сериозно с глава.

— Благодаря.

Тя извади две цигари от кутията и ги налага. Запали ги с ментовозелената си запалка „Бик“, дърпайки от двете едновременно, преди да подаде една на Джени.

Джени си дръпна леко. Когато Нейт я заряза, тя се опита да превърне пушенето в част от новия си имидж на изморена жена, но цигарите толкова дразнеха гърлото ѝ, че само след няколко дни трябваше да ги остави.

— Е, провери ли си пощата днес? — попита Блеър и повдигна любопитно току-що оскубаните си вежди.

Джени издуха голям облак дим.

— Моят имейл?

Блеър се подсмихна вътрешно. Въпреки че русото момче от „Бендел“ изглеждаше малко тъпо, той и Джени щяха да са страхотна двойка. Дългият и красавицата с огромните гърди.

— Забрави — добави тя мистериозно.

Разбира се, на Джени сега ѝ се искаше да излети в училище и да провери пощата си, но не можеше просто да изостави Елиз, не и когато идваха още две момичета от горния клас.

— Проклетите ботуши ме убиват. Стискат ме, както пристягат краката на японките.

Кати Фаркас седна до Блеър и разкопча сините си високи ботуши на „Чарлз Джордан“.

— *Престани* да хленчиш за тия ботуши — изропта Изабел Коутс, нейната неразделна приятелка. Изабел се облегна на металните перила и отпи от картонената чашка с горещ шоколад. Беше облечена в зелено палто на „Долче и Габана“ от единичната разпродажба през уикенда. Нямаше копчета и беше пристегнато в кръста с широк черен колан — като монашеска роба.

Нищо чудно, че през октомври не можеха да го продадат.

— Може би ако ти бяха пристягали краката като на японките, тези ботуши нямаше да те убиват така — продължи Изабел. — Или ако ме беше оставила да ги купя аз вместо теб, защото аз ги видях първа.

— Китайците — Джени не се сдържа да ги поправи. — Китайците стягат краката на жените.

Кати и Изабел се вторачиха в нея.

— Ти не трябва ли да си на училище? — попита Изабел.

— Пушат с нас — притече се на помощ Блеър. Беше забавно да има две сестрички от девети клас. Не че някога беше искала *истинска* по-малка сестра или нещо подобно.

Кати се престори, че не забелязва колко добре се държи Блеър с двете четиринадесетгодишни сополани и я прегърна. Даде ѝ две целувки по напудрените със „Стила“ бузи.

Мляс! Мляс!

— Не мога да повярвам, че не казах нищо, но косата ти е върхът. Харесва ми, харесва ми, *харесва ми!* — изписка. — Толкова си смела. Чух, че ти се е оплела дъвка. Затова ли я подстрига толкова?

— Може ли да я пипна? — попита Изабел. Тя остави горещия шоколад и се протегна да докосне главата на Блеър. — Толкова е странна! Като момче!

На Блеър изведнъж ѝ се прииска да носи шапка или някакъв вид тюрбан в училище. Тя хвърли цигарата на земята и я стъпка с върха на ботуша си.

— Хайде, момичета — кимна, изправяйки се, и подаде ръце на Джени и Елиз като Мери Попинс, която прибира децата от детската площадка. — Ще ви заведе обратно в училище.

Джени и Елиз захвърлиха цигарите в хреста пред съседната врата и се изправиха, премятайки раниците си на рамо. Сега, след като бяха пушили заедно с по-големите на леденостудената веранда, не им беше ясно какво му е хубавото.

— Мислиш ли, че на мен ще ми стои толкова къса коса? — попита Елиз, докато бързаше да настигне Блеър.

Всичко щеше да е по-добре от сегашната коса на Елиз, но Блеър нямаше нито кураж, нито сърце да ѝ го каже.

— Ще ти дам телефона на моя стилист — предложи тя великодушно.

Когато завиха по Източна 93-та улица, Мери, Вики и Каси излетяха от вратите и им магнаха.

— Видяхме ви да излизате през междучасието!

— Излязохме да ви настигнем!

— Не искахме да ви се случи нещо лошо!

Блеър прегърна с две ръце Джени и Елиз и ги поведе през училищните врати, давайки си сметка за шума, който вдигаха трите момичета.

— Добре сме — каза им студено. — Не трябва ли да сте в час?

Мери, Вики и Каси ги изпратиха с разочаровани погледи. Те бяха *много* по-готини от Джени и Елиз. Какво трябваше да направят, за да го докажат?

Серена остана на студената веранда, не особено очарована да бъде сама с Кати и Изабел. Тя изучаваше краищата на косата си и се опитваше да измисли перфектния подарък за Арън приеха-те-в-

колежа!, докато Кати и Изабел чакаха с нетърпение истинския коментар за косата на Блеър.

— Да не е имала въшки?

— Чух, че имала нервен пристъп и си е отрязала косата с ножица за нокти. После е трябвало да отиде на фризьор, за да я оправи.

— Мисля, че изглежда страхотно — отговори замечтано Серена.

Кати и Изабел я гледаха разочаровано. Ако не можеха да изкопчат нищо от Серена, щеше да се наложи да измислят нещо.

И нека бъдем честни — това беше *много* по-забавно.

gossipgirl.net

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревируани, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Преждевременната мъжка менопауза

Какво им има на *кичури*те на Ч? Да, отиваха си с еластичните му пастелни ризи и оранжеви маратонки „Прада“, но откога беше толкова... *outré*? Чух, че са го видели в понеделник вечер да танцува в нов клуб само за избрани гости в Гринич Вилидж, наречен „Бабъл“ — с преобладаващо мъжка клиентела, ако разбирате какво имам предвид. Може би след като вече е хитът сред всички жени в града, е решил да премине в другия отбор.

Загрижена съм малко за *Н*, моя специален любим. Да, той е все още така страхотен, както винаги... и да, готова съм да дам чантата си на „Хермес Бъркин“, за да бъда неговата принцеса. Просто искам да престане да се спотайва в горната част на Пето авеню и да отпива тайно от сребърното шишенце в джоба като разстроен неудачник. Ако има нужда от нечие рамо, знае къде да ме намери.

Но най-много се е променил слабият развлечен *Д*. Ако не сте го виждали от тази сутрин, това са последните новини — подстригал се е! Това определено е работа на стария бръснар от „Бродуей“ и Западна 88-ма улица, но сега кафявите му очи се виждат, което си е цяло подобрене, както и модерните секси бакенбарди.

На добър път е!

Да излизаш с големите момичета

Изключителна привилегия е да те вземе под крилото си някое по-голямо момиче и да гледаш на живота през призмата на толкова-съм-готина-че-не-е-нужно-да-се-старая. Но не се увличай и не си мисли, че големите момичета ще започнат да те канят на кино. Не и тя. В момента, в който бъде заета с купони и ходене по магазините за сандали, или каквото и друго да правят по-големите момичета, когато са свободни, тя ще забрави за доброто старо време. Възможно е дори да забрави името ти. Естествено, може и да греша. Може да останете приятелки завинаги и да финансирате взаимно членството си в клуба на Кънектикът, когато и двете сте вече омъжени и с деца. А може и да не стане така. Да не кажеш после, че не съм те предупредила.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Може и да не съм разбрала много добре, но съм почти убедена, че видях А от „Бронксдейл“ с другото момиче от нашия клас и това, което излъчваше, беше: „Аз съм велик. Аз съм в «Харвард». А тя: «Ти си страхотен. Искам те». Хм, той няма ли си гадже?“

В.З.В.

О: Скъпа В.З.В.,

Първо, какво означава В.З.В.? Виждам, значи вярвам? Воювам за Ванкувър? Вяра за влюбените? Ако това, което казваш, е истина, аз съм Т.З.Е.Р. — Тъжна за един русокос.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Чух, че са хванали Б с наркотици в училище и сега трябва да полага общественополезен труд. Освен това ходи на рехабилитация и затова се е подстригала. Там те задължават да го направиш, като в затвора.

Дейзи

О: Скъпа Дейзи, Това звучи като черната хроника на „Лайфтайм“. Не говориш сериозно, нали?

Интригантката

Упс. Забравих за сесията си за изкуствен тен в Блис — единственият начин да продължа да се усмихвам до лятото!

Знаете, че ме обичате,

Интригантката

И КУПУВА ЕВТИНА ЧАНТА

Във вторник след училище Нейт се шляеше в Сентръл Парк и проверяваше дилърите в „Шийп Мелоу“. Беше изкарал цели двадесет и четири часа без да пуши и вместо да се чувства жизнен и бодър, той беше отегчен от трезвия си мозък. Часовете в училище изглеждаха два пъти по-дълги и дори тъпите шеги на Джереми Скот Томпкинсън не можеха да го разсмеят.

Късното следобедно слънце лежеше ниско в небето, огрявайки в златисто замръзналата кафява трева на ливадата. Двама здрави мъжаги с черни тениски с надпис „Персонал“ на гърба играеха футбол. Слаба възрастна жена с червен костюм на Шанел и огромен шал от лисица разхождаше кучето си. Както обикновено, дилърите бяха насядали по пейките около ливадата, слушаха „WFAN“ на дискмените си или четяха „Дейли нюз“. Нейт забеляза познато лице с рижава коса, светлосив екип за бягане „Пума“ с подходящи му сиво-бели маратонки „Пума“ и черна мъхеста шапка „Кангол“.

— Здравей, Мичел! — извика радостно Нейт. По дяволите, радваше се да го види. Мичел вдигна ръка за поздрав, когато Нейт го наближи. — Човече, мислех, че си в Амстердам.

Мичел поклати бавно глава.

— Не още.

— Търсех те. За малко да купя от ония боклуци. Имаш, нали? — попита Нейт.

Мичел кимна и се изправи. Тръгнаха заедно по пътеката като двама приятели, които се разхождат в парка. Нейт извади сгънатата стодоларова банкнота от джоба на палтото си и я приготви в ръка, готов да я подаде на Мичел в замяна на стоката.

— Имам нова пратка от Перу — каза Минел, извади найлоново пликче от джоба си и го подаде дискретно на Нейт.

Ако случайно си там и ги гледаш в парка, ще си помислиш, че си поделят закуската или нещо от този род. Имам предвид, ако си абсолютен глупак.

— Благодаря, човече — Нейт му подаде банкнотата и пхна пликчето в джоба си. Въздъхна с облекчение. Жалко, че нямаше в него листа за цигари, иначе щеше да си направи една голяма точно там и точно в този момент. — Значи — Нейт се опитваше да говори с Мичел от вежливост, преди да си тръгне. — Местиш ли се все пак в Амстердам, или какво?

Мичел спря на едно място и разкопча якето си.

— Не, принуден съм да остана тук още малко. — Той повдигна сивата си термична тениска и оголи слабите си луничави гърди. По гърдите му имаше залепени кабели.

Нейт беше гледал достатъчно пъти „Закон и ред“, за да знае какво означава това. Мрачният сценарий се затваряше около него и той отстъпи назад. Притъмня му пред очите или беше лош сън?

Мичел смъкна надолу тениската и закопча якето си. Той пристъпи към Нейт, все едно се страхуваше да не му избяга.

— Извинявай, малкия, но ме хванаха. Сега работя за тях — той завъртя глава към пейките зад него. — Всички тези боклуци на пейката са ченгета, окей, така че не се опитвай да бягаш. Ще изчакаме двамата тук, докато им дам сигнал и после един от тях ще дойде да те съпроводи до Районното на Амстердам. *Амстердам* — каква ирония на съдбата, нали?

Нейт беше сигурен, че Мичел се опитваше да го развесели, за да не се чувства толкова гадно, че го окошарва.

— Окей — каза Нейт сковано. Как се случи това? Никога досега не го бяха мамили и се чувстваше гадно. Хвърли пликчето с материала на земята и го изрита. — *По дяволите* — изпсува през зъби.

Мичел вдигна пликчето и сложи ръка на рамото му. После вдигна нагоре другата си ръка и махна на полицаите към пейките. Двама от тях се изправиха и се забързаха към него. Не приличаха изобщо на полицаи. Единият носеше черни дънки „Клуб Монако“, а другият имаше глупава червена шапка помпон. Показаха на Нейт значките си.

— Няма да ти слагаме белезници — обясни „Клуб Монако“. — Непълнолетен си, нали?

Нейт кимна тъжно, избягвайки погледа на ченгето. Щеше да навърши осемнадесет през април.

— Като стигнем в Районното, ще се обадиш на вашите.

Сигурен съм, че ще бъдат разчувствани — помисли Нейт горчиво.

От другата страна на ливадата двамата мъжаги, играещи футбол, и възрастната жена с пухкавия бял пудел се бяха събрали заедно. Наблюдаваха арестуването на Нейт, все едно беше първа серия на някое ново обещаващо риалити шоу.

— Ще те пуснем след няколко часа — каза ченгето с червената шапка, докато записваше нещо в бележника си. Нейт забеляза златните обици на полицая и осъзна, че беше жена, въпреки широките ѝ рамене и дебели пръсти. — Ще те глобят и сигурно ще те изпратят на рехабилитация.

Все още усещаше ръката на Мичел на рамото си, като морална подкрепа.

— Имаш късмет — добави той.

Нейт стоеше с наведена глава и се надяваше, не кой няма да го разпознае. Хич не се чувстваше късметлия.

ПРЕДСТАВЯНЕТО НА НОВИЯ Д

Вторник следобед. Ванеса стоеше пред „Ривърсайд Преп“, снимаше замръзналия труп на един умрял гълъб и мислеше за секс, докато чакаше да се появи Дан. Беше ѝ оставил съобщение на рецепцията на „Констънс Билард“ да се срещнат след училище. *Спешно. Ще те чакам тук в четири*, гласеше то. Как се превзема, помисли влюбено Ванеса. Какво можеше да бъде толкова спешно? Сигурно го беше хванала параноята, защото днес излизаше поемата му в *Ню Йоркър*. Или това, или беше прекалено възбуден и нямаше търпение да го *направи* пак. Рано сутринта, преди да си вземе душ, Ванеса се спусна по стълбите и изтича до щанда за вестници на ъгъла да си купи шест броя *Ню Йоркър*. Така щеше да има винаги един брой под ръка, за да натрие носа на Дан, когато се чувстваше непълноценен.

Ако се замислеше сериозно, тя беше тази, която трябваше да се страхува. Поемата беше за един тип, който беше стеснителен с жените и в частност с авторитарното си гадже. Хората, които ги познаваха, можеха да си помислят, че Ванеса е истински питбул. Но последният стих беше толкова нежен и секси, че в интерес на истината нямаше право да се оплаква.

Грижи се за мен. Вземи ме. Грижи се. Вземи ме.

Докато го четеше, изпита желание да хвърли дрехите си и да му скочи. *Нежно*, разбира се.

Точно тогава Дан се появи на черната врата на „Ривърсайд Преп“ и прекъсна мислите ѝ. Размаха смачкания екземпляр на *Ню Йоркър* и се затича към нея с износените си маратонки „Пума“ с морскосини връзки.

— Това е най-прекрасният ден в живота ми! — извика той. — Обичам те!

— Няма нужда да ставаш сантиментален, за да си легнем отново — Ванеса се изхили и го целуна. — На твое разположение съм. Между другото, и аз те обичам.

— Супер — Дан се усмихна глупаво.

Ванеса не можеше да повярва, че това е същият Дан. Все още беше блед, слаб и презареден с кофеин, но кафявите му очи блестяха и имаше трапчинки от смях на бузите. Чакай малко. Откога можеше да види очите му?

— У ау, подстригал си се — забеляза тя и го заобиколи да го разгледа.

Дан каза на бръснаря да го подстриже късо и да му остави дълги бакенбарди. Мислеше си, че така няма да прилича на всички останали глупаци в класа. Прокара ръка по главата си. Беше странно усещане, някак по-чисто отпреди, по... *хомогенно*. Точно това искаше — да го забелязват с работата му, а не с косата.

Както кажеш, Бакенбард.

Ванеса пъкна ръце в джобовете на палтото си. Прическата му имаше някакъв странен замисъл и не беше случайна. Косата му придаваше отнесен, безгрижен вид.

— Различна е — промълви тя замислено и вече й домъчня за предишната му рошава коса. — Ще й свикна.

Група осмокласници зад тях излязоха през вратата, пеейки с пълна сила „Hello Dolly“. Тъкмо излизаха от час по музика и бяха прекадено млади и невинни, за да си дадат сметка, че звучат а’ла гей.

*„Hello. Dolly! Well hel-low. Dolly!
It’s so nice to have you back where you belong!“*

Дан бръкна в черната си чанта за пакета „Кемъл“ без филтър и извади една цигара. Ръцете му трепереха ужасно, докато я запали. Добре, *това* поне не се беше променило. Той предложи на Ванеса.

— Една цигара?

Ванеса го зяпна и се изхили в недоумение.

— Откога пуша?

Дан издиша дима над главата ѝ и я погледна.

— Извинявай. Не знам защо го казах — прибра пакета в чантата си и хвана замръзналата ръка на Ванеса. — Ела. Хайде да се разходим. Имам да ти казвам нещо важно.

Тъкмо тръгнаха и Зеке Фрийдман излезе от училището с една неоновосиня баскетболна топка. Зеке беше голям и тежък, но това не

му пречеше да е баскетболната звезда на „Ривърсайд Преп“. Къдравата му черна коса стигаше до раменете и носеше ново сиво-синьо яке за сноуборд. Бяха най-добри приятели с Дан от втори клас, но от няколко месеца не се виждаха — Дан го вълнуваха други неща.

А именно — жени и поезия.

Дан си даде сметка, че дори не знаеше къде е кандидатствал Зеке. Беше главният виновник за отчуждението между тях и се чувстваше гадно.

— Здравсти, Зеке — извика.

Зеке се спря. Изглеждаше още по-огромен с новото си яке.

— Здравсти, Дан — той се усмихна мнително, подхвърляйки синята топка върху замръзалия тротоар. — Здравсти, Ванеса.

— Харесва ли ти новата прическа на Дан? — попита Ванеса с ядовита усмивка. — Това е част от новия му имидж на Господин Публикуван Поет.

— Така ли? — Зеке май нямаше никаква представа за какво говори Ванеса. Погледна надолу по улицата, удари силно топката и им махна с ръка. — Доскоро.

— Доскоро — извика Дан, наблюдавайки го как дриблира с топката до края на улицата.

— Е, каква е голямата новина? — попита Ванеса, когато тръгнаха на запад по 78-ма улица.

Студеният вятър разнасяше облаците в сивкавото небе. Зад ъгъла, през голите клони на дърветата в Сентръл Парк, Дан забеляза Хъдсън.

— Ами — започна той загадъчно, — тази сутрин великата литературна агентка Ръста Клайн ми се обади и ми остави едно крейзи съобщение. Счита, че съм новият Кийтс и че трябва да се възползвам от момента сега, когато хората са ме забелязали.

— Уау. Дори аз съм чувала за нея! — отвърна Ванеса впечатлена. — Какво точно означава това?

Дан издиша кълбо дим.

— Според мене иска да ме представлява.

Ванеса спря на едно място. И без това не знаеше накъде отиват.

— Но ти си написал само една поема. Какво ще прави тя? Не искам да те разочаровам Дан, но трябва да внимаваш с тези хора. Сигурно иска да се възползва от теб.

Дан също спря. Повдигна яката на черното си вълнено военноморско палто и отново я смъкна. Защо Ванеса беше такава песимистка? Всичко това бе напълно неочаквано, но и ужасно готино. А и само защото има агент, не означаваше, че ще почне да продава и да пише евтини рекламни клишета — ако това беше, което я притесняваше.

— Не знам. Може да ми помогне с кариерата. Мога да напиша книга и тя да ми помогне да я публикувам.

Ванеса подуха в ръцете си и разтърка студените си замръзнали уши.

— Може ли да отидем у вас? Умирам от студ. А и трябва да работим над филма.

Дан изхвърли цигарата на земята.

— Ами, всъщност мислех да се върна и да прегледам бележките си. Да намеря връзка между poemите. Нещо, с което да ги свържа в книга.

Ванеса мислеше да предложи услугите си на читател, но Дан не изглеждаше да има нужда от помощта ѝ.

— Окей — каза тя студено. — Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Дан вдигна отново яката си и запали още една цигара, наслаждавайки се на новия си имидж.

— Чакай малко. Исках да те питам нещо. Ръсти Клайн ме покани на онова събиране, наречено „Повече от голи“. Шоуто „Повече от голи“. Така го нарече. Имаш ли представа дали това е състав?

Повече от голи беше модната тенденция срещу модата, за която Руби, по-голямата сестра на Ванеса харчеше всичките си пари. По-голяма част от дрехите им изглеждаха като стари дрипи от магазини за втора употреба, стъпкани от уличните миялни машини, което беше напълно умишлено. Много комерсиална мода в стил „по дяволите тенденциите“.

— В петък започва седмицата на модата — обясни Ванеса. — Изглежда те е поканила на дефилето „Повече от голи“. Чувала съм за него от Руби — луда е по дрехите им и го следи по „Метро“-канала. Не ми е ясно защо Ръсти Клайн е решила, че ще искаш да идеш. Какво разбираш от дрехи? Ще бъде пълно с позьори и търсачи на най-доброто — всичко тривиално на модната сцена.

Дан погледна замислено, докато дърпаше от цигарата си.

— Мисля, че ще се отбия. — Нямахме да е много различно, ако Ръсти Клайн го беше поканила на боксов мач. Ставаше въпрос за кариерата му на писател.

Да снима Дан на шоуто „Повече от голи“ би било перфектен материал за нейния филм, но Ванеса не искаше да попречи на важната му среща с Ръсти Клайн.

— Окей, Господин Гений. Не забравяй старите си приятели, когато се возиш в лимузина и пиеш шампанско с голи модели — тя се протегна и разбърка късата му коса. — Поздравления.

Дан ѝ се ухили широко.

— Наистина е страхотно — съгласи се щастливо. После, след една последна сладка целувка, той се обърна и тръгна към вкъщи по „Ривърсайд Драйв“ — сребристият надпис „Пума“ проблясваше на петите му, докато вървеше.

Ванеса се засмя вътрешно, наблюдавайки бодрата му походка.

— До после, алигатор.

С НАМИРА ТОЧНО ТОВА, КОЕТО ТЪРСИ

— Търся някое от онези нови фънки якета в светлозелено или жълто — каза Серена на продавачката от бутик „Ле Бест“ във вторник след училище. Същия ден в часа по френски Серена си спомни за новото яке „Ле Бест“ от последния брой на списание *W* и реши, че това е прекрасен подарък за Арън. Никога не ѝ омръзваше да прави подаръци на Арън. Толкова добре му стояха. Беше като да обличаш кукла — нейната собствена обожавана жива кукла с дълги коси, свиреща на китара и приета в „Харвард“.

Бутикът се намираше на Западна 14-та улица в квартала за производство на месо, където улиците миришеха на мърша и тор от старите месни фабрики. Кой друг, освен Ле Бест, създател на най-красивите дрехи в света за свободното време, би могъл да намери за привлекателен грубия пейзаж на квартала и да построи там магазина си. Магазинът беше огромен и облицован в бял муселин, вътре имаше единични бройки тенис рокли в светли цветове и якета, окачени на огромни стоманени закачалки на стените. Идеята беше, че ако не познавате достатъчно дрехите, за да искате да ги видите, няма смисъл да пазарувате там.

— Страхувам се, че нямаме повече якета за голф — отговори изрусената продавачка с английски акцент. Тя също беше облечена в бяло. Дори маратонките ѝ бяха от бяла кожа. — Шефът ми задигна последното за себе си.

Серена разглеждаше една разкошна копринена рокля за тенис на бели и червени ивици.

— По дяволите — измърмори под носа си. — Все още виждам това яке в списанията и мисля, че е перфектно. — Ле Бест беше любимият ѝ нов дизайнер, но от друга страна, може би дрехите му бяха прекадено изискани за Арън. Той се обличаше повече като скейтмен. Тя метна на рамо кожената си чанта „Лонгчемп“. — Благодаря за помощта — каза с надеждата да хване „Екс Лардж“, преди да затворят — спортен магазин на улица „Лафайет“.

— Чакай! — извика някой.

Серена спря на изхода и се обърна. На нея ли говореха?

Един загорял тип с изрусена коса и облечен със същото светлозелено яке, което тя се надяваше да купи за Арън, държеше отворена вратата в задната част на магазина.

— Надявам се, че не те притеснявам — той повдигна глава и изгледа Серена. — Лес ме помоли да потърся „истинско момиче“ за шоуто в Брайънт Парк в петък. Мернах те за малко, когато си тръгваше, но съм *сигурен*, че си перфектна. Виждам съм твои снимки в светската хроника. Ти си Серена, нали?

Серена кимна хладнокръвно. Свикнала беше да я разпознават от снимките в клюкарските статии. Имаше дори една снимка на безименна част от тялото ѝ, направена през октомври от известните братя Реми. Нюйоркското транспортно управление я хареса и снимката ѝ се озова на обиколка из целия град.

— Интересува ли те? — попита той и повдигна обнадеждено изрусените си вежди. — Търсим някой точно като теб.

Серена си играеше с връзките на бялата кашмирена шапка. Имаха планове с Арън този петък да изкарат цялата вечер заедно, да се наливат в „Соуп“ на Долен Ийст Сайд, да гледат телевизия до късно в спалнята ѝ и... да бъдат заедно.

Каквото и да означава *това*.

Да, интересува ме, помисли Серена. Двамата с Арън можеха да бъдат заедно по всяко време. Остатъкът от живота им беше на тяхно разположение! Да получиш покана за шоуто на Ле Бест по време на Нюйоркската модна седмица беше неповторим шанс. Не че искаше да прави кариера като модел или нещо такова, но това беше възможност да покаже на Ле Бест колко много ценеше дрехите му. Освен това щеше да е забавно. Арън ще я разбере. Всъщност той беше толкова чудесно гадже, може би дори ще я *насърчи* да отиде.

— С удоволствие — отговори Серена. Присви перфектните си устни и се засмя на собствената си дързост. — При условие, че ми дадеш якето си. Търся абсолютно същото за моя приятел и една птичка ми каза, че си взел последното.

— О, Боже мой, веднага. — Русият тип свали якето си и го сгъна професионално. Опакова го с черна хартия за подаръци и го сложи в бяла торбичка „Ле Бест“.

— Заповядай, скъпа. — Подаде торбичката на Серена. — Носил съм го само един час. И е подарък, гратис. Значи ще се видим в палатката на Лес в Брайънт Парк в петък, точно в четири следобед, нали? Ще те включим в списъка, можеш да поканиш четирима приятели. Ще потърсиш момичетата с бележници и слушалки. Те ще те упътят точно накъде да вървиш.

Серена взе чантата. *Супер!*

— Не трябва ли да имам специални умения или да мога да дефилирам? — попита тя, като покри ушите си с бялата кашмирена шапка.

Типът я погледна укорително в стил *не бъди глупачка*.

— Скъпа, ти си естествена. Вярвай ми, каквото и да правиш, ще изглеждаш добре. Подаде ѝ визитна картичка. На нея беше написано: *Гай Рийд, Главен организатор, Висша мода „Ле Бест“* — Обади ми се, ако искаш да знаеш нещо. Целуна я бързо по бузата. — Хей, какъв е този парфюм?

Серена се усмихна. И на това беше свикнала — хората да я питат за парфюма ѝ.

— Сама го измислих — отговори с пълното съзнание, че думите ѝ са точно толкова мистериозни, колкото и миризмата.

Гай затвори очи и вдиша дълбоко.

— Ммм, страхотно — отвори очи отново. — Ще трябва да кажа на Лес и за това. Той търсеше нов парфюм — подаде ръка и подръпна връзките на шапката ѝ със загорели пръсти. — До петък, красавице. Остани във форма. И не забравяй, купонът след партито е по-добър от шоуто!

Серена му изпрати въздушна целувка и излезе навън на студа. Нямахше търпение да даде на Арън подаръка и да му разкаже. Можеше да отиде на шоуто с якето и после да бъдат заедно на купона след партито.

Навън ѝ трябваше само да повдигне ръка с кашмирената ръкавица и четири таксита от Западна 14-та улица набиха спирачки.

Виждаш ли колко е трудно да си така красива?

В СЕ УСЪМНЯВА В ТОВА, КОЕТО КАЗВАТ ДРУГИТЕ

Руби беше на поредния купон на Марта Стюарт и изкусителната миризма на току-що изпечени сладки нахлу в спалнята на Ванеса, докато сортираше писмата до *Ранкор*, ученическо списание за изкуствата на „Констънс Билард“, на което беше главен редактор. От парещите радиатори излизаше топлина и през прозорците нахлуваше шумът от сирените на линейки и клаксоните на коли. Дървеният под беше покрит с писма до *Ранкор*: двадесет черно-бели снимки на облаци, крака, очи или кучета, три кратки истории как да се научим да караме и да се чувстваме независими въпреки уважението ни към родителите и седем стихотворения за значението на приятелството.

Скучно.

След третия кратък разказ Ванеса извади от спалнята коламаската на Руби. Това беше естествен и „съвсем безболезнен“ начин за премахване на космите по краката. Намазваш краката си с лепкавата кафява смес, слагаш отгоре парче марля и после го отлепяш от крака си заедно с космите.

Безболезнено? *Даа, съвсем.*

Ванеса изрита черните си чорапи на пода, постла една черна хавлия върху черно-сивата покривка на леглото и седна отгоре. Намаза бледите си здрави прасци с лепкавата смес, чувствайки се като огромен глазиран донът. Обикновено изобщо не се поддържаше, но ако Дан имаше нещо общо със супермоделите, агенти и модни дизайнери, можеше да положи усилия поне за космите по краката си. Освен това пролетта приближаваше. Можеше дори да пощурее и да пробва къса пола.

— По дяволите! — извика тя, когато махна първата лента. На кого му бе хрумнала идеята, че жените трябва да бъдат гладки и без нито един косъм, като бебетата? Какво, по дяволите, пречеха малко косми? Повечето мъже имаха в изобилие.

Тя отдели втора лента.

— Господи! — Окей, това беше пълна лудост. Кожата ѝ бе така раздразнена и зачервена, нямаше да се учуди, ако бликне кръв от корените на космите.

Телефонът ѝ звънна, тя го сграбчи и изръмжа в него:

— Дан, ако си ти, искам да знаеш, че тъкмо си скубя космите с голи ръце и го правя за теб, което е адски поетично, ако искаш да знаеш!

— Ало? Ванеса Ейбрамс? Обажда се Кен Могул, филмов режисьор. Изпратихте ми преди няколко седмици документалния филм за Ню Йорк. Срецнахме се в парка на Нова година.

Ванеса се стегна и намести телефона на ухото си. Кен Могул бе чисто и просто един от най-известните алтернативни режисьори. На Коледа се натъкна случайно на работите на Ванеса в интернет и беше толкова впечатлен, че прелетя целия път от Калифорния, за да я види. Проблемът беше, че се появи точно в навечерието на Нова година и точно в момента, когато Дан ѝ даваше дълга новогодишна целувка. Не е нужно да споменаваме, че Ванеса не му обърна никакво внимание, макар и да си направи труда да му изпрати готовия документален филм за Ню Йорк.

— Да, спомням си — отговори бързо, напълно смаяна, че изобщо искаше да говори с нея. — Какво има?

— Ами, ако нямаш нищо против, показах филма на Джедедея Ейнджъл, мой близък приятел, и той иска да го използва като фон за модното шоу този уикенд.

Ванеса уви краката си с черната хавлия. Беше малко конфузно да разговаря с Кен Могул, когато практически беше гола и покрита с лепкавата кафява смес.

— Джеремайя кой? — попита тя. Кен винаги говореше на холивудски и този път нямаше никаква представа за какво ставаше въпрос.

— Джедедея Ейнджъл. Той е моден дизайнер. Марката му се казва „Култ към хуманността на Джедедея Ейнджъл“. Жесток. Джек казва, че ти си следващият Бертолучи. Твоят филм е като анти-Долче Вита. Успяла си да го разтърсиш.

Ванеса се ухили. Защо хората трябваше да говорят така превзето само защото са преуспели? Разтърсила го?

— Страхотно — отговори тя, без да знае какво да каже. — Имате ли нужда от мен?

— Просто ела на шоуто и се забавлявай. Аз също ще бъда там и искам да те запозная с някои хора. Вече си богиня на филмите, малката. Разтърсваща си.

— Супер — отговори Ванеса, в интерес на истината леко напрегната от факта, че повтори *два пъти* разтърсваща. — Как се казваше дизайнерът?

— „Култ към хуманността на Джедедая Ейнджъл“ — повтори бавно Кен. — Осемнадесет часа. Петък на магистрала 1. Това е клуб в Челси.

— Чувала съм за него. — Беше от тези места, които Ванеса избягваше като чумави. — Ще се видим там тогава.

— Суперстрахотно — Кен беше развълнуван. — Чао!

Ванеса затвори и обели една засъхнала коричка от коламаска на китката си. После взе телефона и набра номера на Дан, без дори да поглежда бутоните.

— Ало? — Джени вдигна след първото позвъняване.

— Здравей, Дженифър. Ванеса се обажда. — Ванеса винаги я наричаше Дженифър — по нейно настояване.

— Не знам дали Дан ще говори с теб. Не иска да говори с *мен*. Затворил се е в стаята си, откакто се прибра. Ужасно е и цигареният дим *излиза* изпод вратата.

Ванеса се засмя и се облегна на черните възглавници. Всичко в стаята ѝ беше черно с изключение на стените, които бяха тъмночервени.

— Откъде знаеш, че не си слага гел на косата? Новата му прическа изисква доста поддържане.

Двете девойки се изхилиха.

— Чакай да видя дали ще се обади. Стой така.

— Какво има? — Дан вдигна телефона една или две минути по-късно. — Джени каза, че е спешно.

Ванеса повдигна крака си нагоре и издърпа още една лента. Сякаш се беше сраснала с кожата ѝ. После ми говори за спешни случаи!

— Може би те интересува, че се обади Кен Могоул. Каза, че някакъв дизайнер, наречен Джедедая Ейнджъл, с някаква модна марка,

наречена „Хуманитарна култура“, или нещо от този род, ще използва моя филм за фон на модното шоу в петък вечер. Кен каза, че съм го разтърсила — тя изсумтя. — Не е ли жестоко?

— Това е *фантастично* — отвърна искрено Дан. — Наистина, поздравления.

Фантастично? Откога Даниел Хъмфри започна да използва думи като *фантастично*? Ванеса не знаеше какво да каже. Дан изобщо не усети сарказма в гласа ѝ. Все едно му се обаждаше, за да му се похвали.

— Окей — каза тя равнодушно, — мислех, че ще искаш да го чуеш. Оставям те да работиш. — Мина ѝ през ум да се пошегува как някога ще станат богати и известни и ще си купят големи гъзарски къщи една до друга в Бевърли Хилс. Но после се отказа. Дан можеше да я приеме на сериозно. — Обади се после, ако искаш. Окей?

— Окей — отговори Дан, очевидно зает с новата си поема.

Ванеса затвори и стана от леглото. Ъгълът на черната хавлия беше залепнал за лявото ѝ коляно. Запъти се към банята, за да изчисти маската. Може би някой ден, като стане отвратително богата и известна, щеше да има лична асистентка за коламаска, но сега трябваше да си махне космите по старомодния начин — с розова пластмасова бръсначка „Дейзи“.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Клубът на месеца

Знаете ли какво стана с онази изрусена принцеса с изкуствени гърди и плосък корем, чиито песни всяка сутрин звучаха по радиото и оставаха в главата ви *целия ден*, което ви *влудяваше*? Ще я нарека Сали тук, за да не обидя някой от верните ѝ фенове. Но съм сигурна, че знаете за кого говоря. Чух, че имала нервен пристъп и оттогава е на рехабилитация в Палм Спрингс. Толкова ѝ е харесало, че си купила ранчо наблизко, пребойдисала го в розово и го нарекла Салиленд. Ако имаме късмет, ще остане там завинаги. Ще се появи само в края на шейсетата, за да пее в някое кабаретно шоу на Вегас — да си докаже, че може все още да участва с най-добрите, въпреки напредналата си възраст и промит от дрогата мозък.

А какво да кажем за любимите ни двадесет и няколко годишни актриси, които имат особен проблем със закона — нещо общо с пазарски чанти, пълни с крадени стоки от добре известни магазини? Тя също е на рехабилитация, но не се притеснявайте — филмовата индустрия ще намери начин да я върне. Всъщност точно това е разликата между звездата на месеца и истинските звезди. *Искаме* да я видим отново. *Искаме* да знаем, че животът продължава, след като те окошарят. *Искаме* да я видим в нова светлина, въпреки че не ни интересува особено какво е станало със Сали. Тя беше изморена още на деветнадесет.

По време и след рехабилитацията

По своя статус рехабилитационните центрове и колежите си приличат много. В някои от тях ходят известни личности и богаташки

деца, а в останалите — обикновените хора. Да влезеш в най-добрите, е изключително трудно, но влезеш ли един път, вече си *вътре*... Тъй че аз не бих се притеснявала за скъпия ни *Н*. Може и да е в беда, но родителите му няма да го оставят да влезе в който и да е рехабилитационен център.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,
Работя за „Ле Вест“ и чух, че Лес е изпратил хора да шпионират как изглежда *С*. Полудял е, че е била наета, без дори да я види.

Лил

О: Скъпа Лил,
Обзалагам се, че му е минало, нали?

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,
Защо не говориш вече за *К* и *И*? Чудя се дали не си една от тях.

Шпионско око

О: Скъпо Шпионско око,
Няма да ти кажа, тъй че разкарай се!

Интригантката

Наблюдения

К и *И* — ето, споменавам ги — в Брайънт Парк, със замръзнали задници в тъничките къси полички „Блу Култ“, докато се опитват да си намерят места на първия или втория ред за модното шоу в петък и събота вечер. *Б* наема *Как да откраднеш един милион* с Одри Хепбърн за седемнадесети път от „Блокбастър“ на ъгъла на 72-ра улица и „Лекс“. Мисля, че това е начин да се подготвиш за интервюто в „Йейл“. *Н* потегли по „Мерит Парк“ за Кънектикът на задната седалка на черния мерцедес на техните. Може би на път за рехабилитационния център? *В* е в „Барнис“ и разглежда едно черно яке на Джедедея

Ейнджъл. Беше изкушена, но на тази цена по-добре да си накъса дрехите и да свърже парчетата с кламери.

Моят проблем не е да седна на първия ред — моят проблем е на кое шоу да отида. *Всички* ме искат! Въздъхна. Да си известен май наистина не е лесно.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ДЖ И Е ОБСЪЖДАТ СЛАБИТЕ СИ МЕСТА

— Още пет минутки, дами — съобщи госпожа Крамб на деветокласничките от „Констънс Билард“ в часа по творчество. Тя пооправи къдравата си черна коса и извади малко ушна кал с гумичката на жълт молив номер две. — Запомнете, не е важно за какво пишете, а как го описвате.

Никое от момичетата не повдигна глава. Бяха заети с писане, а и освен това, нямаха желание да гледат какво прави госпожа Крамб, когато си мислеше, че не я виждат. Достатъчно се бяха отворили.

Според момичетата всички учителки в „Констънс Билард“ бяха лесбийки, но госпожа Крамб беше единствената официално призната. Тя живееше в една селска къща в Ню Палтц с още пет жени и често споменаваше своята „партньорка“ — например: „Онази вечер, докато седях в кухнята и преглеждах тестовете ви, моята партньорка пиеше «Амстел лайт» и гледаше Барбара Уолтърс — луда е по нея.“

Всяка година деветокласничките започваха с желание литературния час на госпожа Крамб. Надяваха се, че е улегнала и здраво стъпила на земята, имайки предвид колко наясно беше със своята сексуалност. Но само след първия ден в нейния час ученичките разбираха, че няма просто да седят 45 минути и да обсъждат женски работи с една жена, която харесва жените — трябваше да пишат нещо всеки ден, да го четат на глас в час и после да слушат как госпожа Крамб и нейните съвипускнички го критикуват — понякога това беше доста неприятно. Но въпреки строгостта на госпожа Крамб, те предпочитаха творческото писане пред геометрията.

Днес госпожа Крамб ги беше накарала да си изберат партньорка — в платоническия смисъл на думата, и да опишат тялото ѝ. Разбира се, Елиз избра Джени и Джени избра Елиз. Вече правеха заедно почти всичко.

Странно е, че украсяваме ушите си с обци, а не се опитваме да ги скрием, написа Джени. Те са точно толкова неприлични, колкото и частите, които покриваме, като голи дупки, които водят право в

главите ни. Ушите на приятелката ми Елиз са малки и покрити с рус мъх. Освен това чува добре, защото никога не казва „Моля?“ и не ме кара да повтарям. Мисля, че ги поддържа доста чисти.

Джени вдигна поглед и реши да задраска последното изречение и да го замени с друго. Госпожа Крамб можеше да се обиди — чистенето на уши очевидно беше неин фетиш.

Вместо да напише нещо друго, за да замести изречението с чистенето на ушите, Джени се сети отново за електронната поща. Преглеждаше я редовно, точно както ѝ каза Блеър. Въпреки това, единствените съобщения, които имаше, бяха майтапи от Елиз и брат ѝ, който ѝ казваше да престане да си проверява пощата и да си пише домашните. Тя погледна към Елиз, която вече пишеше втора страница. Искаше ѝ се да има писателската дарба на Дан. Повече ѝ се удаваше чертането, рисуването и калиграфията. В горната част на листа нарисова старателно ухото на Елиз и профила ѝ, надявайки се да получи точки за артистичност, въпреки че есето ѝ куцаше. Мислите ѝ блуждаеха отново към русото момче в „Бендел“. Дали и той беше артистичен?

Звънецът удари и часът свърши. Госпожа Крамб се изправи и изтупа тебеширения прах от тъмносивата си вълнена рокля — приличаше на монахиня от някое студено старомодно място като Грийнленд.

— Времето свърши, дами. Оставете моливите. Предайте ми работите си, като тръгвате — тя пхна обутите си в кафяви чорапи крака в чифт черно сабо. — Приятен следобед!

— Е, за какво писа? — попита Джени Елиз, след като взеха нещата си и излязоха от училище.

— Не е твоя работа — отговори Елиз и се изчерви.

— Не си мисли, че никога няма да разбере. Може би ще трябва да го прочетеш на висок глас в понеделник — напомни ѝ Джени. — Аз писах за ушите ти, но май не стана добре.

Двете момичета сведоха главите си срещу силния февруарски вятър и се запътиха към Лексингтън, за да вземат автобуса на Източна 59-та улица. Елиз беше помолила Джени да ѝ помогне да намерят перфектните дънки за по-малко от 80 долара и както обикновено Джени се нуждаеше от нов сутиен — или се късаха ластиците или се чупеха подпорите.

„Блумингдейл“ беше мръсна, оживена от туристи зона, която те сефтосваха с току-що купените си спортни костюми и маратонки от „Найктаун“, заедно с ято синьокоси измамници, но това беше единственото място, където можеха да намерят огромни сутиени и сравнително евтини дънки, които да не са ужасните „Мейси“. Който имаше по-добър вкус и по-големи финансови възможности ходеше в „Бергдорф“, „Бендел“ или „Барнис“, но за хора като Джени и Елиз оставаше „Блумингдейл“.

— Не мога да повярвам, че ги слагаш ей така и са перфектни на дължина — каза завистливо Джени, докато Елиз изпробваше първия чифт дънки „Парис Блус“. Джени беше висока само 1.50 м. и трябваше да си скъсява всичко. Елиз беше 1.70 м., но пък имаше други проблеми — плоски гърди, закръглен ханш и смъкнато дупе.

Елиз намръщи луничавото си лице и погледна към широкия си ханш.

— Виждаш ли защо не мога да ям на обществени места? — измърмори тя. Дънките бяха 9 процента ликра, но това не променяше много нещата — имаше плосък корем и закръглени бедра. Тя издиша въздуха безсилно и отпусна корема си. — Окей, забрави. Следващия чифт.

Когато Елиз се измъкна от отхвърлените дънки, Джени ѝ подаде едни красиви дънки „Севън“, които бяха на разпродажба и можеха да бъдат голям удар, ако ѝ станеха. Забеляза светлосиньото дантелено бельо на Елиз и бързо отвърна поглед, преди да я хванат, че гледа.

Елиз взе дънките, obu крачолите и ги вдигна по хълбока.

— О, Господи. Не мога да повярвам, че забравих да ти го кажа — каза тя, докато ги закопчаваше. — Преди часа по творческо писане, в тоалетната чух Кати Фаркас и Изабел Коутс да говорят за Нейт Арчибалд. За малко да отиде в затвора, хванали го в парка да продава дрога на дванадесетгодишни. Баща му отишъл в полицията и платил гаранцията, но ще трябва да ходи на *рехабилитация*. Вие не бяхте ли *заедно* по едно време? Чула ли си за това? Не е ли *шантаво*?

Джени не беше чула нищо и не беше съвсем сигурна как се чувства. Нейт я заряза завинаги като досадна муха и според нея си беше получил заслуженото. Освен това, Нейт беше от тези мъже, които винаги изплуваха невредими на повърхността. Трябваше ли да губи повече време в притеснения и *мисли* за него? Погледна към Елиз, която

се бореше с бакърените копчета на дънките. Стояха ѝ перфектно навсякъде, но бяха така опънати в ханша, че щеше да е невъзможно да седне.

— Защо не пробваш следващия размер?

Елиз присви очи упорито. Често правеше това и Джени се замисли дали не се нуждае от очила.

— Защото, Госпожице Нулев размер, аз съм седми размер, не девети. Дай ми други дънки и престани да гледаш тлъстините ми.

— Не гледам — настоя Джени и ѝ подаде ластични дънки „Лий“.

Имаха дупки на джобовете и широка ниска талия, което изглеждаше подходящо за хълбоците на Елиз.

— Никой няма да знае какъв размер носиш. Аз няма да кажа — Джени се сети за собствения си размер. Нямаше намерение да кани Елиз в пробната, докато облича сутиените. Да, вярно е, вече бяха интимни приятелки, но трябваше ли Елиз да разбира, че не е просто D, а двойно D? Все пак, щеше да е гадно да не извика от своя страна Елиз в пробната, след като тя я покани.

Елиз се намръщи на дънките.

— Тези изглеждат голямо менте.

— Какво ще правиш тогава? — попита Джени и подхвърли дънките на пейката зад себе си.

Елиз закопча униформата и обу черните си ниски обувки. Джени остана смаяна колко прилична-и-сладка-малка-ученичка изглеждаше Елиз, докато не я опознаеш.

— Ще взема „Севън“. Знам, че сега не стават, но смятам да отслабна 5 кг преди края на годината. И *ти* ще ми помогнеш.

Джени кимна. Не че тя не си купуваше неща, които ѝ бяха малки.

Да, наричаше се *мотивационно* пазаруване. Правеха го всички амбициозни момичета.

Пробните в отдела за бельо бяха мръсни, претъпкани и лошо осветени. С гръб към Елиз, Джени свали шала си. После съблече пуловера си и го метна върху стола в ъгъла. След това свали бялата тениска и покри несъзнателно гърдите си с ръце.

— Кой сутиен ще пробваш първо? — попита Елиз, докато преглеждаше пластмасовите закачалки, които Джени беше награвила. — Черния дантелен с готината закопчалка или белия удобен сутиен с широки презрамки?

— Подай ми черния — промърмори Джени и я доближи да го вземе. Тя разкопча грозния си бежов суперподдържащ сутиен „Бали“, който падна на земята и започна да се мъчи с черния сутиен, продължавайки да се прикрива с ръце. Презрамките на черния сутиен бяха по-къси и закопчалката беше странен метален клипс. Джени вдигна глава и срещна погледа на Елиз в огледалото. Пробната имаше тристенни огледала — тоест нямаше голяма полза Джени да ѝ обръща гръб.

— Да ти помогна ли? — Елиз се доближи.

Джени се стегна. Можеше да забрави за свенливостта си. При всички положения Елиз ще види гърдите ѝ. Тя свали ръцете си и се обърна с лице към нея.

— Ще освободиш ли малко презрамките? — попита, опитвайки се да звучи равнодушно и подаде сутиена на Елиз — гърдите ѝ висяха пред нея като втасало тесто за хляб. Трябваше да признае, че ѝ олекна. Олекна ѝ, но се смути.

Елиз започна да наглася презрамките и дори не се опитваше да прикрие факта, че беше зяпнала гърдите на Джени.

— Уау, те наистина са големи — отбеляза. — Как можеш да си толкова слаба и да имаш такива цици?

Джени сложи ръце на кръста и погледна в очите Елиз, опитвайки се да намери подходящ отговор, но вместо това избухна в смях.

— Цици? — тя се изхили.

Елиз се изчерви и подаде на Джени сутиена.

— Винаги съм ги наричала така, от малка.

Джени прокара презрамките през ръцете си и се обърна.

— Ще го закопчаеш ли? — Елиз го закопча и Джени се завъртя отново. Сутиенът имаше широка основа, но гърдите ѝ бяха така притиснати една в друга, че гънката между тях беше дълга една миля. Елиз все още я наблюдаваше. — Мислиш ли, че е прекалено предизвикателно? — попита Джени. Тя се ухили. — Имам предвид, че моите цици така изглеждат още по-големи.

Елиз спря да премигва — нещо, което се случваше, когато беше унесена.

— Знаеш ли за какво писах днес в часа по творчество? — попита тя. Джени кимна и се обърна, така че Елиз да разкопчае сутиена.

— Ами за това писах — за твоите гърди.

Джени се напрегна отново. Ако някой мъж ти каже, че е писал за гърдите ти, можеш да си помислиш, че те сваля или е перверзен. Но Елиз беше момиче и нейна приятелка и Джени не знаеше какво да мисли.

— Мисля, че свърших — каза бързо. Тя вдигна от земята стария си сутиен и го сложи. — Ще си купя черния.

Бяха занесли осем сутиена в пробната, но Джени пробва само един.

— Сигурна ли си, че не искаш да пробваш и другите? — попита Елиз.

Джени облече тениската и метна пуловера на ръката си. Малката пробна изведнъж ѝ се стори клаустрофобична.

— Не — отговори, дръпна настрани завесата и излезе в главния салон на отдела за бельо, който, естествено, беше пълен със сутиени. Хубаво щеше да бъде да отиде на някое място, където гърдите не са център на внимание.

На друга планета?

Б ИЗПИТВА ВЛЕЧЕНИЕ КЪМ ПО- ВЪЗРАСТЕН МЪЖ

— Искате ли още една кола, госпожице? — попита сервитьорът с папионка.

— Не, благодаря — отговори Блеър, без да вдига очи от земята.

Цялата седмица умът ѝ беше зает само с едно: интервюто ѝ с Оуен Уелс. Направи дори някои проучвания в интернет, за да може да му зададе конкретни въпроси за „Уелс, Трахтман и Райе“ — юридическата фирма, в която беше съдружник. Най-накрая беше четвъртък вечер. Седеше сама в хотел „Комптън“ на ъгловата маса в бар „Линеман“ и го чакаше. Барът беше пълен, най-вече с хора на средна възраст в костюми, ушити по поръчка — обсъждаха бизнес сделки, пиеха уиски с лед или седяха с изрусени мадами, които определено не бяха жените им. Със златистите си стени, снежнобели покривки и джаз музика, барът имаше сексуална изисканост.

Блеър загуби почти три часа в приготовления: един час да се изкъпе, да изсуши косата си и да си направи онази спретната ученическа прическа, която придаваше на лицето ѝ невинно, но интелектуално изражение. Един час, за да се облече с новата рокля „Ле Бест“ — коланът беше в комбинация с обувките „Ферагамо“, които ѝ носеха късмет. Имаха седемсантиметрови токчета, които ѝ придаваха допълнителна увереност и височина; един час, за да се гримира, да придобие онзи свеж и здравословен ефект на дванадесетчасовия сън, защото тя никога не излизаше и никога не доближаваше цигара или алкохол.

Точно така.

Беше само девет без петнадесет. Ако продължаваше да пие още кола, толкова много щеше да се нуждае от тоалетна, че нямаше да издържи интервюто, без да се подмокри. Това, което ѝ се пиеше, беше „Столичная“, но имайки предвид късмета си, Оуен Уелс щеше да се появи на вратата точно когато отпиваше. Щяха да се потвърдят страховете му, че тя е просто една несериозна купонджийка, че иска да

иде в „Йейл“, за да се налива и да свали капитана на местния отбор, да забременее и да принуди невинния почтен мъжки представител на „Йейл“ да се оженят.

В този момент един изключително изискан бизнесмен, седнал на бара, завъртя позлатения стол и се усмихна. Имаше вълниста черна коса, светли сини очи с дълги извита мигли и раздалечени черни вежди. Лицето и ръцете му бяха загорели с тена на ежедневния тенис и беше облечен е прекрасен морскосин вълнен костюм с чисто бяла риза и семпли златни копчета за ръкавели. Блеър никога не се заглеждаше по възрастни мъже. Този беше на не по-малко от 38 години, но толкова красив, че не можеше да не го забележиш.

— Ти ли си Блеър Уолдорф? — попита той с дълбок глас, който й се стори познат.

Блеър кимна колебливо.

— Да?

Слезе от стола, остави чашата си на бара и се запъти към нейната маса. Подаде й дясната си ръка.

— Аз съм Оуен Уелс.

— Здравейте! — Блеър се изправи бързо и му подаде ръка напълно объркана. Първо на първо, Оуен Уелс беше колега на баща й и трябваше да бъде стар, лошо облечен, оплешивяващ и дебел. Не че баща й беше такъв. Баща й се упражняваше с личен треньор всеки ден, носеше дрехи по поръчка и имаше страхотна коса. Но той беше гей. Второ на второ, Оуен Уелс каза, че ще носи вратовръзката на „Йейл“, а този тип не носеше изобщо вратовръзка, само чисто бяла риза — разкопчана, така че можеше да види горната част на чистата бяла тениска под ризата върху мускулестите му гърди, които сигурно бяха също толкова загорели, колкото останалата част от тялото му.

Не че си мислеше за *останалата част от тялото му*.

Трето на трето, тя не очакваше Оуен Уелс да е *готин*. Толкова много приличаше на Кари Грант в *Любовна история*, че изпита желание да се хвърли в ръцете му, да му каже да забрави за „Йейл“, да му каже, че беше *изцяло* негова.

Блеър дойде на себе си точно навреме, за да осъзнае, че все още държи ръката на Оуен. Стисна я толкова здраво и уверено, колкото можеше, притеснена от пълната си липса на концентрация. Срещата й с Оуен имаше само една цел: да го впечатли, за да влезе в „Йейл“.

— Благодаря ви, че направихте усилие да ме видите — каза неуверено.

— За мен е удоволствие — отговори той с дрезгавия си мъжки глас. — Тъкмо си спомних, че трябваше да нося вратовръзката на „Йейл“. Съжалявам. Напълно я бях забравил. Видях те да влизаш, но не бях сигурен, че си ти. Не очаквах да дойдеш по-рано.

Блеър веднага се зачуди дали е забелязал, че след като пристигна, прекара двадесет минути в тоалетната или че си духаше носа в коктейлната салфетка и изучаваше лицето си в огледалцето „Стила“ за евентуални дефекти — някое случайно гурелче или — пази боже — пъпчица.

— Обикновено подранявам — отговори тя. — Никога не закъснявам — тя отпи нервно от колата. Беше ли подходящ момент да му каже колко е впечатлена от работата му по случая „Home Depot“ срещу „Learning Channel“? Трябваше ли да му каже, че има много хубав костюм? Тя пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи.

— Тук е хубаво — каза и веднага съжали. Беше хубав бар, но звучеше сякаш искаше да живее там.

Оуен издърпа назад насрещния стол и я подкани да седне.

— Е, ще започваме ли?

Блеър беше благодарна за освободените му, но делови маниери. Тя седна на ръба на омекотения стол и кръстоса скромно крака.

— Да! — Засия оживено. — Когато кажете.

Сервитьорът пристигна и предложи на Оуен още една напитка. Той си поръча „Мейкърс Марк“ и погледна Блеър въпросително.

— Да ти поръчам ли още нещо, освен кока-кола? Обещавам да не казвам в „Йейл“ или на баща ти.

Блеър присви пръстите си в черните „Ферагамо“. Ако кажеше „да“, щеше да си признае, че ѝ се пиеше, а ако кажеше „не“, щеше да изглежда превзета.

— Една чаша „Шардоне“ — каза с надеждата, че бялото вино е най-безопасният и подходящ за жените вариант.

— Добре, кажи ми защо „Йейл“ трябва да те приеме — попита Оуен, след като поръча виното. Наведе се на масата и каза тихо. — Наистина ли си толкова умна, колкото твърди баща ти?

Блеър се стегна още повече и не спираше да си играе с малкия рубинен пръстен под покривката.

— Мисля, че съм достатъчно умна, за да вляза в „Йейл“ — отговори гладко, припомняйки речта си.

— Участвам във всички подготвителни курсове. В класа съм най-добрата. Председателствам Борда за обществени дейности и Френския клуб. Съветничка съм в консултантска група. Бях първа на националното по тенис. Миналата година бях организатор на пет различни благотворителни мероприятия.

Напитките им пристигнаха и Оуен вдигна чашата си.

— Защо „Йейл“? — той отпи. — Какво може да направи „Йейл“ за теб?

Беше странно, че Оуен не си водеше бележки — може би я тестваше, опитваше се да я хване и да я накара да си признае, че е просто една неудачница, родена с късмет, която искаше да влезе в „Йейл“, за да се забавлява с момчетата.

— Както знаете, „Йейл“ дава много добра правна подготовка — каза тя, решила да отговоря умно и да се придържа към въпроса. — Смятам да изучавам законите за развлечение.

— Чудесно — Оуен кимна одобрително. Той придърпа стола си и ѝ намигна. — Виж, Блеър, ти си интелигентно и амбициозно момиче. Знам, че си перфектна за „Йейл“ и обещавам да направя всичко възможно, за да влезеш.

Изглеждаше толкова искрен, когато казваше това, че Блеър се изчерви. Тя отпи от виното си, за да се съвземе.

— Благодаря — отпи още веднъж от виното и въздъхна дълбоко, с облекчение. — Благодаря, благодаря, благодаря, благодаря.

Точно тогава две студени ръце покриха очите ѝ и тя усети специфичната миризма на пачули и сандалово масло — любимата есенция на една позната.

— Познай кой е! — Серена прошепна в ухото на Блеър и махна ръцете си от очите ѝ. Русата ѝ коса покриваше раменете ѝ, докато я целуваше по бузата. — Какво става?

Зад нея стоеше Арън, който се усмихваше сконфузено с кафява тениска „Харвард“ като някой досаден задник, какъвто си беше.

Блеър премигна. Не можеха ли да видят, че в момента провеждаше най-важното интервю в живота си?

— Аз съм Серена — Серена подаде ръка на Оуен.

Оуен се изправи и взе ръката ѝ.

— Приятно ми е — наведе тъмната си глава и заприлича повече отвсякога на Кари Грант.

— Значи утре вечерта ще дойдеш да ме видиш в шоуто „Ле Бест“, нали? — Серена попита Блеър.

— Трябва да дойдеш — пригласи ѝ Арън. — Не мога да отида сам без приятелка — беше се съгласил да отиде, но не умираше от желание. „Мода“ означаваше кожа и животински тестове — всичко това, срещу което се бореше.

— Името ти е в списъка — добави Серена.

Оуен изглеждаше захласнат от разговора. Блеър въздъхна отчаяно и се премести настрана, така че Оуен да не я чуе.

— Имате ли нещо против да ни оставите насаме? — изсъска тя тихо. — Водим разговор за „Йейл“ и е дяволски *важен*.

Арън сложи ръка върху нежния кръст на Серена и я дръпна встрани.

— Извинявай — отговори шепнешком. — Отиваме в новия клуб на Харисън, ако искаш по-късно да дойдеш.

Те излязоха от бара с развети дълги коси, дразнещо свободни и безгрижни.

— Извинявайте — каза Блеър, седна отново и кръстоса крака. — Приятелите ми понякога мислят само за себе си.

— Няма нищо.

Оуен гледаше надолу в чашата си, докато разбъркваше леда в уискито. После я погледна отново.

— Би ли ми казала какво толкова ужасно направи на първото си интервю в „Йейл“, че не искаха да те приемат?

Блеър отпи няколко глътки от виното. Ако му обясни станалото, Оуен със сигурност щеше да си промени мнението.

— Имах лош ден — призна си тя, думите бавно излизаха от устата ѝ, докато не спираше да си играе с пръстена. Не искаше да се впуска в подробности за проваленото си интервю, но ако Оуен искаше да ѝ помогне, трябваше да знае истината. — Не бях спала достатъчно. Бях изморена и нервна и страшно много ми се ходеше до тоалетната. Интервюирацията каза: „Разкажи ми за себе си“, и преди наистина да осъзная какво казвам, му разказах всичко — за това, че баща ми е гей и че майка ми се омъжва за този глупав, дебел, червендалест тип с дразнещия си син, тийнейджър с дълга коса, когото тъкмо имахте

удоволствието да видите. Казах му, че гаджето ми Нейт ме игнорира. След това ме попита кои са последните книги, които съм прочела, и аз не можех да се сетя за нито една. Започнах да плача и накрая, когато свърши интервюто, го целунах.

Блеър въздъхна драматично, грабна салфетката си от масата и започна да я къса в скута си.

— Беше само по бузата и все пак беше неуместно. Просто исках да ме запомни. Имаш само няколко минути да направиш впечатление, но мисля, че прекалих — тя погледна в сините състрадателни очи на Оуен. — Не зная защо го направих.

Оуен отпиваше бавно от уискито, докато асимилираше информацията.

— Ще видя какво мога да направя — отговори накрая, но сега гласът му звучеше несигурно и скептично.

Блеър преглътна. Очевидно беше, че я мислеше за безнадеждно глупава и ненормална. О, Господи. Това беше *краят*.

Ненадейно видя дяволитата му усмивка.

— Блеър, шегувам се. Не е толкова зле. Сигурно е било най-забавното, най-запомнящото се интервю, което Джейсън Андерсън III е имал някога. Виж, той не е най-привлекателният мъж на света и работата му е доста монотонна. Сигурен съм, че си била звездата на есенния сезон.

— Значи не мислите, че е безнадеждно? — попита Блеър с най-трагичния си Одри-се-нуждае-от-теб глас.

Оуен взе малката ѝ ръка в своята.

— Изобщо — той прочисти гърлото си. — Казвал ли ти е някога някой, че приличаш на Одри Хепбърн?

Блеър се изчерви от корените на косата си до пръстите на краката. Оуен намираше точните думи и толкова много приличаше на Кари Грант, че главата ѝ се замая. Дебелата златна венчална халка притискаше кокалчетата на ръката ѝ. Тя се намръщи. Ако беше толкова женен, защо държеше ръката ѝ?

Оуен прочете мислите ѝ и се отдръпна.

— Да, женен съм, но вече не сме заедно.

Блеър кимна несигурно. Това изобщо не я интересуваше. Въпреки че, ако Кари-Оуен искаше да се видят пак, нямаше да му откаже.

Да се видят отново? Нима забравяше, че това не беше среща?

— Предполагам, че трябва да се връщаш към своите занимания — Оуен посегна отново към ръката ѝ, сякаш не можеше да понесе тя да си тръгне. — Но ще имаш ли нещо против, ако ти се обадя отново?

Точно в този момент, Блеър *истински* се надяваше да прилича на Одри. Да, Оуен беше на възрастта на баща ѝ, адвокат, мъж, но никой друг досега не я беше привличал толкова. Защо да се въздържа? Беше вече във втори семестър на горния курс. Беше работила усилено в училище и имаше шансове скоро да влезе в „Йейл“. Да, да излизаш с по-голям мъж беше лудо и безотговорно, но беше крайно време да се забавлява.

— Разбира се — тя се усмихна и повдигна театрално вежди, — с удоволствие.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всичка имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Тийнейджърка с наследство продава коне срещу дрога

Снощи отидох в новия клуб на Харисън и докато пиех специалитета на заведението — версия „за пълнолетни“ на Шърли Темпъл, чух последните клюки за една бивша съученичка. Въпреки че е наследница на един от най-големите производители на дървен материал, наскоро са я хванали да продава конете си, за да си купи дрога. Излиза, че не може да се възползва от наследството си, преди да навърши осемнадесет, и получава само „малка“ месечна вноска. Трябвали й пари в брой. Така че обявила на търг Гънс и Роузис, победителя на скок, и използвала парите, за да си купи спийд. Не е ли тъпо? Очевидно осемдесетгодишната й баба — или който се грижи за нея, след като баща й почина, а майка й се премести в Сенди Лейн в Барбадос — разбрала за коня и изпратила старата ми приятелка направо на рехабилитация.

Май рехабилитацията е най-актуалното нещо тази зима!

Седмица на модата: вътрешна информация

Пригответе се да ви измръзне задника, докато чакате такси. Пригответе се да чакате цял час, докато започне шоуто, за да ви кажат, че ще се забави *още един* час. Пригответе се да видите много изкуствено загорели, анорексични и инжектирани с „Ботокс“ девойки и не се впечатлявайте, че са облечени еднакво за същото шоу. Пригответе се да видите много хомосексуални мъже, напарфюмирани повече от жените. Пригответе се за идеята, че онези грозни панталони със скосени крачоли *нак* са на мода. Пригответе се да завиждате на нацупените манекенки с безкрайно дълги крака, защото те изглеждат

добре в тях. Пригответе се да се ядосвате на тежки и облечени в кожа жени с чантички „Луи Вюитон“, придружени на шоуто от френския си булдог с каишка „Луи Вюитон“. Въръжете се с търпение за купона след шоуто, когато вече можете да си запалите цигара. Пригответе се въпросното парти да ви вземе акъла. Примирете се, че няма да помните нищо на следващата сутрин.

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Отбих се в бара на хотел „Комптън“ снощи и видях *Б* с този мъж, който живее в нашата кооперация. Дъщеря му е в девети или десети клас в нашето училище. За какво става въпрос?

Том

О: Здравей, Том,

Кой знае какво иска, но можеш ли изобщо да си представиш *Б* като злата мащеха на някое бедно момиче?

Интригантката

В: Скъпи Г-Дог,

Ще ти призная, че си страхотен! Освен това чух, че *Н* отива в онази шикозна рехабилитация в Гринич. Братовчед ми беше там и излезе още по-зле отпреди.

Ф. Б.

О: Скъпи Ф. Б.,

Благодаря за комплимента. Каквото и да се случи с *Н* в рехабилитацията, не могат да му отнемат душата или божествената хубост!

Интригантката

Наблюдения

Н и родителите му се разхождат в новата стилна рехабилитационна клиника в Гринич. *Ч* си прави ноктите в „Койн“ —

мъжки спацентър в Челси. Без майтап. С избира тениска по поръчка от специализирания магазин за тениски в Чайнатаун. Б стои пред „Тифани“, пие кафе от картонена чашка и закусва — точно като Одри Хепбърн в „Закуска в Тифани“, като изключим това, че Б носеше сивата училищна униформа вместо черна вечерна рокля на „Кристиан Диор“. К и И поставят надписи НЕ СЕ МОТАЙТЕ около палатките на „Ле Бест“. Те, изглежда, наистина работят доброволно, само и само да получат хубави места.

Очаква се да ни затрупа сняг този уикенд, но това кога ни е спирало? Ще се видим на първия ред!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

СХОДНИТЕ ДУШИ СЕ НАМИРАТ В КЛИНИКАТА

— Чухте ли всички за снежната буря? Очаква се през нощта да натрупа 4 фута! — Джаки Дейвис, асистентка на тийнейджърската група на Нейт в рехабилитационния център „Брейкауей“, потри ръцете си, все едно идеята да бъде затрупана с всички тези богати нещастници беше нейната представа за приятно изкарване на времето.

След като хванаха Нейт в парка, баща му и Сол Бърнс, семейният адвокат, го посетиха в Районното. Бащата на Нейт — строг, с побеляла коса морски капитан, който се справяше успешно в критични ситуации, плати глобата от три хиляди долара и подписа споразумение, че Нейт ще посещава рехабилитационна програма „Антидрога“ най-малко десет часа седмично. Това означаваше, че пет дена в седмицата Нейт ще пътува с влака до Гринич, Кънектикът, за консултантска и групова терапия.

— Синко, приеми това като работа — Сол Бърнс се опита да го ободри. — Работа след училище.

Капитан Арчибалд не каза нищо. Беше повече от ясно, че е безкрайно разочарован. За щастие майката на Нейт се намираше в Монте Карло на посещение при три пъти разведената му сестра. Когато Нейт ѝ преразказа историята по телефона тя изписка и се разрида, изпуши пет цигари една след друга и счупи чашата си с шампанско — драматична, както винаги. Беше францужойка все пак.

— Добре. Нека започнем с обиколката в кръг — инструктира бодро Джаки, все едно че беше първият ѝ ден в медицинското училище. — Кажете ни как се казваш и защо си тук. И моля те, бъди кратък — тя кимна на Нейт да започне първи, защото беше седнал от дясната ѝ страна.

Нейт се чувстваше неудобно в стола си. Всички мебели на рехабилитационната клиника в Гринич, Кънектикът, бяха според модата на двадесети век в съчетание с бежовия и бял декор. Подът бе с кремав италиански мрамор, прозорците имаха бели, дълги до пода

ленени завеси и персоналът носеше бежови ленени униформи по поръчка на предприемача Гънър Гас, бивш пациент и отговорник за оборудването.

— Добре. Казвам се Натаниъл Арчибалд, но всички ме наричат Нейт — промърмори Нейт. — Хванаха ме преди няколко дена да купувам трева в Сентръл Парк. Затова съм тук.

— Благодаря, ти Нейт — прекъсна го Джаки. Устните ѝ с кафяво червило се извиха в усмивка и тя си отбеляза нещо в бележника. — В „Брейкаудей“ предпочитаме да наричаме материала с истинското му име. В твоя случай, марихуана. Ако можеш винаги да го наричаш по име, ще направиш важна крачка към освобождаването от него — тя се усмихна на Нейт още веднъж. — Искаш ли да опиташ пак?

Нейт погледна неловко към останалите неудачници в групата. Бяха общо седем — три момчета и четири момичета, всички забили поглед в земята. Притесняваха се какво да кажат и изглежда се чувстваха точно толкова некомфортно, колкото и той.

— Аз съм Нейт — повтори той механично. — Бившият ми дилър ме натопи в парка, че купувам марихуана. Затова съм тук.

От другата страна на кръга едно момиче го наблюдаваше състрадателно. Имаше дълга почти до кръста тъмнокестенява коса, кървавочервени устни и прозрачна до синьо кожа — кавър версия на Снежанка.

— Така е по-добре — каза Джаки. — Следващият — тя кимна на японката, която седеше до Нейт.

— Казвам се Хана Кото и преди две седмици взех екстази пред училище. Хванаха ме, защото легнах на пода. Искан да усетя килима в часа по тригонометрия.

Всички се засмяха, с изключение на Джаки.

— Благодаря, Хана. Чудесно. Следващият.

Нейт изобщо не обърна внимание на следващите двама, беше се унесъл в потропващия нервно крак на Снежанка, все едно че чакаше реда си за своя собствен концерт. Носеше светлосини ботуши, които изглеждаха чисто нови.

Дойде и нейният ред.

— Казвам се Джорджина Спарк. Всички ме наричат Джорджи. Тук съм, защото не бях много мила с баща си, преди да хвърли топа.

Трябва да изчакам да навърша осемнадесет, преди да си живея живота както аз искам.

Останалите от групата се закискаха. Джаки се намръщи.

— Можеш ли да кажеш името на субстанцията, с която си злоупотребила, Джорджина?

— Кокаин — отговори Джорджина и тъмната ѝ коса падна върху лицето. — Продадох най-добрия си кон, за да се снабдя с пет грама. Писаха го във вестниците. „Ню Йорк поуст“, четвъртък, февруари...

— Благодаря — прекъсна я Джаки. — Следващият от групата, моля.

Без да спира да потупва с крак и с дяволита усмивка, Джорджи погледна през косите си и срещна заинтригувания поглед на Нейт.

— *Кучка* — промълви тя по адрес на Джаки.

Нейт също се ухили и кимна леко. Сол Бърнс му беше казал да гледа на рехабилитацията като на работа след училище. Вече имаше причина да работи усилено.

С НОСИ ЛЮБОВТА СИ КАТО ТЕНИСКА

— Със Серена сте приятели, нали? — Сони Уебстър, дългуресто момче с черна коса и кестеняви кичури, попита Чък Бас, докато седяха на втория ред в петък вечер и чакаха да започне шоуто „Ле Бест“. Сони беше син на Вивиън Уебстър, британски дизайнер на бельо, чиито мъжки слипове бяха последния хит в момента. Сони и Чък се бяха запознали в бара предишната вечер и бързо се сприятелиха. Даже носеха еднакви мокасини „Годс“ — тъмнокафяви с неоновозелени гумени подметки. Много гей и изключително непрактични за изключителното количество сняг, което се очакваше тази вечер.

Чък кимна.

— Излиза гола. Така поне чух — той потърка корема си. — Нямам търпение — добави тихо.

— Виждаш ли Чък, който говори с онзи гей, сина на Вивиън Уебстър? — прошепна Кати Фаркас на Изабел Коутс. — Обзалагам се, че е станал гей.

Точно както искаха двете с Изабел — бяха седнали на първата редица, но не заради жалкия им безполезен труд да окачат надписи *НЕ СЕ МОТАЙТЕ* в Брайънт Парк. Бащата на Изабел, Артър Коутс, беше много известен актьор. Тази година похарчи цяло състояние за пролетно-лятната колекция на „Ле Бест“ и просто трябваше да се оплаче, че двете *заслужаваха* първия ред.

— Мисля, че е би... — прошепна й Изабел. — Продължава да носи онзи розов пръстен с монограм.

— Да — забеляза Кати. — Това го прави по-малко гей.

Огромната бяла палатка в Брайънт Парк беше претъпкана с модни издатели, фотографи, актриси и известни личности. „Heart of glass“ на Блонди ехтеше от високоговорителите. Кристина Ричи седеше на първия ред, спореше по клетъчния си телефон с агента си и даваше обяснения защо е избрала това шоу, а не шоуто на Джедедая Ейнджъл, което се провеждаше в центъра на града по същото време.

— Виж, тук е Флоу от 45! — извика Сони. — Той е Бог. И Кристина Ричи. Майка ми получи огромна поръчка от нея.

Чък се оглеждаше наоколо в търсене на още забележителности, когато видя Блеър на около десет места от тях на третия ред. Изпрати ѝ въздушна целувка и тя му отговори.

— Защо сме тук? — извика Блеър на Арън. Въпреки че тези дни беше безкрайно ядосана на Серена, тя реши да дойде на шоуто, за да види дали нещо от новата колекция на „Ле Бест“ подхождаше на новия ѝ имидж. Сега, когато беше затворена в горещата претъпкана палатка с прекадено висока музика и натрапваща се миризма на парфюм като дванадесетгодишна с билет за 45 процента намаление, честно казано не даваше и пет пари за дрехите или за това, че Серена беше звезда на шоуто. Серена беше тази, която трябваше да доказва, че е център на вселената.

В крайна сметка Блеър нямаше нужда да излиза с красиви модели и известни дизайнери. Тя отиваше в „Йейл“, първокласната институция за обучение в цял свят и само след малко щеше да я потърси един изискан възрастен мъж. Чувстваше се изключително удовлетворена за възрастта си. Шумът и суматохата около Модната седмица вече не изглеждаха толкова внушителни, когато собственият ѝ живот бе достатъчно... *възбуждащ*. Освен това седяха на третия ред, което си беше абсолютно пренебрежение при положение, че на подобни мероприятия винаги ѝ даваха места на първия или втория ред.

— Честно казано, не знам защо съм тук — кисело отговори Арън. Той разкопча светлозеленото яке „Ле Бест“ — подарък от Серена, и го закопча отново. Беше от твърда памучна материя и шумолеше силно при движение — прекалено екстравагантно за вкуса му, но според Серена не можеше да отиде на шоуто и да седи на третия ред, без да носи дрехите на самия дизайнер. Арън беше очарован от наелектризиращото напрежение във въздуха. Все едно си на рок концерт. Но всяка прилика беше случайна, защото се бяха събрали, за да гледат... *дрехи*.

Снегът навън падаше равномерно върху ярко осветения град. Блеър можеше да си представи каква лудост щеше да бъде да вземе такси тази вечер — всички полуголи и замаяни и всички убедени, че заслужават следващата кола. Тя изрита задната част на стола на Ники Хилтън с равните си черни кожени обувки „Ле Бест“ и се прозя за

петдесети път. Докато отваряше широко устата си, светлините изведнъж угаснаха и музиката спря. Шоуто започваше.

Колекцията беше за следващата есен, а темата — Малката Червена шапчица. Сцената пресъздаваше гората от приказката с тъмнокафяви кадифени дънери и ниски клони, покрити с лъскави смарагденозелени копринени листа. Разнесе се мелодията на флейта и внезапно Серена изскочи със сивата си плисирана пола на „Констънс Билард“, червени кожени ботуши над коляното и малка вълнена червена пелерина, завързана на врата. Под пелерината носеше бялата си тениска с черен надпис на гърдите ОБИЧАМ АРЪН. Дългата ѝ руса коса беше вързана на опашки и нямаше грим, с изключение на яркочервените ѝ устни. Серена дефилира уверено, олюлявайки плисираната униформена пола, въртейки се на сцената и позирайки пред камерите, все едно го правеше от години.

Коя е тя? Питаха едновременно стотици зажаднели за клюки гласове. А кой е Арън?

Блеър завъртя очи още по-раздразнена и отегчена от започващото шоу.

— Кой е Арън? — попита Сони Чък Бас.

— По дяволите, ако знам — отговори Чък.

— Да не би това да е Арън Соркин? Който пише за телевизията? — попита съседа си един учуден издател на *Вог*, целият облечен в кожа.

— Който и да е, има голям късмет — каза един фотограф.

— Чух, че я е зарязал. Струва ми се, че иска да го спечели отново — прошепна Изабел на Кати.

— Ами не гледай натам сега, но мисля, че е той и изглежда доста ядосан — отвърна Кати. Двете момичета го зяпнаха.

Серена изпрати въздушна целувка на Арън от подиума, но той беше прекалено объркан и смутен от нейната тениска, за да я забележи. Мислеше си, че Серена ще се притеснява да дефилира с всички тези модели. Мислеше си, че има нужда от моралната му подкрепа, но беше повече от ясно, че си прекарва страхотно. Сигурно е възхитена всички да повтарят името ѝ. Той — не. Да, вярно е, че искаше да бъде известен — известна рок звезда. Не известен като момчето на Серена от нейната тениска ОБИЧАМ АРЪН. Той бръкна в

джоба на палтото си и извади кутийката с билкови цигари. Преди дори да успее да я отвори, охраната сложи ръка на рамото му.

— Не може да се пуши вътре, господине.

По дяволите, промърмори Арън под носа си. Но не можеше просто да стане и да си тръгне, докато Серена бе все още на сцената. Той погледна към Блеър, която седеше до него. Хапеше устните си и присвиваше стомаха си, все едно имаше газове.

Блеър искаше да запуши ушите си с диамантени обици и да не чува повече името на Серена. *Какви очи! Какви крака! Каква прекрасна коса!* Беше абсолютна гадост и купонът след шоуто се очертаваше дори още по-гаден. Когато Серена тръгна по пътеката с надпис КЪЩАТА НА БАБА и слезе от сцената, за да се преоблича, Блеър стана да си ходи.

— Ще си тръгвам, преди снегът да покрие всичко — съобщи тя на Арън.

— Така ли? — Арън скочи на крака. — Ще ти помогна да вземеш такси.

Серена нямаше нужда от него. Ще има толкова обожатели на купона, че нямаше да може да я доближи. Едва ли ще забележи, ако просто си тръгне.

Навън, в Брайънт Парк, снегът вече покриваше глезените. Побелели от сняг, статуите на лъвовете, върху стъпалата на библиотеката изглеждаха още по-големи и страшни.

— Май ще се кача на влака до Скарсдейл — каза Арън, имайки предвид предградията Уестчестър, където живееше с майка си допреди миналата есен, когато се премести в града със семейството на баща си. Отвори запалката „Зипо“ и запали една билкова цигара. — При такава буря с моите приятели винаги се събираме на игрището за голф. Страхотно е.

— Сигурно е купон — отговори равнодушно Блеър. Едри заскрежени снежинки покриваха наслоените ѝ със спирала мигли и тя присви очи, пъхайки ръце в джобовете на кашмиреното си палто „Ле Бест“, докато чакаше такси. *По дяволите*, беше адски студено.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — предложи Арън, въпреки че Блеър напоследък се държеше като абсолютна кучка. Все още бяха доведени брат и сестра — можеха поне да се опитат да бъдат приятели.

Блеър се намръщи.

— Не, благодаря. Ще се обадя на онзи мъж, когото срещнах — ако иска да се видим някъде да прием нещо. — Харесваше й думата *мъж* — звучеше много по-добре от *момче*.

— Какъв *мъж*? — попита подозрително Арън. — Не онзи дъртак от „Йейл“, с когото беше снощи?

Блеър тъпчеше с крака, за да не замръзнат в напълно-неподходящите-за-това-време обувки „Ле Бест — Мери Джейнс“. „Защо Арън се държеше винаги толкова досадно настойнически? Първо, може да имам среща с друг. Второ, какво го интересува? Трето, дори и да е той, какво_ от това?“ Тя махна нетърпеливо с ръка. Беше едва девет часът. Къде, по дяволите, бяха всички такситата?

Арън вдигна рамене.

— Не знам. Мисля, че той е просто един инвестиционен банкер, влага много пари в „Йейл“ и ти флиртуваш с него само защото толкова много искаш да влезеш. Което е много жалко, мене ако питаш.

— Но не те питам — отговори Блеър. — Но може би трябва да се вслушам в Господин-приет-рано-в-„Харвард“-въпреки-че-единственото-което-прави-е-да-седи-по-бельо-и-да-пие-бира-преструвайки-се-че-свири-в-суперсъстав-който-всъщност-е-пълна-нула, тъй като ти очевидно знаеш всичко.

Едно такси спря рязко на ъгъла на 43-та улица и остави някого. Блеър се втурна към него.

— Недей да съдиш за нещо, от което нищо не разбираш! — извика на Арън, преди да скочи в колата и да тръшне вратата.

Арън потрепери в тънкото си памучно яке и сви раменете си срещу студения вятър, докато вървеше на изток по 42-ра улица към Централна гара. Хубаво щеше да бъде да види за малко приятелите си. Жените бяха голямо шило в неговия вегетариански задник.

Но си го заслужаваме — нали?

МНОГО ПОВЕЧЕ ОТ ГОЛИ

Дан полагаше усилия да не зяпа моделите, които дефилираха топлес на шоуто „Повече от голи“ само с къси кафяви плисирани полички — толкова къси, че можеше да види белите им гащички — прекрасен модел от петдесетте години, така прилепнали по телата им, че задните им части изпъкваха. Вместо да седи на първия ред, където го бе сложила Ръсти Клайн между Стиви Никс и актрисата с дълги бедра Ванеса Бийкрофт, Дан седеше откъм клуба на улица „Харисън“, сграбчил черната си кожена тетрадка, мъчейки се да изглежда вдъхновено, в случай че Ръсти Клайн е наблизо и тайно го наблюдава.

Шоуто се съпровождаше от странна немска музика и сцената беше обсипана със слама. Малки момчета с дълги руси коси и облечени в кожа водеха блеещи козички на кожени каишки. Изключително високите модели танцуваха около тях с олюляващи се гърди.

Варварство, написа Дан набързо. Козите акаха по цялата сцена и той забеляза, че поличките на моделите са с разкъсани краища. По бузите им течаха сини сълзи от спиралата. *Разстроени доячки*, написа Дан, опитвайки се да не звучи напълно неуместно. Освен това какво, по дяволите, правеше на модно шоу?

Двадесет и няколко годишната брюнетка, която седеше до него се наведе и надникна да прочете написаното.

— С кого работиш? — попита тя. — „Нилон“, „Тайм аут“? — Носеше островърхи кристални очила, прикрепени със златна верига около врата ѝ. — Защо не си седнал с пресата?

Дан затвори черната тетрадка, преди да е прочела повече.

— Поет съм — каза важно. — Ръсти Клайн ме покани.

Жената не изглеждаше особено впечатлена.

— Какво си публикувал напоследък? — попита недоверчиво.

Дан пъкна тетрадката си под мишница и поглади новите си бакенбарди. Една от козите се отвърза и избяга от сцената. Четирима мъже от охраната се втурнаха след нея.

— Всъщност една от последните ми поеми в момента е публикувана в *Ню Йоркър*. Казва се „Мръсници“.

— Не може да бъде! — възкликна жената. Тя сложи в скута кожената си чанта „Повече от голи“ и извади един екземпляр на *Ню Йоркър*. Разгърна го и намери страница 42.

— Нямах представа. Прочетох тази поема по телефона на *всичките* си приятелки. Не мога да повярвам, че си я написал.

Дан не знаеше какво да каже. Това бе първата му среща с истински обожател и се чувстваше едновременно смутен и възбуден.

— Радвам се, че ти харесва — отговори скромно.

— Да ми харесва? — повтори жената. — Ти промени живота ми! Имаш ли нещо против да ми дадеш автограф? — попита тя и подхвърли списанието в скута му.

Дан вдигна рамене и извади химикалката си. *Даниел Хъмфри*, написа точно до поемата, но подписът му изглеждаше малко невзрачен и безличен и затова добави още една малка завъртулка. Надраска няколко реда от историята на Габриел Гарсия Родс — живо кощунство, но на кого му пукаше. Даваше първия си автограф. Беше известен — истински, гениален писател!

— Толкова, толкова много съм ти благодарна — каза жената и прибра списанието. Тя посочи към тетрадката му. — Продължавай да пишеш — прошепна почтително. — Извинявай, че те притесних.

Немската фолклорна музика премина в опера и малките момчета с козичките напуснаха сцената. Моделите се появиха с дълги черни вълнени пелерини, електрикови кожени ботуши над коляното и шапки с щраусови пера. Изглеждаха като героини от филма *Властелинът на пръстените*.

Дан отвори тетрадката си и започна да пише. *Добри и лоши вещици. Преследващи гладни вълци*. Той захвапа края на молива си и добави: *Искам една цигара, по дяволите*.

В ПОЗИРА КАТО ПОЗЬОР

За своето появяване на шоуто „Култура на хуманността“ от Джедедая Ейнджъл на магистрала 1 в Челси, Ванеса наруши традицията си да носи само черно и зае от Руби една червена блуза с дълбоко деколте и три четвърти ръкави. Беше я обличала и преди с голям успех — може би заради изрязаното деколте, което разкриваше линията между гърдите ѝ и част от черния дантелен сутиен. Ванеса пристигна късно, сестра ѝ настоя да вземат такси и естествено, таксито заседна в снега близо до „Юниън Скуеър“. Докато шофьорът крещеше на Пътна помощ по клетъчния си телефон, Ванеса напусна кораба. Когато накрая пристигна в клуба, ушите ѝ бяха измръзнали и приличаше на снежен човек. Модното шоу вече беше започнало и тя беше сигурна, че няма да я пуснат на гаражната врата, но когато каза името си на момичето от входа, то извика един мъж от охраната и я придружиха лично с фенерче до мястото ѝ в центъра на първия ред. На стола имаше прикрепена картичка и името КРИСТИНА РИЧИ беше задраскано с черен маркер. На негово място пишеше ВАНЕСА ЕЙБРАМС. Никога досега през целия си живот Ванеса не се беше чувствала толкова специална.

Стаята беше тъмна, с изключение на запалените високи свещи от двете страни на подиума. Моделите в морскосини моряшки рокли над коляното, с бели кантове и златисти копчета на реверите държаха тръби на устата си и от уредбата ехтеше звукът на силна морска буря. Бялата стена зад сцената беше осветена с прожектор и на нея вървеше документалният филм за Ню Йорк на Ванеса. Филмът беше черно-бял, съчетаващ класиката на четиридесетте години с моряшките рокли на моделите. И докато ѝ се струваше, че всички взимаха прекалено насериозно цялата тази глупост с морската мода, трябваше да признае, че беше много яко да види собствения си филм, отразен с прожектора.

Тънката като сламка жена до нея с дълги червени нокти отвори своя Палм Пайлът и написа *Страхотен фон*. Носеше идентификационна картичка на *Вог* на кашмирения си бежов пуловер и

кестенявата ѝ коса беше подстригана късо с изсветлени кичури. Продължи да пише. *Забележка: да попитам Тед откъде е филмът.*

На Ванеса ѝ мина през ум да я побутне леко и да ѝ каже, „Аз го направих“, но реши, че е по-забавно да замълчи и да види какво ще стане. Може би някой ще се отврати от филма, ще вдигне голям шум около него и Ванеса ще стане пословична като долнокачествен режисьор, чиято ужасна изповед за Ню Йорк е уронила сериозно имиджа на Модната седмица. Чудеше се какво прави Дан на шоуто „Повече от голи“. Представи си го да иска огънче от новия бразилски супермодел — Аник, или както там се казваше — без дори да я познава. Това ѝ харесваше най-много в Дан — ангелската му невинност.

Филмът стигна до частта, в която двама възрастни мъже с еднакви черно-бели кариани вълнени палта и черни вълнени шапки играеха шах във Вашингтонския Скуеър Парк. Главата на единия се олюля надолу и той заспа с горящата цигара, подпряна на увисналата му долна устна. Другият тип го плесна по пръстите, за да се увери, че спи, преди да премести една шахматна фигурка, и след това го сръга, за да се събуди.

Бурята затихна на Магистрала 1 и засвири оркестър. Мускулести мъже модели доवлякоха една картонена лодка на сцената. Теглеха я с дебели въжета и бяха полуоблечени — единствено с морскосини шорти. Лодката спря и смъкнаха малкото мостче. Жените заизлизаха по двойки — бяха стотици и как се бяха събрали в лодката? Всичките облечени в морскосиньо сатенено бельо от две части с дълги над коляното бели мрежести чорапи, бели ръкавици до лактите и бели кожени ботуши над коляното. Слязоха по стълбата с военна крачка и затанцуваха сложен танц, смесица от акробатика и воден балет. Изведнъж стройните редици от жестикулиращи модели се разделиха, за да разкрият елегантен модел с къдрава червена коса до раменете, облечен с бял костюм от три части със златна диамантена верижка, потраквайки ритмично с токове.

Без майтап.

С полюшващи се червени къдрици, той изтрака с токове до края на сцената, спря на върха на обувките си и публиката го аплодира. Зад него моделите стояха на един крак като фламинго и също му ръкопляскаха. Музиката спря и публиката подивя.

Рижавата глава трябваше да бъде на Джедедая Ейнджъл, реши Ванеса и тя седеше точно пред него. Той се поклони дълбоко като Магьосника от Оз с белия си костюм. Посочи към нея, докато викаше и ръкопляскаше, подканяйки я да се изправи. Ванеса поклати глава засрамено, но Джедедая Ейнджъл продължи да я подканва:

— Стани, скъпа, стани!

Публиката вече беше в екстаз. Хората не знаеха коя е Ванеса, но щом като Джедедая Ейнджъл я подканваше да стане, значи беше *някой*. Предавайки се, Ванеса се изправи, лицето ѝ гореше от притеснение, раменете ѝ се тресяха нервно в пристъп на неконтролируем смях и тя сведе глава в отговор на аплаузите им.

Чуваше думите на Кен Могул в ушите си.

— Трябва да свикнеш, скъпа, ти ги разклати! — Макар че *донякъде* ѝ харесваше да има толкова хора, които изглеждат я боготворяха, нямаше търпение да види Дан и да му разкаже какъв фарс е било всичко.

Освен ако, разбира се, не е избягал в Южна Франция с някой нашумял деветнадесетгодишен бразилски супермодел.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Нека да вали сняг!

Вече натрупа 14 инча и ето ме, заснежена на най-горещия и изключителен купон от Модната седмица с любимия ми моден дизайнер, стотици прелестни модели и прекрасни актьори, най-изтъкнатите издатели на модни списания и петима от най-актуалните авангардни фотографи. Честно казано, все ми е едно дали ще затворят града заради снега. Не искам да си тръгвам!

Наблюдения

Б е на среща в ъгъла на онзи малък романтичен бар в новия хотел бутик на улица „Пери“. С дава автографи на купона „Ле Бест“ в „Крем“ на 43-та улица. Ч е на същия купон, заобиколен от по-млади модели мъже и също дава автографи. За кого се взема? Н изпраща любимата ни наследница от Кънектикът до резиденцията в Гринич с новата ѝ лимузина. Дж и новата ѝ най-добра приятелка се разхождат в снега на лов в „Блокбастър“ и „Ханън Уок“ на „Бродуей“ близо до дома на Дж — звучи като купон. Д е нападнат от моделите на купона след шоуто „Повече от голи“ в клуба на улица „Харисън“. Дали просто се забавляваха или действително бяха чели поемата му? В е на купона след шоуто на Джедедая Ейнджъл на Магистрала 1, опитвайки се да флиртува с всички с типичната за нея небрежност. Надявам се, че докато времето се проясни, всички ще бъдат толкова въодушевени да бъдат затворени на едно място, колкото и аз. Запомнете, нищо не стопля повече от топлината на друго човешко тяло.

Упс, някой иска да ме снима този уикенд за рубриката „Стил“ и устните ми се нуждаят спешно от червило. Трябва да излитам!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ТОЧНО КАТО ОНАЗИ СЦЕНА В „ТИТАНИК“

— Защо не те покани Дан? — попита Елиз, докато подбутваше едно кюфте със соев сос.

За да преживеят снежната буря, Елиз и Джени си направиха пиршество с китайска храна, ореос и филми, за които никога не бяха чували, тъй като всички други в „Блокбастър“ бяха наети. В Горен Ийст Сайд в хола на разхвърляния стар апартамент на Джени двете гледаха „Метро“ канала и репортажа за Модната седмица в Ню Йорк. Камерата тъкмо показваше публиката на шоуто „Повече от голи“ и за момент фокусира Дан да пише ожесточено в глупавата си черна тетрадка.

— Защото аз съм по-малката му сестра — отговори Джени, стъписана да види хлътнолото лице с бакенбарди по телевизията. Тя знаеше, че Дан е поканен на шоуто, но дори не й мина през ума да го помоли да иде с него. Беше толкова обсебен от идеята да бъде новия Кийтс, че дори не я забелязваше.

Камерата се премести към палатката „Ле Бест“ в Брайънт Парк, където Серена ван дер Удсен дефилираше с бяла мъжка тениска с надпис ОБИЧАМ АРЪН, сивата си униформена пола на „Констънс Билард“, червена вълнена пелерина и високи ботуши „Ле Бест“. Изглеждаше като секси версия на малката Червена шапчица.

Не че някой щеше да си купи училищната униформа.

— Хей, това не е ли нашата съветничка от консултантската група? Серена ван дер Удсен? — посочи Елиз.

Джени пхна едно цяло орео в устата си и кимна с издути бузи. Наистина беше Серена. Перфектна, както винаги.

— Бързо! Смени канала! Няма начин да хапна нещо, ако гледам тия крака — изписка Елиз и покри телевизора с една кадифена калъфка.

Джени се изхили и изключи телевизора. Взе чашата си с надпис ОБИЧАМ НЮ ЙОРК и се загледа в храната на масата. Апартаментът

беше толкова мръсен, струваше ѝ се, че всеки момент някоя огромна гнусна хлебарка ще се приземи от ронещия се таван върху сусамените хлебчета. Забеляза, че Елиз не яде нищо.

— Нямах проблем да ядеш пред мен, нали? — Джени грабна двете пръчици и зарови с тях в картонената кутийка със спагети. — Обещавам да не те гледам.

Елиз взе едно кюфте с пръсти и отхапа половината.

— Пречи ми само в училищния стол — каза с пълна уста. — Не мога да ям там, докато онези кльоцави момичета гледат тлъстините ми.

— Ти не си дебела — отговори Джени, въпреки че присъствието на Елиз повишаваше апетита ѝ — чувстваше се толкова слаба в сравнение с нея. От друга страна, радваше се да разбере, че Елиз нямаше сериозен проблем с храненето, просто беше неуверена. Така ставаше с новите приятелки, никога не можеш да бъдеш сигурен *познаваш* ли ги наистина, или не.

— Ти ли рисува това? — попита Елиз и посочи към пастелния портрет на баща ѝ. Руфъс носеше бяла деколтирана тениска, продупчена от цигара и беше с няколкодневна брада. Сребристосивата му коса стърчеше на всички посоки, лешниковите му очи гледаха трескаво от кофеинова възбуда и от прекадено много наркотици през шестдесетте. Беше доста точен портрет.

— Да — Джени уви още спагети около пръчките. Нищо не беше пипвала, откакто направи на Нейт портретите през декември. Беше нарисувала лицето му във всички стилове, които познаваше. Имаше „Пикасо Нейт“, „Моне Нейт“, „Дали Нейт“, „Уорхол Нейт“ и „Полак Нейт“. Но когато Нейт разби сърцето ѝ, тя ги изгори всичките в едно метално кошче на Западна 99-та улица. Беше един вид душевно пречистване — любовта им се превърна в пепел. Сега, докато мислеше за това, ѝ дойде наум, че трябваше да запази пепелта и да направи нещо с нея — автопортрет или успокояващ морски пейзаж, но вече беше прекалено късно.

Елиз се протегна за още едно кюфтенце.

— Мен ще ме нарисуваш ли? — попита тя.

Джени се загледа навън през мръсния прозорец на хола. Снегът беше толкова гъст, сякаш някой режеше възглавници в небето.

— Разбира се — каза тя и стана да си вземе четките. И без това нямаше какво друго да прави.

— Супер! — Елиз изхвърли остатъка от яденето в кошчето и разкопча прекалено стегнатите си дънки „Севън“. След това свали през главата си розовото поло „Гап“ заедно със сутиена. Когато Джени се върна с бялото платно и маслените бои, намери Елиз чисто гола, просната на кушетката, русите ѝ коси разпилени по луничавите рамене.

— Какво правиш? — попита Джени озадачена. Елиз протегна ръцете си над главата и опря глава на възглавниците.

— Винаги съм искала да позирам гола — каза тя. — Като онази сцена в *Титаник*.

Джени седна срещу нея на пода с кръстосани крака и намокри четката си.

— Разбира се — отбеляза тя и се намръщи на едрия сладострастен субект.

Може би новата ѝ приятелка беше много по-самоуверена, отколкото си мислеше. И много по-луда.

НЯКОИ ГО ОБИЧАТ ГОРЕЩ

Блеър седеше на една ъглова маса на долния етаж на „Ред“ — барът на новия уютно-романтичен хотел бутик на улица „Пери“, пиеше „Абсолют“ с тоник и се опитваше да не обръща внимание на репортажа за Модната седмица по „Метро“ канала. Имаше чувството, че винаги показваха един и същ клип на Серена, която дефилираше на шоуто „Ле Бест“ с ученическата униформа и този глупав надпис ОБИЧАМ АРЪН. Дори и в бара имаше хора, които питаха „Коя е тя?“ и „Кой е Арън?“. Всичко това беше достатъчно, за да накара Блеър да повърне върху тапицираната с червено кадифе стена.

— Този път съм с вратовръзката на „Йейл“ — съобщи Оуен и се усмихна леко, докато влизаше през вратата със светлокафявото си палто „Бърбъри“ и черна вълнена мека шапка, с която изглеждаше дори още по-мъжествен и елегантен, отколкото първия път, когато го видя. Той седна на стола, тапициран с червено кадифе и я целуна по бузата. От бурята лицето му беше влажно и студено и от допира му до кожата ѝ я полазиха тръпки.

— Здравей, красавице.

В този момент Блеър забрави Серена. Беше в компанията на по-възрастен сексапилен мъж, който я нарече „красавица“. *Това е.*

— Здравей — тя въртеше ли, въртеше пръстена си. — Съжалявам, че те изкарах в такава нощ. Беше ми толкова... *скучно.*

Сервитьорката пристигна и Оуен поръча „Бомбай Сапфир“ мартини. Извади кутия „Марлборо лайт“ от джоба си, запали две цигари в устата си и подаде едната на Блеър. После сбърчи черните си вежди, докато я пронизваше загрижено със светлосините си очи.

— Проблеми ли имаш?

Проблеми? Блеър си дръпна от цигарата и се замисли. Ако може да се нарече проблем това, че е влюбена във възрастния омъжен интервюиращ от „Йейл“, да — намираше се в *сериозна* беда.

— Може би — добави загадъчно. — А ти?

Сервитьорката сервира мартинито. Той изяде зелената маслинка и избърса устните си със салфетката. Брадата му беше набола по заострената брадичка.

— Имах делова закуска тази сутрин с още петима юристи и си мислех за теб — призна той.

Блеър прокара нокът по коляното си с мрежестия чорапогащник.

— Наистина ли? — попита тя и съжали веднага, че звучеше толкова настойчива и нетърпелива. Оуен повдигна чашата си към устните и я погледна с овлажнели очи.

— Да, знам, бях много зает тази седмица, но обещавам веднага щом мога да дам доклада на момчетата от „Йейл“.

— Оох — възкликна Блеър разочаровано. Тя си играеше с малката сламка в чашата. Беше забравила за „Йейл“. Компанията на Оуен я караше да се чувства *нещо повече* от „Йейл“. Тя беше неговата „красавица“, неговата „звезда“.

Ако се взреше в стъкления панорамен прозорец зад тях, Блеър можеше да види колите, паркирани на улицата. Изглеждаха като бяла маса, като големи спящи слонове. Почувства погледа на Оуен, който пушеше и издишваше дима над главите им. Искаше да я види отново, нали? Нямаше да го направи, ако не я харесва. Беше нервен, това бе всичко. В главата на Блеър светнаха прожектори. Беше фаталната жена, прелъстителка на красив, добър и по-възрастен адвокат. „Йейл“ беше последното нещо, за което искаше да говори в момента.

Дръпна за последно от цигарата и после я загаси в металния пепелник по средата на масата.

— Един път за малко да вляза в затвора — каза тя, опитвайки се да звучи интригуващо.

Това не беше съвсем вярно. Преди няколко месеца имаха проблеми с Нейт и тя открадна една кашмирена пижама от мъжкия отдел на „Барнис“, за да го изненада. Когато наистина се разделиха, Серена убеди Блеър да върне пижамата. Въобще не я хванаха.

Оуен се усмихна и отпи от питието си. Носеше златисти ръкавели с буквата й, които си отиваха със златистосинята му вратовръзка.

— Виждаш ли, ти си точно момичето, от което „Йейл“ има нужда — пошегува се той.

— И съм девствена — каза Блеър и замига с клепачи от своята дързост. Беше странно. Въпреки че Оуен беше изключително привлекателен и наистина ѝ се искаше да го целуне, малко се страхуваше от това, което прави.

— Сигурен съм, че „Йейл“ има нужда и от това — засмя се Оуен. Той кръстоса и разкръстоса крака и Блеър видя, че го притесни, което не беше целта ѝ.

Наведе се над масата и погали с малките си треперещи пръсти топлатата му загоряла ръка.

— Нямам нищо против да ме целунеш — промърмори тихо точно като Мерилин Монро в „Някои го предпочитат горещо“.

Оуен остави питието си.

— Ела тук — каза с пресипнал глас, прегърна я с една ръка и я притегли към себе си.

Брадата му беше остра и раздразни лицето на Блеър, но никога не я бяха целували толкова страстно и опитно. Отгоре на всичко миришеше леко на зеления портокалов одеколон на „Хермес“ — любимият ѝ мъжки парфюм.

Блеър мислеше, че ще изпита угризения от целувката. *Той е приятел на татко*, припомни си тя. *Той* е стар. Но Оуен целуваше толкова добре. Сега, когато беше започнал, нямаше начин да го спре.

ГАДЖЕТО НА С ГО НЯМА И КАКВО ОТ ТОВА?

— Казах ѝ, че задните ѝ части са по-хубави от тези на останалите модели — каза един от стилистите на „Ле Бест“ на фотографа на списание „W“. — Този стегнат момчешки задник. Все едно, че може просто да скочи в старите мръсни дънки на гаджето си и те да изглеждат нови и секси.

Серена отметна прекрасната си руса глава в добронамерен протест и си дръпна от „Америкън спирит“.

— Гаджето ми никога не носи дънки. Според него надценяват успеха им. Той носи онези памучни военно зелени панталони — оригинални са, от военния магазин. Тя се огледа наоколо сред многолюдния одимен купон, който беше в разгара си в „Крем“, новия музикален клуб на 43-та улица, но не виждаше никъде Арън. Не се появи зад сцената по време на шоуто и се надяваше да го срещне тук.

— Гаджето ти Арън ли се казва? — попита стилистът. Той се изхили и посочи тениската ѝ. — Трябва да накараш Лес да направи цяла серия. Ще полудеят по нея, ще бъде диво!

— Имаш ли нещо против да се мръднеш, за да я снимам? — попита фотографът стилиста.

— Ще ми дадеш ли един автограф върху камерата, Серена — за моята колекция? — попита слаб възрастен мъж в кожени панталони и обръсната глава.

— И на мен! — провикна се друг.

Серена пооправи сините си вталени дънки „Ле Бест“, за които беше спечелила толкова комплименти, посочи към надписа ОБИЧАМ АРЪН, изписан на гърдите ѝ и се усмихна чаровно за камерата.

— Обзалагам се, че ако обявиш на търг тази тениска точно сега, ще спечелиш хиляда долара — отбеляза фотографът духовито. — Но разбира се, ще трябва да си тръгнеш без нея.

Серена дръпна още един път от цигарата си, докато тълпата около нея очакваше да отговори. Тениската беше хубава, но в

действителност беше моментна идея, искаше да компенсира Арън за това, че е дошъл и си мислеше, че ще се зарадва. Шоуто беше в петък вечер — тяхната вечер. Тя беше човек на момента и именно за това ѝ хареса идеята за търга. Можеше да дари парите за някоя благородна кауза като „Малки сърца“ — благотворителното сдружение за децата, където трябваше да идат парите от бала на Свети Валентин.

— Хайде да го направим — изхили се тя.

Тълпата от обожатели изахка от задоволство и всички тръгнаха след нея към бара като малки изгладнели мишки след сиренце.

— Кой иска да си купи тениска? — извика Серена, качи се на барплота и започна да се разхожда все едно беше на сцената.

Диджеят се присъедини кум шоуто и пусна „Вог“ на Мадона докрай. Серена размаха трофея си и изпъчи гърди. Купонът вървеше с пълна сила — погледите на всички бяха вторачени в нея.

— Петстотин долара! — възкликна някой.

— Някой друг? — Серена предизвика насъбраната тълпа. — За добра кауза са.

— Седемстотин!

— Осемстотин!

Серена спря да танцува, завъртя очи и извади цигарите си от джоба. Жестът ѝ казваше: „Колко сте стиснати!“. Тълпата избухна в смях и около петнадесет запалки ѝ предложиха огънче. Тя се наведе и си запали от един късметлия с кожено яке, после се изправи отново и залюля хълбоци в такт с музиката, пушейки в очакване на по-високи залози:

— Хиляда долара! — извика мъжът с коженото яке. Бе видял отблизо Серена и знаеше, че си заслужава.

Серена вдигна ръце във въздуха и изписка силно, предизвиквайки тълпата за нови залози. Въпреки че ѝ беше трудно да си признае, дори не беше забелязала, че Арън го няма. Да, обичаше го, но се забавляваше страхотно без него.

ДА СЕ ВЛЮБИШ В НАРКОМАН

— Можем да кажем на иконома да си свали дрехите и да ни посвири на пиано — каза Джорджи на Нейт. — Той прави всичко, което му кажа.

Груповата терапия завърши и приходящите пациенти трябваше да си ходят, но бурята вече бе толкова силна, че Нейт не можеше да си вземе такси до гарата и Джорджи предложи да го изпрати. Когато стигнаха на гарата, влаковете бяха спрели и услужливата Джорджи закара Нейт в нейната къща с черния си „Рейндж Роувър“ и лична охрана шофьор. Бяха седнали на пода в луксозната ѝ огромна спалня и се дрогираха, докато наблюдаваха падащия сняг.

Къщата в Горен Ийст Сайд, където беше отраснал Нейт, беше на четири етажа, със собствен асансьор и готвач двадесет и четири часа в денонощието. Но замъкът на Джорджи в Гринич, Кънектикът, имаше нещо, което неговата фамилия нямаше — огромни свободни пространства и големи площи земя около къщата. Беше като град в града и Джорджи имаше собствена площ, където можеше да прави каквото си иска. Старата ѝ английска бавачка беше в леглото и гледаше ВВС Америка, а останалите прислужници работеха в другите помещения. В стаята на Джорджи имаше дори и римска кушетка, където да се излегне, докато чакаше да се напълни мраморното джакузи, дълбоко дванадесет фута.

— Можем да правим шумен див секс на стъпалата — добави Джорджи. — Това наистина ще подлуди персонала.

Нейт облегна главата си на голямото ѝ легло и лапна джойнта, който си споделиха.

— Нека просто гледаме снега.

Джорджи легна по гръб и опря главата си на крака на Нейт.

— Добре, много си сладък. Не съм свикнала да излизам с някого, който е толкова мил.

— Какви са твоите приятели? — попита Нейт и дръпна силно от джойнта. Имаше по-добър вкус и по-голям ефект сега, след известно

въздържание.

— Нямам вече приятели — отговори Джорджи. — Всички ме изоставиха, защото съм луда.

Нейт сложи ръка на главата ѝ и започна да я гали по косата. Имаше невероятно нежна, красива коса.

— Излизах често с три момчета от моя клас — каза той, имайки предвид Джереми, Антъни и Чарли. — Но останах няколко дни без дрога и не исках да излизам с тях, разбираш ли?

— Това според Джаки е „негативно приятелство“. „Позитивно приятелство“ е, когато се забавлявате, когато правите нещо конструктивно — печете сладки, колекционирате нещо или ходите на планина.

— Аз съм твой приятел — каза ѝ Нейт тихо.

Джорджи потърка крака му с опакото на ръката си.

— Знам — тя се засмя. Гърдите се очертаха в тясната бяла тениска. — Искаш ли да печем сладки?

Нейт повдигна един кичур коса между пръстите си и после го остави да падне, косъм по косъм на скута му. Блеър също имаше дълга коса, но не беше толкова права и мека като тази на Джорджи. Беше забавно колко различни могат да бъдат момичетата.

— Може ли да те целуна? — попита той, макар че нямаше намерение да бъде така сериозен.

— Добре — прошепна Джорджи.

Нейт се наведе и допря устните си в горната част на носа ѝ, брадичката и устата. Тя отвърна жадно на целувката му, после се премести и се подпря на лакти.

— Това според Джаки е „да поддържаш копнежа“. Правиш нещо, от което се чувстваш добре временно, вместо да „лекуваш раните“.

Нейт вдигна рамене.

— Защо да е временно? — той посочи към небето, което не се виждаше от снега. — Няма да изчезна.

Джорджи изпъна крака и се изправи. Тя изчезна в банята и Нейт чу звука на отварящо се шкафче, трополенето на шишенца с лекарства и течаща вода. После тя излезе, миейки си зъбите, светлите ѝ кафяви очи блестяха, сякаш е направила разкритие или имаше страхотна идея.

— На тавана има една стара карета. Можем да се качим и да седнем в нея — обяви тя с пълна уста с паста за зъби. Върна се в

банята да я изплюе и после дойде отново, подавайки ръка на Нейт. — Идваш ли?

Нейт се изправи и взе ръката ѝ. Тялото му потрепери от тревата и от наелектризиращия допир с гладката кожа на Джорджи. Искаше му се да я целуне отново.

— Мога ли да „поддържам копнежа“, когато се качим горе? — попита той, напълно замаян.

Джорджи повдигна тънките си тъмни вежди и облиза тъмnochервените си устни.

— Може дори да ти позволя да „лекуваш раните ми“.

Нейт я дари с една изкривена от тревата усмивка. Кой можеше да предположи, че рехабилитационните врели-некипели можеха да бъдат така възбуждащи!

НАШИТЕ ТЕЛА И НИЕ

— Ръката ми отмалая — оплака се Джени на Елиз, след като нарисува главата и врата ѝ. — Ще я довърша утре.

— Я да видя — каза Елиз и стана. Гърдите ѝ бяха толкова малки — Джени не можеше да отвърне погледа си от тях. Напомняха ѝ малките картофчета, които баща ѝ отгледа едно лято в къщата в Пенсилвания.

— Добре изглежда — каза Елиз и присви очи. — Защо лицето ми е зелено?

Джени мразеше, когато хората се съмняваха в изкуството ѝ. Тя не знаеше защо прави нещо — просто го правеше. Баща ѝ винаги казваше: „Артистът не трябва да отговаря пред никого, освен пред себе си. Или пред нея самата, в нейния случай.“

— Бях в зелено настроение — отговори ядосано.

— Е, зеленото е любимият ми цвят — каза Елиз щастливо. Облече полото си и бельото, но остави на пода дънките и сутиена.

— О, Господи. Имам същата книга! — извика тя и посочи дебелията, тежка книга на етажерката зад телевизора. Отиде дотам и взе книгата. — Съвсем нова е. Не си ли я чела?

Джени отхапа от своето орео и прочете заглавието. *Новото ми тяло за жените.*

— Баща ми я купи миналата година. Сигурно е мислел, че като я прочета, няма да има нужда да ми обяснява нищо за секса — просто мога да я разгледам.

— А направи ли го? Има доста подробни картинки.

Джени нямаше представа. Беше зарязала книгата на рафта зад телевизора заедно с другите книги от баща ѝ, които нямаше намерение да прочете: *Пространство за дишане: Наръчник на будиста за творчески живот, Тайната седмица на Мао: Жената зад Председателя Мао и да откриеш Дракона в себе си: Какво е твоето изкуство?*

— Какви картинки? — попита Джени заинтригувана.

Елиз занесе книгата до износения кожен диван, седна и кръстоса крака драматично.

— Ще ти покажа — тя отвори книгата и Джени седна близо до нея, за да вижда.

Първата снимка, на която отвори Елиз, представляваше една жена наведена на четири крака върху един мъж, легнал по гръб. Книгата беше написана през седемдесетте и текстът беше актуализиран, но не и снимката. Мъжът беше космат, с космати рамене и с брада и освен това носеше огърлица. Пенисът му стърчеше право нагоре и се намираше в устата на жената. Двете момичета избухнаха в смях.

— Ау!

— Казах ти — каза Елиз, доволна от себе си, че отвори на тази находка.

— Не мога да повярвам, че не съм я разгледала досега — възкликна Джени. Тя грабна книгата от Елиз и запрелиства страниците. — О, Господи! — ахна, когато видя още една снимка на същата двойка. Жената все още беше с косматия пенис в устата си, но този път беше легнала до мъжа и главата му се намираше между краката ѝ така, че и той да може да прави *същото*. Джени дори не знаеше как се нарича *това*. — Мислех, че това е една скучна книга за мензиса и т.н. Но това е като истински секс наръчник за жени.

— Мисля, че има и по-малко издание, което е пълна скука, но майка ми даде това по погрешка. Не можех да повярвам на очите си, като почнах да го чета!

Двете момичета запрелистваха страниците, докато стигнаха до главата, наречена *Връзки между хора от един пол*.

— Като госпожа Крамб — отбеляза Джени.

Въведението беше дълго и започваше така, „*Чувствата ви са истински и не трябва да ги пренебрегвате...*“ Навън се чуваше пронизителния звук на снегорин. Тя вдигна глава и видя снега през замъгления прозорец.

— Хей, искаш ли да опиташ? — попита Елиз.

Джени я погледна.

— Какво?

— Да се целуваме — прошепна Елиз.

Вашиите чувства са истински и не трябва да ги пренебрегвате.

Да, но Джени не изпитваше никакви чувства към Елиз. Харесваше я много, но тя не я *привличаше*. При все това, идеята да я целуне я възбуждаше. Никога преди не го беше правила и ако не ѝ харесваше, винаги можеше да се престори, че целува русото високо момче от „Бенделс“.

Затвори книгата и кръстоса ръце. Лицето ѝ беше само на няколко инча от това на Елиз.

— Добре, да го направим.

Беше просто експеримент, нещо ново в скучната и снежна нощ.

Елиз се облегна назад и погали ръката на Джени. После и двете затвориха очите си. Елиз притисна устните си в плътно затворената уста на Джени. Не беше точно целувка — беше прекалено сухо. Беше повече като *натискане*.

Елиз прибра ръката си и двете отвориха очи.

— В книгата пише да се отпуснеш и да се наслаждаваш. Особено когато ти е за първи път.

„Какво става, да не знае книгата наизуст?“

Джени повдигна къдравата си кестенява коса нагоре и издиша дълбоко въздуха през носа. Нямаше представа защо е толкова нервна, но предпочиташе Елиз да се облече.

— Имаш ли нещо против да си сложиш дънките? — попита тя. — Струва ми се, че ще се отпусна повече, ако си с дрехи.

Елиз скочи бързо и нахлузи дънките.

— Така по-добре ли е? — попита тя и седна отново на дивана, без да ги закопчае.

— Да, нека опитаме пак — отговори Джени нетърпеливо. Тя затвори очи, прокара ръце под косата на Елиз и около врата ѝ, опитвайки се да не бъде толкова срамежлива.

В края на краищата, беше артистка и артистите правеха всякакви луди неща.

БЪДЕЩИЯТ КИЙТС СРЕЩА БЪДЕЩАТА СИ МУЗА

Когато шоуто „Повече от голи“ приключи, свещите от сцената бяха прибрани и на черните тапицирани стени светнаха червени и сини лампи. Диджей Саси пусна френска хаус музика и клубът на улица „Харисън“ се превърна в дискотека от седемдесетте, пълна с полуголи слаби модели, които пиеха шампанско направо от бутилката.

Дан седеше сам на бара и пиеше коктейл с „Ред Бул“ и един Бог знае какво още. Имаше вкус на аспириин за бебета и го пиеше само защото барманът му обеща, че вътре има кофеин и още нещо, наречено таурин, което със сигурност щеше да го държи хипербуден през цялата нощ.

Внезапно забеляза една изключително висока жена с яркочервена бухнала перука — положително беше перука, розово червило и огромни слънчеви очила да стои по средата на претъпканото помещение с ръце около устата.

— Даниел Хъмфри? Тук ли е Даниел Хъмфри? — извика тя.

Беше Ръсти Клайн.

Дан обърна чашата до дъно и премигна, когато кофеинът, или каквото там имаше в чашата, проникна в мозъка му изведнъж. Запъти се към жената и сърцето му биеше по-силно от музиката.

— Аз съм Дан — каза дрезгаво.

— *Ти* ли си! Новият ни *поет*! *Прекрасен* си! — Ръсти Клайн повдигна очилата си на главата и залюля огромните златни гривни по дългите си кокалести ръце, когато грабна Дан и го целуна по бузите. Парфюмът ѝ миришеше тежко и кисело, като риба тон.

— Обичам те, скъпи — каза тя и притисна Дан силно.

Дан се отдръпна назад. Не беше свикнал да го мачкат така и още по-малко някой, когото едва познаваше. Не очакваше Ръсти Клайн да бъде толкова *страшна*. Веждите ѝ бяха боядисани, за да са в тон с перуката и беше облечена като боец, с черно кадифено яке „Повече от

голи“ и подходящи черни кадифени панталони. На врата ѝ висяха черни перли и покриваха бледите ѝ кокалести гърди.

— Опитвах се да напиша още поеми — заекна Дан. — За книгата ми.

— Чудесно! — извика Ръсти Клайн и го атакува отново с устни, намазвайки лицето му с розово червило. — Нека обядваме заедно някой ден през следващата седмица.

— Хм, следващата седмица съм на училище по цял ден, но свършвам в три и половина.

— *Училище!* — изкрещя Ръсти. — Толкова си *сладък!* Тогава можем да прием чай. Обади ми се в офиса и кажи на Бъкли, асистентката ми, да го уреди. О, по дяволите! — тя плесна силно Дан по ръката. Ноктите ѝ бяха дълги поне три инча и лакирани в розово. — Има един човек тук, с когото непременно *трябва* да се запознаеш.

Ръсти се отдръпна и протегна ръце към едно слабо момиче с издължено, тъжно лице и мръсна руса коса. Върху мършавото си тяло носеше само една прозрачна бледорозова рокля и безжизнената ѝ дълга до кръста коса не беше разресана, сякаш тъкмо ставаше от леглото.

— Мистъри Крац, това е Даниел Хъмфри, Даниел, това е Мистъри — Ръсти обяви на висок глас. — Мистъри, скъпа, помниш ли онази поема, която ти дадох да прочетеш? Онази, за която каза... Ох, по дяволите. Оставям те ти да му го кажеш. Сега ако ме извините, отивам да лижа задника на любимия си дизайнер — дано ми подари малко дрехи. Обичам ви и двамата. Чао! — добави тя, преди да си тръгне с черните си обувки със седемсантиметрови токчета.

Мистъри премигна с огромните си и изморени сиви очи. Изглеждаше като Пепеляшка, сякаш е мила пода цяла нощ.

— Твоята поема спаси живота ми — призна тихо. В слабата си ръка държеше издължена тънка чаша със светлочервена течност. — Кампари — каза тя, когато забеляза погледа му. — Искаш ли да го опиташ?

Дан никога не пиеше нещо, в което нямаше кофеин. Той поклати отрицателно глава и пъкна черната си тетрадка под мишница. След това си запали една „Кемъл“ и дръпна дълбоко. Вече беше по-добре. Сега поне имаше какво да прави, когато не знаеше какво да каже.

— И ти ли пишеш? — попита я той.

Мистъри потопи пръста си в питието и го облиза. Краищата на устата ѝ бяха оцапани в червено от кампарито и приличаше на малко момиче, което е яло череша.

— Пиша поеми и кратки разкази. Работя по една книга за кремацията и преждевременната смърт. Ръсти казва, че съм следващата Силвия Плат — отговори тя. — А ти?

Дан отпи от питието си. Не беше сигурен какво искаше да каже с преждевременна смърт. „Имаше ли точно време, в което да умрем?“ Зачуди се дали не може и той да напише една поема за това, но от друга страна, не искаше да ѝ отнеме темата.

— Предполага се, че съм следващият Кийтс.

Мистъри потопи отново пръст в кампарито и го облиза.

— Кой е любимият ти глагол?

Дан дръпна силно от цигарата си и издуха дима в претъпканата шумна зала. Нямаше представа дали е от клуба, от музиката, от кофеина или от таурин, но в този момент се чувстваше изключително жизнен и възбуден — обсъждаше любимите си думи с това момиче Мистъри, чийто живот беше спасил. Започваше да губи контрол.

— Мисля, че „умирам“ — отговори той, после довърши питието си и остави чашата на пода. — Глаголът „умирам“. — Със сигурност звучеше, все едно иска да я впечатли. В края на краищата, тя пишеше книга за преждевременна смърт и кремация. Но си беше истина. Почти всичките му поеми бяха за смъртта. Смъртта от любов, смъртта от гняв, смъртта от скука, от тревоги. Да заспиш и повече да не се събудиш.

Мистъри се засмя.

— И моят. — Сивите ѝ очи и слабото издължено лице бяха потресаващо красиви, но предните ѝ зъби бяха изкривени и жълти, все едно не е виждала зъболекар през целия си живот. Тя грабна още един коктейл с „Ред Бул“ от подноса на минаващия сервитьор и го подаде на Дан.

— Ръсти казва, че поетите са следващите кинозвезди. Някой ден ще обикаляме и двамата в лимузини с лична охрана. — Тя въздъхна тежко. — Макар че това няма да улесни живота ни — тя вдигна чашата си и я чукна с неговата.

— За поезията — вдигна тъжен тост.

След това грабна Дан за тила и го придърпа към себе си, дарявайки го с една дълга, просмукана от кампари целувка.

Дан знаеше, че трябва да отблъсне Мистъри, да ѝ каже, че си има гадже и че е влюбен. Нямахше право на удоволствия с едно странно, почти голо момиче с пожълтели зъби. Но устните на Мистъри бяха сладко-горчиви и му се прииска да разбере защо е толкова тъжна и изморена. Искаше да я *открие*, така както откриваше перфектната метафора по средата на някоя поема, а за да постигне това, трябваше да продължи да я целува.

— Кое е любимото ти съществително? — прошепна задъхано в ухото ѝ.

— „Секс“ — отговори тя и го целуна отново.

Дан се усмихна, докато я целуваше.

Може би е от таурина, но понякога е толкова хубаво да си лош.

МОМИЧЕТО ЗАД КАМЕРАТА

— Значи това си ти. — Красив, загорял, рус тип, облечен с оранжеви шорти за сърф, бели кожени обувки „Биркенсток“ и кафяво-бяло кожено яке без нищо отдолу се усмихваше на Ванеса с ослепително бели зъби. Името му беше Дорк или Дюк и се представяше за режисьор. — Гениалният режисьор.

— Тя е следващият Бертолучи — Кен Могул поправи Дюк, или както там му беше името. — Дай ми една година, и всичко живо ще знае името й.

Кен беше облечен като градски каубой със сребристо яке „Култура на хуманността“ върху черна риза в западен стил с бели перлени закопчалки вместо копчета. Къдравата му рижава коса беше пъхната в черна шапка „Стетсън“ и беше обут с черни каубойски ботуши и дънки „Култура на хуманността“. Беше пристигнал в Ню Йорк същата нощ от Юта, където представяха новия му филм на филмовия фестивал „Сънданс“. Беше амбициозна творба за един глухоням мъж от консервна фабрика в Аляска. Човекът живееше в каравана заедно с 36 котки. Не говореше и прекарваше доста време на компютъра си да изпраща имейли на момичета от сайтове за запознанства. Кен трябваше да бъде изключително изобретателен с камерата, за да поддържа действието. Беше най-добрата му работа.

— Маце, преродих се като гледах филма ти — каза Дорк на Ванеса. — Оправи ми деня.

Краищата на устата на Ванеса се извиха нагоре в полуотегчена, полуучудена усмивка стил Мона Лиза. Не беше сигурна, че й харесваше да й казват „Маце“, но се радваше, че е оправила деня му.

Купонът след шоуто „Култура на хуманността“ на Джедедая Ейнджъл беше още по-внушителен. Магистрала 1 беше украсена като Индийска венчална палатка. Моделите по бикини, които дори не бяха присъствали на шоуто, се бяха излегли на кожени дивани, пиеха martini или танцуваха в такт с живата музика бхангра. Ванеса

пооправи червената си блуза. Трудно беше да не се почувства като прасе с толкова много слаби и високи модели.

— Окей. Това е господинът от *Седмична забава* — каза Кен Могул и я прегърна през кръста. — Усмихни се, снимат ни!

Дюк стоеше от другата страна на Ванеса и притисна загорялата си слаба буза в бледата ѝ нежна кожа. Миришеше на „Копъртон“.

— Кажй зеле!

Ванеса нямаше навика да се усмихва насила, но защо не? Нямаше реална опасност да се омъжи за Дюк в Храма на сърфа и пясъка и да живеят завинаги заедно в студио за сърф и филми на плажа в Малибу. Твърде консервативна нюйоркчанка беше за такива неща и освен това мразеше плажа. Не, тази нощ беше нейната дива нощ и от утре щеше отново да си бъде тя.

— Зелe! — извикаха и тримата пред камерата с най-широките си усмивки.

Дюк остана близо до Ванеса, след като фотографът свърши.

— В кой хотел си отседнала? — попита той, предполагайки, че беше от Лос Анджелис, като всички, които познаваше.

Ванеса отвъртя капачката на бутилката „Евиан“ и отпи.

— Всъщност живея със сестра си тук, в Ню Йорк, в Уилямсбърг. Все още ходя на училище. Тя свири в един състав.

Дорк изглеждаше развълнуван.

— Жестоко! — извика той. — Ти си като онези хора, за които пишат сценаристите, знаеш ли? — Той вдигна ръка и започна да ръкомаха във въздуха. — Алтернативен хипар. *Истински*. Повече от истински. Чист динамит!

За човек, наречен Дорк, беше доста проникателен.

— Благодаря — каза Ванеса, макар че не беше много сигурна дали това беше правилният отговор. Никога преди не беше разговаряла с такъв глупак. Почувства една ръка да я хваща за лакътя и се обърна.

Немощен възрастен мъж с пурпурно кадифено яке и кръгли черни очила ѝ се усмихваше.

— Вие сте режисьорката, нали? — попита той.

Ванеса кимна.

— Така мисля.

Възрастният мъж поклати кокалестия си пръст.

— Не гледай на дарбата си прекалено сериозно — каза и изчезна.

Дюк се наведе и каза бързо в ухото ѝ:

— Отседнал съм в „Хъдсън“. Искаш ли да се отбиеш за едно питие?

Ванеса знаеше, че трябва да го разкара, но никога не я беше свалял толкова хубав и тъп сърфист. Можеше да свали който си искаше модел в залата, но беше избрал нея. Чувстваше се поласкана. А и не ѝ ли каза старият мъж преди малко да не гледа толкова сериозно на нещата? Слава богу, че изтърпя всички мъки да си махне космите по краката.

— По-късно евентуално — отговори тя, за да не го разочарова напълно. — Сега има сняг.

— Да бе, вярно — Дюк се удари по главата с ръка и се засмя глупаво. — Искаш ли да танцуваш? — Той протегна напред ръце, мускулите му се изпънаха подканващо. Изглеждаше, сякаш не изпускаше тренировка и живееше на протеинови напитки и трескот.

Ванеса оправи пак червената си блуза, хвана ръката на Дюк и го поведе към претъпкания, оживен дансинг. Не можеше да се познае — тя мразеше да танцува! Ако не друго, никой познат нямаше да я види.

Нали?

ОДРИ НЕ СЕ СЪБЛИЧА

Снегът беше станал абсолютно непроходим, не можеха да излязат от центъра и Блеър реши, че най-доброто, което можеха да направят, е да наемат стая в хотела.

— Можем да гледаме телевизия и да си поръчаме храна — прошепна съблазнително в ухото на Оуен. — Ще бъде забавно.

Стаята беше луксозна, с двойно огромно легло, джакузи, плазмен стенен телевизор и прекрасна гледка на полузамръзналата река Хъдсън. Оуен се обади на рум сървис и поръча бутилка шампанско „Veuve Clicquot“, филе миньон, пържени картофи и шоколадова торта. Когато храната пристигна, легнаха на леглото, започнаха да се хранят взаимно с торта и гледаха „Топ Гън“ по TNT.

— Защо се разделихте с жена ти? — попита Блеър и му подаде парче торта. Трохички от тортата паднаха върху памучните калъфки.

Оуен гребна с лъжичка от шоколадовата глазура и предложи на Блеър да я оближе.

— Не бяхме... — той се поколеба, намръщи красивите си оформени вежди, докато обмисляше отговора. — Предпочитам да не говоря за това.

Блеър се усмихна разбиращо, докато глазурата се топеше в устата ѝ. Харесваше ѝ ролята на другата. Караше я да се чувства толкова... могъща. Том Круз и Кели Макгилис на огромния телевизионен екран потеглиха с мотора.

— И тя ли завърши „Йейл“?

Оуен взе дистанционното и го насочи към телевизора. После го остави, без да сменя канала.

— Не знам — отговори точно като малкия ѝ брат Тейлър, когато гледаше телевизия и майка им го питаше дали е свършил с домашните.

Блеър грабна дистанционното и започна да превключва каналите. Повторение на *Приятели*. Борба. MTV. Не беше сигурна дали ѝ харесва момчето Оуен. Предпочиташе *мъжа*.

— Ходила ли е в „Йейл“ или не?

— М-хм — отговори Оуен и лапна огромно парче торта. — Астрономия.

Блеър повдигна вежди, докато гледаше Шон Комбс — П. Диди да се разхожда в огромната си къща в Горен Ийст Сайд. Жената на Оуен изглеждаше гений. Що за човек учеше астрономия? Някой, който искаше да става астронавт? Предпочиташе Оуен да беше казал, че жена му не е учила нищо, че е седяла вкъщи пред телевизора и е нагъвала донътс, че накрая е станала 200 кг и се е принудил да спи в стаята за гости, преди да се изнесе напълно. Повече не е имало място за него.

Блеър се спря на АМС, любимият ѝ канал за класически филми. „Казабланка“ с Ингрид Бергман и Хъмфри Богарт беше към средата. Немците тъкмо бяха завладели Париж и Ингрид беше уплашена.

Тя се облегна назад на възглавниците. Липсваше ѝ начинът, по който косата ѝ падаше на раменете и тя си мислеше, че е неустоима.

— Представям си понякога, че живея в онази епоха — каза замечтано на Оуен. — Изглежда много по-изискана. Никой не носи дънки, всички са любезни и всички жени имат страхотни прически.

— Да, но е имало война. Световна — напомни ѝ Оуен. Той избърса устните си в бяла ленена салфетка и се облегна назад на възглавниците до нея.

— И какво от това? — настоя Блеър. — Още по-добре.

Оуен хвана ръката ѝ и Блеър отмести очи от телевизора, за да го погледне.

— Знаеш ли, че приличаш на Кари Грант? — прошепна тя.

— Мислиш ли? — Оуен обърна глава, за да я погледне. Сините му очи блестяха сексапилно.

— Подстригах се, за да приличам на Одри Хепбърн — призна си Блеър. Тя се обърна на една страна и подпря глава на гърдите му. — Бихме могли да бъдем Одри и Кари.

Оуен я целуна по косата и стисна нежно ръката ѝ.

— Тук съм заради теб — промърмори той. Започна да масажира гърба ѝ със свободната си ръка и Блеър почувства халката му по гръбнака си.

Навън снегът валеше още по-силно. Блеър наблюдаваше как пада и не можеше да се отпусне. Беше някак невъзможно да не мисли за съпругата му астронавтка — седи сама вкъщи и пише невъзможни

астрономически уравнения, докато се чуди къде е мъжът ѝ. Дори двамата да изглеждаха досущ като Одри Хепбърн и Кари Грант, Блеър знаеше много добре, че хубавите момичета, които играеше Одри, не загубваха девствеността си в хотелски стаи с женени по-възрастни мъже, независимо колко дълбок е снегът. Защо филмът не свърши тук, докато още е хубаво?

Оуен дишаше дълбоко и беше спрял да я масажира. Веднага щом се убеди, че е заспал, тя ще се измъкне през вратата и ще каже на портиера да ѝ повика такси. В края на краищата трябваше да мисли за репутацията си. Това не беше бягство.

Най-добрият начин да поддържаш интереса на един мъж е да изчезнеш.

НЯКОИ МОМИЧЕТА СЕ ЗАБАВЛЯВАТ

— Бой със снежни топки! — извика Серена с пълна сила. Тя танцуваше с група пийнали полуголи модели „Ле Бест“ и русата ѝ грива беше събрана на гърба ѝ с мокър ефект. Беше се отървала от тениската ОБИЧАМ АРЪН за жестоките четири хиляди долара от нейния стар приятел Гай Рийд от бутика „Ле Бест“ и сега носеше само розов полусутиен „Ла Перла“, който изглеждаше като бански.

— Снежен волейбол! — извика още по-силно един мъж. Беше облечен в черен костюм за ски от линията за ски „Ле Бест“, черни кожени ботуши и чифт черни кожени ушанки, залепени за ушите му. Той посочи към огромните прозорци на бара, където беше прикрепена волейболна мрежа от външната страна на заснежения тротоар.

Само за секунди цялата сбирщина от извиващи се и потни тела се втурна към гардеробната за кожените палта „Фенди“ и „Гучи“, за да предпазят слабите си тела от студа, преди да излязат навън и да дивеят в снега.

Серена се смееше, докато обличаше едно бежово палто с кожена качулка, което можеше да стане на огромен ескимос. За последните два часа беше изпила повече шампанско, отколкото на Нова година и се чувстваше замаяна и сгорещена. Преди дори да успее да закопчае палтото си, някой я грабна за ръката и я изтегли навън.

Снегът беше затрупал всичко и уличните лампи блестяха в златиста светлина върху бялото платно. Цареше приятно спокойствие, с изключение на постоянния тътен и бученето на колите, все едно че градът най-накрая беше заспал. С весели писъци тайфата от модели, стилисти и фотографи си проправяше път сред дълбокия до бедрата сняг. Всички хвърляха снежни топки по волейболната мрежа, без да се съобразяват с околната тишина.

— Не е ли красиво? — въздъхна Серена. Искаше ѝ се Арън да бъде тук, да го целуне, да му каже колко много го обича и да пъхне огромна снежна топка във врата му. Но го нямаше — купонджийския му задник — тъй че просто трябваше да се примири. Тя се завъртя към

типа, който държеше ръката ѝ. Беше онзи с черния ски костюм — висок, рус и прекрасен. Всички бяха прекрасни. Отскубна се от ръката му и загреба пълна шепа сняг.

— Ела тук — тя му кимна. — Искам да ти кажа нещо.

Той се доближи към нея, от устата му излизаха облаци пара.

— Какво?

Серена се вдигна на пръсти и обви врата му с ръце. После го целуна по студената гладка буза.

— Обичам Арън! — изписка тя и напълни гърба му със сняг под черния ски костюм, преди да изтича в снега, за да настигне останалите.

Типът тръгна след нея, хвана я за краката и я събори на земята точно когато стигнаха до волейболната мрежа. Играта завърши, когато тълпата от весели купонджии започна да ги замерва със снежни топки, спирайки от време на време за цигара или да си намажат устата с червило, преди да се присъединят отново. Серена ревна от смях, когато усети снега в задната част на дънките си. Толкова беше прекрасно да бъдеш красива и безгрижна. Нямаше значение с кого си или каква глупост правиш — винаги си изкарваш страхотно. Всъщност няма нужда да бъдеш влюбен в някого, когато целият свят те обожават.

ЕКСПЕРИМЕНТИРАНЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ НАДЦЕНЕНО

Джени и Елиз продължаваха да се целуват, когато се обади Руфъс.

Звън, звън!

— По дяволите! — Джени отблъсна Елиз, скочи от кушетката и се втурна към кухнята. Не че някой можеше да ги види, но въпреки всичко имаше усещането, че е направила нещо нередно.

— Наред ли е всичко? — Руфъс изръмжа сърдечно в телефона. — Заклещен съм тука с Макс и Лил и останалите неудачници. Снегът е коварен. — Руфъс прекарваше повечето петъчни вечери в Източен Вилидж в един стар бар със своите приятели комунисти, също писатели. Звучеше весело, както винаги, когато беше пил две или три чаши червено вино. — Послушни ли сте, момичета?

Джени се изчерви.

— А-ха.

— Добре, кажи на твоята приятелка да остане. Никой нормален човек няма да пътува довечера.

Джени кимна.

— Добре. — Надяваше се Елиз да си отиде вкъщи, да може да си вземе гореща вана и да събере мислите си, но нямаше как да я накара да си тръгне, когато имаше четири фута сняг на земята и продължаваше да вали.

— Ще се видим по-късно, татко — каза тя и за малко ѝ се прииска да му разкаже колко е объркана от случилото се. Дори и да беше обещаваща артистка, това не ѝ даваше правото *винаги* да експериментира.

Джени затвори телефона.

— Е, какво ще правим сега? — попита Елиз и влезе в кухнята с разкопчани дънки. Раздели на две едно орео и облиза шоколада отвътре.

Елиз изглежда намекваше, че е готова да преминат към следващата глава на „Това е моето тяло за жените“, но *нямаше начин* Джени да види какво следва. Тя се прозя фалшиво.

— Татко каза, че се прибира скоро — излъга тя. — И без това съм изморена. Погледна през кухненския прозорец. Всичко беше бяло и снегът продължаваше да вали. Сякаш идваше краят на света.

— Хайде — тя се запъти към банята. — Татко каза да останеш тук.

Имаше единично легло, което определено нямаше да сподели с Елиз. Не и когато Елиз беше толкова... *възбудена* и непредсказуема.

— Можеш да спиш в леглото ми, а аз ще спя на дивана.

— Добре — отговори Елиз колебливо. — По-добре да се обадя на майка ми. Не си ми сърдита, нали?

— Сърдита? — Джени повтори небрежно. — Защо трябва да ти се сърдя? — Тя отвори чекмеджето с дрехи и подаде на Елиз една голяма тениска и пижама. — Облечи това — заповяда ѝ. В противен случай Елиз можеше да реши да спи гола и това щеше да е доста неловко, особено ако Руфъс се прибереше вкъщи и влезеше в стаята на Джени, за да прочете някоя безсмислена проповед за значението на живота, както обичаше да прави след прекалено много вино. Извади една пижама за себе си и затвори чекмеджето. — Отивам да си взема душ. Може да използваш телефона ми, за да се обадиш на майка си.

Елиз взе дрехите и зяпна картините по стената на Джени. Над леглото беше една от котките на Хъмфри — Маркс, който дремеше на печката, нарисуван с пастелни бои. Маркс имаше тюркоазен цвят, а печката беше червена. Близо до прозореца имаше автопортрет на краката на Джени, с оранжев лак на ноктите и сини кости.

— Наистина си добра — Елиз смъкна дънните си до коленете. — Не искаш ли да завършиш портрета ми?

Джени грабна розовата си хавлия от закачалката на вратата.

— Не и тази вечер — отговори и изтича бързо през хола към банята. Щеше да си вземе дълъг, горещ душ и с повече късмет, когато свърши, Елиз щеше да е заспала. Утре щяха да закусват яйца, да се пързаят в парка и да се размотават като нормални момичета. Без повече експерименти. Що се отнася до Джени, отдаваха прекалено голямо значение на експериментирането.

И ПОМАГА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ОБЪРКАНА НАСЛЕДНИЦА СИРАК

— Дръж юздите с една ръка и камшика с другата — Джорджи инструктира Нейт. Те бяха на тавана на Джорджи, но вместо да се натискат в красивата антична карета, да пушат трева, да се целуват и да се лигавят, Джорджи беше хиперактивна и караше Нейт да кара каретата.

Сам по себе си таванът беше невероятен. Беше пълен с прекрасни антики и цареше пълен ред. Сякаш някой ще смъкне нещата долу да ги използва отново. Каретата беше златиста, тапицирана с пурпурно кадифе и вътре в малък сандък под седалката имаше рогозки и маншони, за да си топлиш ръцете, докато си на път. Най-доброто от всичко — осем бели коня в истински кожен впряг водеха каретата.

— Хайде, по-бързо, по-бързо, дий, дий! — Джорджи крещеше на впрегнатите коне, замахваше с дългия кожен камшик и подскачаше нагоре-надолу върху червената кожена седалка на кочияша.

Уаа.

Нейт седеше на седалката до нея и се опитваше да запали още един джойнт, но Джорджи подскачаше толкова силно, че цигарата падна от ръката му.

— По дяволите! — извика отчаяно. Той се наведе встрани, за да намери джойнта върху белия дървен под, но таванът беше осветен само с една слаба крушка и не го виждаше никъде.

— Така е добре — Джорджи скочи от каретата. — Ела, искам да ти покажа нещо.

Неохотно Нейт заряза джойнта и я последва към другата страна на тавана, където бяха струпани няколко антични дървени ракли. — Тук пазя всички ценни предмети, свързани с конете — обясни Джорджи. Тя повдигна капака на раклата и извади шепя ленти, спечелени на конни състезания. — Наистина бях добра ездачка — тя подаде лентите на Нейт.

Лентите бяха сини, а имената на състезанията бяха изписани със златисти надписи. *Хамптън, Младши шампионат „Класически млад ездач“*, прочете Нейт.

— Супер — каза той и ѝ подаде лентите. Искаше му се да беше намерил джойнта.

— Виж това — Джорджи извади голяма бяла пластмасова кутия и я пъкна в ръцете му.

Кутиятата издрънча, когато Нейт я обърна. Имаше надпис отстрани с името на конски ветеринар. — *Кънектикът, Медицина за конете*. Той погледна Джорджи въпросително.

— Това са успокоителни за коне. Взимала съм ги и преди. Половин таблетка е достатъчна да те изпрати на друга планета, заклевам се.

Нейт забеляза капчици пот по горната ѝ устна, което беше странно, защото таванът нямаше отопление и задникът му замръзваше. Вдигна рамене равнодушно и ѝ върна кутията.

Джорджи отви капака и разклати големите бели таблетки в потната си длан.

— Хайде. Този път ще взема цяла. Или да изпием по две и да видим какво ще стане. — Тъмната коса падаше в очите ѝ и тя я отметна нетърпеливо, докато преброяваше хапчетата.

Нейт я наблюдаваше, внезапно обзет от страх. Беше доста сигурен, че Джорджи е пила нещо, когато изчезна по-рано в банята и преди това вече беше надрусана, тъй че да добави конско успокоително му звучеше най-лошото, което някога беше чувал. Какво щеше да прави с напълно замаяното татково момиче на тавана на този огромен замък в Гринич, Кънектикът, в разгара на една от най-тежките снежни бури в историята на Нова Англия?

— Пас съм — той посочи към един малък метален предмет в раклата с надеждата да ѝ отклони вниманието и да забрави за хапчетата. — Какво е това?

— Инструмент за конски копита — отговори бързо, подавайки му таблетките. — Конярят го използва, за да изчисти копитата на конете. Хайде, вземи една.

Нейт поклати глава. Мозъкът му търсеше начин да се измъкнат от света на конските таблетки на по-безопасна територия.

— Джорджи — каза той и блестящите му смарагдовозелени очи погледнаха в нейните тъмнокафяви. Грабна китката ѝ толкова силно, че таблетките се разпиляха на пода. Повдигна я в ръцете си и целуна тъмночервените ѝ устни.

— Хайде да слезем долу.

Джорджи отпусна главата си на гърдите му.

— Добре — промърмори. Тъмната ѝ копринена коса почти се влачеше по пода, докато Нейт я носеше надолу по стълбите към спалнята. Отдръпна плюшения бял юрган и я остави в леглото, но тя не го пусна.

— Не ме оставяй сама.

Нейт нямаше такова намерение. Кой знае какво щеше да направи, ако я оставеше сама.

— Идвам след една секунда — каза той и се отскубна. Пресече стаята, отиде в банята и остави вратата открената, за да може да чуе Джорджи, преди да направи някоя глупост. Подредени на рафта до мивката имаше три шишенца хапчета с рецепти. Разпозна името „Перкосет“, защото беше взимал болкоуспокояващото, когато му извадиха мъдрецата, но останалите хапчета не му бяха познати. Нито една от трите рецепти не беше на името на Джорджина Спарк.

Изми си ръцете и се върна в спалнята. Джорджи лежеше по корем с бялото си памучно бельо, похъркваше леко и изглеждаше много по-невинна, отколкото беше. Нейт седна до нея и я загледа. Вертебралните ѝ кости изпъкваха на гърба, движейки се нагоре-надолу, докато дишаше. Чудеше се дали има нужда да се обади на някого или за Джорджи беше напълно нормално да изпие малко хапчета преди заспиване.

На събирането в „Брейкауей“ онзи ден Джаки каза, че можеха да ѝ се обадят, ако се нуждаеха от помощ. Нейт извади от джоба мобилния си телефон и затърси номера на Джаки — беше настояла всички да го запишат на една от сбирките. Нейт мислеше, че никога няма да ѝ се обади. Изправи се и се върна в спалнята, когато телефонът започна да звъни.

Звъня дълго време, преди Джаки да отговори сънено.

— Да?

Нейт погледна часовника и едва тогава си даде сметка, че е два сутринта.

— Здравей — каза бавно. — Аз съм Нейт Арчибалд от твоята група, с която се срещна днес — започна да обяснява, защото му се искаше да не звучи така дрогиран. — Аз съм, хм, в къщата на онова момиче — Джорджи. Току-що разбрах, че е взела голямо количество хапчета и мисля, че е добре — заспала е — но исках само да те попитам какво трябва да направя?

— Нейт — Джаки каза бързо, внезапно звучеше все едно е изпила десет чаши с кафе, — искам да ми прочетеш имената на лекарствата и ако можеш, да ми кажеш колко е изпила.

Нейт взе шишенцата и прочете имената. Той не спомена конските успокоителни, но беше сигурен, че Джорджи не е пила от тях.

— Не знам колко — каза безпомощно. — Не я гледах, когато ги взимаше.

— Сигурен ли си, че спи? Дишането ѝ нормално ли е? Не повръща и не се дави?

Нейт се втурна в спалнята по-притеснен отвсякога, но Джорджи продължаваше да спи спокойно, ребрата ѝ се движеха нагоре-надолу с всяко поемане на въздух, тъмната ѝ коса беше разпиляна на възглавницата около главата — изглеждаше точно като Снежанка.

— Да — каза облекчено. — Спи.

— Добре. Искам да останеш там и да я наблюдаваш. Внимавай да не почне да повръща. Ако повръща, сложи я да седне, подпри я на рамото си и я потупвай по гърба, за да не се задави. Знам, че не звучи приятно, но ти искаш тя да е добре. Искаш да ѝ помогнеш да се възстанови.

— Добре — отговори Нейт разтреперан. Той погледна отново към Джорджи и се молеше да не прави странни неща.

— Ще изпратя линейка от клиниката. Сигурно ще се забави, защото го пътищата практически са затворени, но не мисля, че си далеч — ще успеят да стигнат. Готов ли си да бъдеш силен, Нейт? Не забравяй, ти си нашият герой тази вечер, нашият Вълшебен принц, нашият Рицар в блестящи доспехи.

Нейт отиде до прозореца и погледна навън. Имаше толкова много сняг, кръговото платно пред къщата не се отличаваше от просторните поляни наоколо. Не се чувстваше като Вълшебния принц — чувстваше се безпомощен и в капан, като Рапунцел. Нямах ли вече достатъчно неприятности?

— Добре — каза на Джаки, като се опитваше да звучи по-уверено, отколкото се чувстваше. — Доскоро — затвори телефона и го пъкна в задния си джоб.

Разбира се, Вълшебният принц нямаше и представа, че може би е спасил живота на Снежанка. Но невинните герои от приказките са тези, в които се влюбваме — отново и отново — въпреки техните недостатъци.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Трябва ли наистина да изглеждаме като малката Червена шапчица?

Всеки път по време на Модната седмица си задавам въпроса: Защо всички модели по време на шоу носят космически костюми, обличат се като Хензел и Гретел или просто са голи, когато никой няма да излезе така на улицата? Тогава си казвам, че шоуто е просто спектакъл, че предназначението на модата е да забавлява, да събужда въображението и да направи света по-хубаво място. Модата е изкуство, а изкуството имитира живота — без специална причина. Колкото повече мисля за това, толкова повече нямам търпение да се облека и аз като малката Червена шапчица и да се разходя наоколо в търсене на вълци. Време е да си купим една червена пелерина!

Какво се случи с целия този сняг!?

Как става така, че само няколко часа след като в града е имало голяма снежна буря снегът от тротоарите се стопява и всичко се нормализира отново точно навреме, за да идем в понеделник на училище? Мисля, че всичко това е конспирация, за да идем на училище в Деня на свети Валентин, който определено трябва да бъде Национален почивен ден. При всички случаи ще си взема почивен ден. Как иначе ще мога да се радвам на розите, шоколадите и бижутата от моите обожатели?

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Кофти ми е, защото онова момиче, което харесвам, не ми отговаря по същия начин. Твоят сайт ме разведрява.

Синьо

О: Здравей, Синьо,

Откъде знаеш, че не те харесва? Питал ли си я? Не забравяй, аз съм винаги на твое разположение, когато това момиче те разочарова.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Жестока си. Ще бъдеш ли моята Света Валентинка?

Оскар

О: Скъпи Оскар,

Благодаря ти за комплимента. За съжаление вече съм се уговорила и имам планове за страхотна вечер. Но ако имаш желание да ме засипеш с подаръци, няма да ти откажа.

Интригантката

Наблюдения

Б излиза от един хотел в центъра в петък късно вечерта и се качва на метрото за горната част на града заедно с другите пътници. Сигурно се е надявала, че това е мястото, където никой няма да я види. *Грешка*. *С.Chief d’Affairs* на „*Ле Бест*“ и *самият Ле Бест* с неговата марка черен ски костюм бяха вчера рано сутринта пред офиса на детската благотворителна асоциация „Малки сърца“. *Серена* носеше розов сутиен и едно мъжко яке. Какво е станало с гаджето ѝ? *Н* пристигна вчера следобед в гранд хотела доста замаян и объркан, но красив, както винаги. *Д* слиза от едно такси и отива в „*Агнес Б. Хом*“ да пазарува. Чакай малко, за същия *Д* ли говорим? Мисля, че *Агнес Б.* е французин и винаги се е представял за екзистенциалист, което е френска концепция, но почакай — отклонявам се. *В* снима един бултериер, който оставя жълта ивица урина след себе си. Е, хубаво е да научим, че не се е променила.

Нека твоят ден на Свети Валентин да бъде изпълнен с обожание,
глезотии и чифт прекрасни сандали на високи токчета „Джими Чу“ —
напълно неподходящи за времето. Не забравяй — заслужаваш го.

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ГЛАЗУРАТА НА ТОРТАТА НА Б

Цяла сутрин в понеделник Блеър се притесняваше от консултантската група. Не че имаше нещо против да говори за срещи с момчета, стрес и всичко, за което искат да говорят първокурсниците. В края на краищата днес беше денят на Свети Валентин и всички в „Констънс“ говореха за момчета. Това, от което се притесняваше, бяха момичетата, които щяха да разпитват Серена за дефилето в шоуто „Ле Бест“, как се е чувствала заедно с всички онези известни модели и т.н., и т.н. Сигурно щяха да я попитат за глупавата тениска ОБИЧАМ АРЪН и какво ставаше между нея и Арън, защото бяха чули това-онова. Все едно че беше ужасно интересно.

Не.

Защо ли светът беше пълен с имитатори, когато имаше толкова голям избор? Блеър сложи на подноса си още едно парче шоколадова торта, за да бъде сигурна, че има с какво да се занимава, докато момичетата от консултантската група я отегчават до смърт.

— Здравейте — тя буквално се прозя, когато седна на претъпканата маса няколко минути след като беше започнало събирането.

— Съжалявам, че закъснях.

— Няма нищо — отговори Серена весело. Имаше нова прическа за шоуто, бяха изсветлили още дългата ѝ руса коса и сега изглеждаше още по-блестяща и перфектна.

— Тъкмо си говорим с Елиз за проблемите ни с родителите. Според нея баща ѝ има връзка.

Гъстата изрусена коса на Елиз беше прибрана назад и защипана от двете страни с малки розови фиби под формата на сърчица. Тъмните кръгове под светлосините ѝ очи говореха за безсънна нощ.

— Това е гадно — каза Блеър съчувствено. — Повярвай ми, *знам*. — Тя реши да спре дотук. Макар и консултантската група да беше място за споделяне, тя нямаше намерение да влиза в подробности

за връзките на баща ѝ с други мъже, особено когато все още беше женен за майка ѝ.

Серена кимна енергично.

— Тъкмо им разправях, че всички семейства са разбити. Всъщност, Блеър, твоето семейство е прекрасен пример за това — добави тя бодро.

Блеър настръхна.

— Благодаря ти много — изстреля тя. — Но не мисля, че сега е моментът всички да слушат за моите проблеми.

Джени изгриза една кожичка и ритна нервно крака на стола. Цяла сутрин се тормозеше, че веднага щом започнат, Елиз ще отвори уста и ще разкаже за целувката ѝ с друго момиче. Слава богу, че Елиз си имаше други проблеми.

— Както и да е, ако това ви притеснява, не е нужно да говорим за разбитите ни семейства — каза Блеър на Елиз, опитвайки се да помогне.

Елиз кимна нещастно.

— Всъщност *има* друго, за което исках да говоря.

Джени премигна.

Упс.

Блеър кимна подканващо.

— Да? Какво е?

Вики Андерсън махна с ръка във въздуха. Носеше червена вълнена пелерина като тази на Серена в шоуто „Ле Бест“ с изключение на това, че нейната изглеждаше използвана, все едно че я беше взела от баба си.

Със сигурност не е разбрала посланието, че пелерините се връщат на мода тази *есен*, не тази пролет.

— О, но като свърши тя, ще ни разкажеш ли всичко за шоуто „Ле Бест“, Серена, моля те? — помоли Вики. — Ти *обеща*.

Серена се изхили, все едно че имаше тонове с луди истории за разказване. На Блеър ѝ се искаше да ѝ зашлеви един шамар.

— Най-голямата лудост беше, че се бихме със снежни топки със самия Ле Бест и дори не знаех, че това беше той! — Серена погледна Блеър, която също я наблюдаваше. — Както и да е, ще го запазя за края, ако има време — тя се обърна към Елиз. — Та какво казваше?

Лицето на Елиз стана червено като домат.

— Исках да говоря за целуването — тя заекна. — За това да целуваш *момичета*.

Джени ритна стола на Елиз. Мери, Каси и Вики се подхилваха и побутваха по лактите. Това изглеждаше добре. Преди време имаше слух, че Блеър и Серена са се целували в горещата вана на хотелския апартамент, който държеше семейството на Чък Бас в „Трибека Стар“.

— Всеки има право да целуне когото си иска — отговори Серена. — Целувката е забавна!

Блеър си бодна едно огромно парче торта и се опитваше да измисли нещо, с което да затапи Серена.

— Момчетата обичат да гледат как момичетата се целуват — каза тя с пълна уста. — Правят го винаги във филмите, за да ги възбудят. — Беше вярно. Бяха говорили за това и в часа на господин Бекам по режисура.

— Е, Серена, хареса ли ти да носиш всички онези жестоки дрехи „Ле Бест“? — попита Джени в отчаян опит да смени темата.

Серена протегна дългите си жилави ръце над прекрасната руса глава и въздъхна дълбоко.

— Наистина ли искаш да знаеш? — Всички в групата, с изключение на Блеър и Елиз кимнаха утвърдително. — Добре, ще ви кажа.

Блеър завъртя очи, изкушавайки се да затвори устата на Серена, като съобщи новината за горещата си връзка с женен тридесет и осем годишен мъж, което беше много по-интересно от това да се разхождаш по дефилето с глупави дрехи, които и без това никой не искаше да носи. Тя погледна към масата, където Елиз бясно пишеше името си върху лист хартия. *Елиз Уелс. Госпожица Елиз Уелс. Госпожица Елиз Патриша Уелс. Е.П. Уелс.*

Изведнъж Блеър усети цялото съдържание на стомаха си да се надига нагоре към гърлото ѝ. *Уелс*? Това беше фамилното име на Оуен. И Елиз тъкмо каза, че *баща* ѝ имал *връзка*. Оуен не ѝ беше споменал да има дъщеря, но сега като си помислеше, Елиз имаше неговите очи и на верандата беше запалила две цигари наведнъж точно както Оуен направи в петък вечер в бара. *Господи*. Оуен имаше *десет* деца, за които беше пропуснал да спомене. *По дяволите!*

Блеър бутна назад стола си и се втурна към медицинския пункт зад закусвалнята, влизайки точно навреме, за да повърне шоколадова

торта върху ръчно изработеното килимче на сестра О'Донъл. Не беше красиво, но беше най-лесният начин да я изпратят вкъщи по болест.

Още не си беше тръгнала и закусвалнята започна да гъмжи от версии какво се е случило с Блеър Уолдорф.

— Чух, че има някаква рядка болест. Загубила е цялата си коса. Това всъщност е перука — съобщи Лаура Салмън.

— Чух, че е бременна от един възрастен мъж. Женен е за член на кралското семейство и иска да се ожени за нея, но жена му не му дава развод — обясни Райън Хофстетер.

— О, Господи. Значи тя и майка ѝ ще имат бебета по едно и също време! — изписка Кати Фаркас.

— Не е бременна, глупачке. Има проблеми с храненето — Изабел Коутс прошепна поверително на момичетата от същата маса. — Бори се с него от години.

На масата на консултантската група, Серена, без да иска, улучи.

— Ще се оправи — само да разбере, че е в „Йейл“.

АПАТИЯ СРЕЩУ ПОЕЗИЯ

— Честит Свети Валентин, любовнико — Зеке Фридман приветства Дан, преди да започне четвъртият час по американска история. Той подаде на Дан една розова хартиена пазарска чанта. — Аги ме помоли да ти дам това. Току-що го оставиха на рецепцията.

Дръжките на чантата бяха вързани е червена копринена панделка. Той я развърза и изпразни съдържанието на бюрото си: малка бяла кутийка и тънка червена кожена книжка. В кутията имаше къса сребърна химикалка на сребърна верижка. Една картичка в кутията обясняваше, че това е антигравитационна химикалка — от тези, които използват астронавтите в космоса. Дан сложи верижката на врата си и отвори кожената книжка на първа страница. Някой беше оставил послание:

Майната ѝ на гравитацията, чаровнико... Харесвали ти?

Дан прочете още един път бележката, слисан. Прекалено необичайно беше за Ванеса, което означаваше, че е от Мистъри. Удари последният звънец, господин Дюб влезе в стаята и започна да чисти дъската. Дан пхна чантата с подаръците под седалката, отвори тетрадката и се престори, че слуша какво казва господин Дюб за Виетнам и безразличието. Великият агент Ръста Клайн искаше да го представлява и училището сега изглеждаше толкова тъпо и незначително. Една брилянтна, заинтригуващо сексапилна поетеса му беше изпратила тези изключително изтънчени подаръци за деня на Свети Валентин.

Дан си спомни за Ванеса и ръцете му се разтрепериха. Нищо не ѝ беше изпратил за Свети Валентин — не че Ванеса се вълнуваше от този „комерсиален глупав празник“, както тя го наричаше, но дори не ѝ

се обади. Всъщност най-големият му проблем беше... изневярата. Не само с целувката. Изневери й с *изневяра*.

Унс.

Мистъри беше виновна за всичко. С прозрачния си комбинезон и кривите пожълтели зъби, тя го караше да се чувства част от поемите си — да целува едно очарователно и странно момиче, създадено от него на един шумен и шантав купон. Той остави въображението си да се развихри. Видя отново заснежения пейзаж и нейния разнебитен апартамент в Китайския квартал. Правиха отново секс във всички пози от йогата в неудобното сгъваемо легло и слънцето изгряваше над студения заснежен град. Все едно, че нищо от това не се беше случвало. Беше плод на *фантазията* му.

Но не беше фантазия. Беше изневяра.

Дан имаше ужасен махмурлук през целия уикенд — чувстваше се прекалено виновен и отвратен от себе си, за да отговори на безбройните съобщения на Ванеса по телефона.

Той обърна на последната страница на тетрадката си по история. Ами ако и напише една поема или й прати имейл по време на обяд? Това щеше да бъде много по-изразително от цветя, шоколад или банална картичка за Свети Валентин. Най-хубавото на тази идея беше, че нямаше нужда да си говорят и да си признае, че й е изневерил — не беше много добър в лъжите.

Господин Дюб вече пишеше на дъската. Дан се преструваше, че си води бележки в тетрадката.

Тебеширени ангели, написа той. *Придаващи смисъл.*

Тогава си спомни нещо, което Мистъри беше казала, докато пиеха своя четвърти или пети коктейл с „Ред Бул“. Нещо за това, че й беше омръзнало да пише мръсни поеми, които се въртяха около това, което искаше да каже. Не деликатно. Директно.

Целуни ме. Бъди мо написа Дан, като подражаваше на надписите върху малките захарни сърчица, които момичетата раздаваха на Свети Валентин. *Възбуждащо!*

Той прочете още веднъж думите, прекалено разсеян. Умът му все още беше обзет от нощта с Мистъри. Мръсната й руса коса миришеше на препечен хляб. По тялото му пропълзяха тръпки, когато докосна голия й корем със студените си лепкави ръце. Така и не я попита какво имаше предвид с преждевременна смърт или защо поемата му

„Мръсници“ е спасила живота ѝ — толкова беше пиян от таурина в редбула и от ужасните ѝ пожълтели зъби, че сигурно нищо нямаше да си спомни.

Загубих отново девствеността си, написа Дан, което си беше истина. Да го направиш с Мистъри, беше като да го направиш отново за първи път. Всеки път ли, когато спеше с друга жена, щеше да се чувства така?

Звънецът удари, преди да може да си представи следващата късметлийка. Дан излезе от своята замечтаност, затвори тетрадката и я пъкна под мишница.

— Хей — извика на Зеке. — Ще ти купя суши за обяд, ако ме изчакаш да изпратя един имейл в лабораторията.

— Добре — Зеке вдигна рамене, опитвайки се да прикрие вълнението си, че старият му приятел отново му обръща внимание. Откога Дан Хъмфри, крал на евтините яйчени ролца и лошото кафе, яде суши?

— Чух, че си имал късмет в петък вечер! — Чък Бас извика на Дан, когато се разминаваха на стълбите. Чък носеше униформата си на „Ривърсайд Преп“, морскосин пуловер с деколте и нищо отдолу. — Добра работа.

— Благодаря — промърмори Дан, качвайки се нагоре по стълбите към компютърната лаборатория. Заблуждаваше се, ако си мислеше, че Ванеса няма да разбере за него и Мистъри, но веднага щом получи последната му поема, беше сигурен, че ще му прости. Беше чаровник — както Мистъри беше написала в бележката.

МОМИЧЕТАТА ЗАГУБВАТ УМА СИ ПО ТАЙНИТЕ ОБОЖАТЕЛИ

Ванеса се чувстваше малко смешно в компанията на всички отчаяни момичета в претъпканата, спарена компютърна зала на „Констънс Билард“ — проверяваха имейлите си за стотен път, за да видят кой им е изпратил трогателна електронна картичка за Свети Валентин или им е пуснал съобщение на тайната им страница за обожатели, страницата, лишена от творчество — нова традиция, която училището беше започнало наминалия Свети Валентин. Дан обикновено влизаше поне един път на ден и след като беше толкова зает през уикенда заради срещата си с Ръсти Клайн на шоуто „Повече от голи“ и нямаше възможност да ѝ се обади, тя предположи, че може да се опита да ѝ пише днес, особено на Свети Валентин — не че някой от тях всъщност се поддаваше на тези празнични комерсиални глупости.

Разбира се, че не.

— Хей — чу тя някой да я вика. На съседния терминал седеше малката сестра на Дан, която проверяваше тайната си страница на обожателите.

— Здравей, Дженифър.

Джени се завъртя назад на черния въртящ се стол и после отново го избута напред. Къдравата ѝ кестенява коса беше изправена и така изглеждаше по-голяма и по-зряла от обикновено.

— С Дан сигурно много сте се забавлявали на шоуто. Не се върна вкъщи до събота следобед. Баща ми мърмореше колко сме разхайтени и безотговорни, но после забрави напълно да се скара на Дан. Както обикновено.

Ванеса прокара ръка по обръснатата си глава.

— Всъщност аз не бях на шоуто с него. Бях поканена на друго шоу.

Джени изглеждаше обърквана.

— Оу.

Подсъзнателно Ванеса усети, че нещо не беше наред. Къде ли беше Дан през цялото това време? Снегът беше объркал всичко. Сигурно беше спал при Зеке. Зеке живееше в центъра.

Тя влезе като *гола-котка*, парола *мяу* и кликна на входящата поща. Както и очакваше, имаше писмо от Дан и — голяма изненада — беше поема. Ванеса прочете бързо поемата и се намръщи, когато видя, че Дан изобщо не се беше старал. *Възбуждащо?* За какво беше това? И какво искаше да каже с „Загубих девствеността си отново“? С кого си правеше майтап?

Тя кликна на отговор и написа:

Ха-ха. Смях се. Плаках. Какво става? Предполага се, че трябва заедно да правим филм, помниш ли’?

Докато чакаше отговора на Дан, тя прегледа тайната страница на обожателите. За нейна изненада имаше четири съобщения:

Не мога да спра да те хваля на всичките си приятели.
Никой не комбинира значение и форма като теб, Милейди.
Хубаво момче

Ти придаваш нова красота на тоя скапан свят. Остани
такава чудачка.

Д

Честит Свети Валентин на моята много специална
сестра в този специален ден.

РубиВторник

Можеш ли да дойдеш до Кан? Нека да го обсъдим на
кафе в Бруклин, четвъртък вечер?

Режисьорът, който те откри

Ванеса се учуди от последното. Оценяваше всичко, което Кен Могул беше направил за нея, но той не я беше открил. Вече беше там.

Кликна отново на входящата поща, но нямаше отговор от Дан и излезе.

— Доскоро — прошепна на Джени, чиито големи кафяви очи бяха залепени за компютъра.

— Доскоро — отговори Джени, без да вдига поглед. Имаше цели три нови съобщения в тайната ѝ страница за обожатели.

Съжалявам, че не ти взех никакви бонбони, но не знаех какви обичаш. Нямам голямо желание да се прибирам вкъщи.

Тъжно момиче

Между другото, кога ще завършиш онази картина?

Пак аз

Тези двете със сигурност бяха от Елиз, но третото определено звучеше като от някое истинско, реално момче.

Извинявай, че толкова се забавих, но нямах кураж да ти пиша по-рано. Ако искаш да се срещнем, след училище взимам обиколния автобус на 79-та улица. Не съм сигурен как изглеждаш, но ако видиш едно много високо и слабо момче с руса коса да те гледа в автобуса, усмихни се, защото сигурно съм аз. Честит Свети Валентин, Дж Хъмфри. Нямам търпение да се видим.

С обич, Л.

Джени препрочете съобщението няколко пъти. Високо слабо момче с руса коса? Описанието беше точно като на момчето, което беше видяла в „Бенделс“! Но какво означаваше „Л“? Лестър? Ланс?

Луис? Не, тези имена бяха прекадено надути, а той не звучеше надуто, звучеше сладко. Как беше намерил електронния ѝ адрес? Ох, имаше ли значение — беше невероятно: искаше да се срещнат!!

Джени веднага изтри съобщенията на Елиз и изтича до принтера да разпечата това от Л. Разбира се, беше готова да обикаля с рейса на 79-та улица цял следобед и цяла нощ, ако беше необходимо. Но, слава богу, ако никога не се видеха, на Джени ѝ оставаше любовното писмо — да му се радва и да го пази завинаги.

А тя си мислеше, че е приключила с любовта. Виждаш ли колко възшебен беше Свети Валентин?

ПРЕГРЪДКИ, НЕ НАРКОТИЦИ

— Защо не се обади на 911? — Джереми Скот Томпкинсън попита Нейт, докато си завиваше марихуана на дясното коляно с хартия за цигари „EZ Wider“.

— Дай на човека почивка — отбеляза Чарли Дърн. — Беше пиан, забрави ли?

— Можех да кажа: „До после, загубеняко! Не ми пука какво правиш!“ — пошегува се Антъни Авалдсен.

Джереми беше успял да открадне малко трева от по-големия си брат, който беше на гости вкъщи. Бяха се събрали четиримата на една отдалечена веранда на Ийст Енд авеню и си почиваха преди часа по гимнастика.

Нейт подуха в ръцете си и ги пъкна в джобовете на капширеното палто.

— Не знам — все още беше доста объркан. — Искан да се обадя на някого, който ни познава и двамата. Някой, на когото имам доверие.

Джереми поклати глава.

— Пич, точно това *искат* от теб онези психоаналитици от рехабилитационното. Вече са те програмирали.

Нейт си представи Джорджи, която имитираше изтърканите психарии на Джаки — всички тези глупости за оздравяване на раните и неподходящите приятелства. Джорджи не изглеждаше програмирана. Изведнъж се зачуди дали не му е ядосана, че се е обадил на Джаки, но нямаше как да се обади и да я пита. Сега тя беше на пълен пансион в „Брейкауей“ и нямаше право да я търсят по телефона, да не би да я потърси някой дилър и т.н. За щастие Нейт можеше все още да я вижда в групата.

— Колко още ти остава да ходиш на тая глупава рехабилитация? — попита Чарли. Той се протегна за горящия джойнт и си дръпна.

— Шест месеца — отговори Нейт. — Но поне не трябва да живея там.

Момчетата въздъхнаха съчувствено възмутени. Нейт не каза нищо. Макар и да не си го признаваше, сякаш му харесваше да ходи там, да вижда онези младежи и най-вече Джорджи. Щеше да му бъде мъчно като свърши всичко.

— Ето — каза Чарли и подаде джойнта на Нейт.

Нейт го погледна и поклати глава.

— Не, благодаря — промърмори под носа си. На тротоара пред тях имаше смачкана червена хартия на сърчица.

— Днес Свети Валентин ли е? — попита той разсеяно.

— Да — отговори Антъни, — защо?

— Хм — отговори Нейт. Той се изправи и изтупа снега от гърба на черното си палто „Хуго Бос“. Откакто се помнеше, винаги изпращаше рози на Свети Валентин.

— Имам малко работа. Ще се видим на гимнастиката.

Приятелите му го изгледаха, докато газеше умишлено в калта към „Медисън авеню“ и се загуби от поглед. Нещо ставаше с техния приятел Нейт Арчибалд, нещо повече от това да откаже джойнт за първи път от десетгодишен.

Беше ли възможно по случайност да бъде влюбен?

ДЕНЯТ НА В СТАНА ДЕН НА Д ЗА Б

Блеър задържа ръката си върху устата и прогони мислите си за Оуен по пътя до вкъщи, за да не повърне върху задната седалка на таксито. Когато излезе от облицования с дърво асансьор в мансардата, острата миризма на рози атакува ноздрите ѝ и стомахът ѝ се сви застрашително още веднъж. Имаше рози в целия хол. Жълти рози, бели рози, розови и червени. Тя хвърли чантата си на земята и прочете бележките.

А — Ти си моята кифличка. С обич, С., гласеше картичката на жълтите рози.

Одри, моя малка любима аристократка, били станала моята Света Валентина? С обич, Кари, гласеше картичката на червените рози.

Скъпа моя госпожо Роуз, може ли нашата малка дъщеря да бъде така прекрасна и чудесна като теб и така безнадеждно щастлива като мен, какъвто ме правиш всеки ден, прекаран с теб. — Твоят любящ съпруг, господин Роуз, гласеше картичката на букета от бели и червени рози.

Все едно само една картичка не беше достатъчна, за да накара Блеър да изповръща червата си, ами трябваше да бъде атакувана от три еднакво отвратителни послания. Хвърли палтото си на пода и излетя до най-близката баня, за да повърне още един път.

— Мамо! — извика тя и избърса устата си с една хавлия за гости с буквата Р на нея.

— Блеър? — обади се майка ѝ. Елинор Уолдорф влезе бавно в хола с розов вълнен костюм на Шанел, свободен в кръста, за да улесни растежа на петмесечното бъдещо бебе. Изрусената ѝ коса беше прибрана на опашка и носеше бели пантофи от заешка кожа. В ръката си държеше мобилния телефон. Както повечето обитатели на Горен Ийст Сайд и Елинор прекарваше времето си или на обяд, или на фризьор, или на телефона.

— Какво правиш вкъщи? — попита дъщеря си. — Болна ли си?

Блеър притисна стомаха си и избегна погледа ѝ.

— Видях бележката от Сайръс — каза тя. — Момиче ли ще бъде?

Майка ѝ я погледна трескаво, сините ѝ очи блестяха в екстаз.

— Не е ли прекрасно? — разплака се тя. — Сутринта го научих. Тя затропа с кожените пантофки към Блеър и я прегърна. — Сайръс винаги е искал момиче. А сега, когато идваш вкъщи след училище, ще можеш да си играеш с твоята малка сестричка!

Блеър се намръщи и стомахът ѝ се присви отново при споменаването на думата училище.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Елинор. — Но спалните не достигат и ще превърнем твоята в детска стая. И без това с Арън скоро ще тръгнете на училище. Нямаш нищо против, нали, скъпа?

Блеър зяпна майка си. Не беше искала доведен брат, доведен баща и още по-малко доведена сестра, особено такава, която завзема *стаята ѝ*.

— Отивам да си легна — отговори тихо.

— Ще кажа на Мъртъл да ти занесе малко бульон — извика след нея майка ѝ.

Блеър тръшна вратата на стаята си, хвърли се на леглото и зарови глава в меките възглавници от гъши пух. Кити Минки — сивата руска котка скочи на гърба ѝ и заби нокти в черно-белия ѝ пуловер „Феър Айл“.

— Помогни ми — изхленчи Блеър жално на котката. Само ако можеше да остане в леглото до края на август, после да отлети с хеликоптер до новата стая в „Йейл“ и да пропусне всички несполучливи епизоди на филма за нейния живот — епизоди, които се нуждаеха от поправка.

По навик натисна копчето за плейбек на телефонния секретар и затвори очи, докато слушаше.

„Здравей, Блеър, аз съм, Оуен. Оуен Уелс. Извинявай, че не се обадох по-рано. Какво стана? Събудих се и вече те нямаше. Както и да е, честит Свети Валентин, съкровище. Обади ми се, когато можеш. Чао, чао.“

„Здравей, Блеър. Пак е Оуен. Получи ли цветята ми? Надявам се, че ти харесват. Обади ми се, когато можеш. Благодаря ти. Чао.“

„Здравей, Блеър. Знам, че го казвам в последния момент, но искаш ли да вечеряме заедно? Оуен е, между другото. Плановете вкъщи пропаднаха и нямам какво да правя. Тъй че, какво ще кажеш за довечера в «Le Cirque», съкровище? Обади ми се.“

„Здравей, Блеър. Запазих маса в «Le Cirque»...“. Блеър изрита телефонния секретар от нощната масичка и кабелът му се откачи. Хич не я интересуваше, че Оуен има най-сексапилния глас и целува най-добре в цял Ню Йорк. Не искаше повече да играе на Одри и Кари — не и когато Кари беше такъв лъжлив измамник, негодник и неудачен баща. Хич не я беше грижа дали нямаше да разкаже в „Йейл“, че е абсолютна откачалка, която нямаше да се задържи повече от две седмици там. По дяволите Оуен и по дяволите „Йейл“.

Грабна мобилния телефон и набра номера на Оуен. Беше й дал само един номер — сигурно защото беше единственият сигурен телефон, на който можеше да отговори.

— Блеър? — Оуен вдигна веднага при първото позвъняване. — Къде беше? Цял ден се мъча да се свържа с теб!

— В училище — изстреля Блеър. — Знам, че е минало много време, откакто си ходил там, но това е мястото, където те учат на разни неща през седмицата. Сега съм вкъщи само защото не се чувствам добре.

— О, значи няма да вечеряме заедно?

Гласът на Оуен вече не звучеше толкова секси, след като знаеше какъв нещастник беше. Блеър отиде към вратата на гардероба и погледна косата си в голямото огледало. Може би нямаше да отнеме много време, докато порасне отново. Или да я подстриже още? Тя повдигна косата си над челото, за да види как ще изглежда с още по-късо късо.

— Познавам дъщеря ти — изсъска тя в телефона и се протегна към нощното шкафче. Разрови в горното чекмедже и намери сребърните антични шивашки ножици, наследени от баба й, които никога не използваше.

— Б-Блеър... — заекна Оуен.

— Майната ти — Блеър затвори телефона и го хвърли на леглото. После хвана един кичур коса и започна да реже с ножиците.

Довиждане, Одри Хепбърн, здравей, Миа Фароу, в *Бebetо на Розмари!*

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Най-безболезненият начин да кажеш „довиждане“

Тъжно, но вярно е, че денят на Свети Валентин изисква много от връзките — неща, с които не всички могат да се справят. Какво правите, когато и двамата знаете, че всичко е свършено и искате да се отървете, да можете да ползвате кредитните си карти само за вас и за никого друго? Ако съдя по моя богат опит с безболезнените раздели, колкото по-малко говорите, толкова по-добре. Не се карайте. Един жест казва повече. Едно излизане с тайфата, вместо двамата насаме. Нежна целувка по бузата. Едно помахане с ръка. И да не сте посмели да връщате подаръци. Те са ваши! Запазете ги.

Нещо, което не сте успели да разберете за мен

Истинска съм. Това означава, че имам рожден ден. Следващият понеделник ставам на осемнадесет, ще правя купон и сте поканени всички. Знам какво си мислите, точно в *понеделник*. Но наистина, имате ли други планове за понеделник вечер? Да си напишете домашното по латински? Да си направите маска на лицето? Освен това, седмицата после ще *отлети*, обещавам ви.

Кога? Понеделник, от девет часа вечерта до разсъмване.

Къде? В „Гном“. Не се притеснявайте, ако никога не сте го чували. Никой не го е чувал. Това е нов клуб на „Бонд Стрийт“, който чества своето откриване с моето тържество. Не е ли мило?

Какво да донесете? Вас самите, най-добрите си приятели и, разбира се, подарък!

Наблюдения

Б отсъства от училище за втори пореден ден. Д чака във фоайето на хотел „Плаза“ и изглежда нервен в елегантния си нов костюм на „Агнес Б“. С е в ателието на „Ле Бест“ и пробва страхотна жълта рокля на слънчогледи за снимките. Дж обикаля часове наред в парка на 79-та улица с обиколния автобус. А свири на китара във влака на връщане от „Скарсдейл“, където се криеше с дни. Н тича в Сентръл Парк — здравословният живот зарежда човека с енергия!

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Целунах момиче (аз също съм момиче), но това не означаваше нищо. Всъщност харесвам едно момче. Какво да кажа на това момиче, за да не я обидя, защото тя ми е приятелка?

Двойна беда

О: Скъпа, Двойна беда.

Никога не съм била привърженичка на теорията, че като целунеш някого, обещаващ да не целуваш никого друго. Целувката е за развлечение. Защо трябва да се ограничаваме само с един обект? Номерът е да кажеш на човека, с когото се целуваш, че няма да се жените. Между другото, най-добре е да го кажеш, *преди да се целувате*, а не след това.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Затворена съм в един рехабилитационен център и имам право да влизам в интернет, но нямам достъп до някои адреси и не мога да изпратя съобщение на това момче, в което се влюбих и което толкова много ми липсва. Той дори ми изпрати рози! За щастие мога да отворя твоя сайт и да кажа на всички, че съм влюбена. Може би като изляза оттук, можем да прием по нещо заедно и да го отпразнуваме. Аз черпя.

Рехабилитационното момиче

О: Скъпо момиче.

Вместо да пием нещо, когато излезеш, трябва да си направиш
твоя страница. Или да напишеш книга. Просто предложение.

Интригантката

Не забравяй моя купон — поискай да те включат!

Знаете, че ме обичате

Интригантката

ЖИВОТЪТ НА БОГАТИТЕ И ИЗВЕСТНИТЕ

В сряда след училище Дан стоеше във фоайето на хотел „Плаза“, играеше си с яката на новия си черен костюм „Агнес Б“ и стискаше малката червена книжка с кожена подвързия, която Мистъри му беше подарила за Свети Валентин. Само един път преди това беше влизал в „Плаза“ — двамата с Ванеса бяха в Сентръл Парк, снимаха филм за едни кънкъори на лед и Ванеса трябваше да отиде до тоалетната. Дори и в изискания си нов костюм не изглеждаше на място в тази помпозна среда.

Трябваше да свиква. В края на краищата щеше да става известен автор, да пие редовно чай с агента си в скъпи хотели.

Сиромас човек в стъклен замък, се оформи в главата му началото на поема.

— Даниел! — Дан чу Ръсти Клайн да го вика от другата страна на залата. Този път червената ѝ перука беше на две големи опашки от двете страни на главата ѝ и огромната ѝ висока фигура беше облечена в странна японска роба тип гейша на малки бели цветчета и обути във високи черни кожени ботуши — все едно не беше достатъчно висока. Мистъри стоеше до нея като изгладнял призрак, с дрипаво наметало в сливов цвят и износени кафяви кожени ботуши. Гръдната ѝ кост стърчеше от хилавото тяло като самолетно крило и устните ѝ бяха така напукани, че изглеждаха бели.

Скелетът на принцесата се превръща в прах.

— Здравейте — Дан поздрави небрежно, все едно че редовно висеше в „Плаза“ след училище... Сребърната гравитационна химикалка на Мистъри се опираше в гърдите му под бялата риза на „Агнес Б“. — Благодаря за подаръците.

Ръста го притисна в една голяма мечешка прегръдка, задуши го с отвратителния си парфюм с мирис на развалена риба и нацапа бузата му с оранжево-розово червило.

— Скъпи, толкова много се забавлявахме с Мистъри да ти купуваме подаръци! Трябваше да си *наложим* да спрем.

Мистъри прокара език през пожълтелите си зъби.

— Пиехме мартини и анализирахме Кафка като две стари професорки — каза с пиянски глас. Имаше вид, все едно не беше спала от седмици. Премигна със сивите си сънливи очи. — Сега, когато си тук, мога да ям. Повишаваш ми апетита.

Костите положени върху крилата на една нощна пеперуда зашита с паяжини.

— Оттук — закиска се Ръсти, без да обръща внимание на странното произношение на Мистъри. Тя ги упъти през огромното преддверие към една голяма зала за чай, изпълнена с позлатени огледала, дрънчащи чаши и прекалено напарфюмирани госпожи с току-що фризирани коси. Кръглата маса с бяла покривка беше подредена със сребърни чаши за чай и триъгълен сребърен поднос, пълен с прясно изпечени кифлички, бурканчета домашен конфитюр и малки сандвичи с обелени краставички. На масата имаше две наполовина изпити чаши с мартини, готови за пресушаване.

— Направихме малко тържество, за да отпразнуваме дебюта на Мистъри — обясни Ръсти ведро. Тя седна и вдигна чашата си с останалото мартини.

Кралицата на поезията прави съблазнителен опит.

Дан седна до нея и сложи червената кожена книжка на масата.

— Какъв дебют?

Ръсти си взе една кифличка с къпини, намаза я с масло и я пъхна цялата в розово-оранжевата си уста, където тя изчезна мигновено.

— Браво. Донесъл си бележника си. Записваш ли си всичко? Не забравяй, нищо не е без значение! — тя намигна на Мистъри. — Кой знае? Може всичко да завърши с книга!

Мистъри се захили и погледна Дан.

— Завърших новелата си — каза дрезгаво.

Къщата гори! Къщата гори!

Дан прокара палеца си по върховете на вилицата, докато възприемаше информацията. За по-малко от седмица Мистъри е написала цяла новела, а той само една глупава поема за Свети Валентин, посветена на Ванеса. Дори не смееше да прочете отговора на Ванеса, след като ѝ изпрати поемата — беше ужасна.

— Мислех, че едва сега я започваш — каза той и се почувства предаден.

— Така е, но в неделя вечер се въодушевих, набрах скорост и не можех да спра, докато не свърших. Тази сутрин изпратих всичко на Ръсти по мейла, точно когато чистеха улиците. Прочете го вече и казва, че съм следващата Вирджиния Улф!

— Мислех, че си следващата Силвия Плат — каза Дан мрачно.

Нощната пеперуда се нахвърля на краденото месо.

Мистъри повдигна слабите си рамене и сипа пълна лъжица захар в мартинито си. Разбърка го замислено, взе чашата с две ръце и отпи.

— Както и да е, нека говорим за *теб*, Дани, скъпи — Ръсти извика. — О, по дяволите — тя извади от чантата си модерния розов телефон, натисна няколко бутона и го задържа на ухото си. — Скъпи мои, изчакайте, трябва да си чуя съобщенията.

Дан чакаше и наблюдаваше Мистъри, която сложи толкова много лъжици захар в мартинито си, че заприлича на каша. Не беше обърнал внимание досега, но изкривените ѝ изядени нокти бяха също толкова жълти, колкото и зъбите.

Ръсти хвърли телефона си по средата на масата.

— Трябва да напишеш дневник — каза на Дан, взе си още една кифличка и я разряза наполовина. — *Дневникът на един млад поет.* Страхотно е! — извика тя. — Ти си следващият Рилке!

Кралицата на клоуните вади розов заек от косата си.

Дан посегна за гравитационната химикалка. Искеше да запише нещо в бележника си за жълтите нокти на Мистъри — за това колко изненадан е, че не го отвращават — *възбуждаха го.*

— Как мога да си водя дневник, при положение че единственото място, където ходя, е училището? — оправда се той. — Нищо особено не ми се е случвало — той посегна с трепереща ръка към чайника и си наля ароматен топъл английски чай. *Оо, кофеин.*

Ръсти почука по корицата на бележника му с дългите си оранжево-розови нокти.

— *Подробности*, скъпи. *Подробности.* Трябва да си помислиш дали да не изоставиш училището и да се отдадеш на писане за една или две години. Като Мистъри — тя остави червилото от устата си върху бялата салфетка. — Записала съм ви с Мистъри утре вечер на поетично четене в „Равингтън Роувър клуб“. Бъкли вече разпространява рекламните. Време е. Всички стари поетични клубове

се завръщат. Трябва да можете да четете. Казвам ви, поезията е следващият рокендрол!

Мистъри се изкиска и ритна Дан по пищяла под масата като пияно магаре. На Дан също му се прииска да я изрита, малко го заболя, но не искаше да се държи като дете.

Ръсти щракна с дългите си пръсти и водата пристигна веднага.

— Дайте на тези деца всичко, което поискат душичките им — заповяда тя. — Трябва да бягам, скъпи. Мама има среща — тя им изпрати въздушни целувки и зачатка към изхода с роклята си на гейша, привличайки чуждите погледи с огнените си опашки и огромна фигура.

Майката птица напуска гнездото, оставяйки принцесата и просяка с отворени човки.

Мистъри допи мартинито на Ръсти и погледна изморено Дан с унилите си сиви очи.

— Всеки път, когато Ръсти спомене името ти, усещам топлина между бедрата си — призна му тя с хриплив глас. — Искам те цяла седмица, но успях да канализирам животинската си страст в книгата — изхили се тя. Зъбите ѝ изглеждаха като оцветени с жълт молив. — Част от нея е очевидна.

Просякът се превръща в принц. За да съчиня израз, убивам.

Дан се пресегна за един сандвич с краставички и го напъха в устата си. Дъвчеше нервно, без да усеща вкуса му. Трябваше да се прибере вкъщи и да започне да пише дневника си. Трябваше да си има приятелка. Трябваше да бъде отвлечен от тази напълно луда, възбудена мацка с пожълтели зъби. Но истината беше, че и той се възбуди. Вече два пъти загуби девствеността си и нямаше търпение да я загуби отново... и отново.

— Хайде — кимна Мистъри и му подаде ръката си с пожълтели нокти, — можем да си наемем стая за сметка на Ръсти.

Дан грабна бележника си и я последва на рецепцията. По дяволите поезията. Не можеше да устои на следващата глава от разказа.

И Е ЗА ЛЮБОВ

Джени нямаше как да бъде сигурна, че Л, който ѝ изпрати бележката на Свети Валентин, беше момчето от „Бенделс“. Можеше да бъде някой пълен идиот или дебел перверзен тип, но за себе си знаеше, че вече е влюбена в него. Чувстваше се като момиче от приказките, влюбено в един маскиран мъж и беше твърдо решена да се вози в автобуса на 79-та улица, докато го срещне лице в лице. В понеделник и вторник тя пътува с автобуса до седем часа следобед без успех. В сряда след училище Елиз я придружи.

— Не разбирам. Защо го правим отново? — попита Елиз. Беше свършила с домашните и гледаше отегчена до смърт през прозореца.

— Казах ти. Сутринта забравих любимата си шапка в автобуса. Сигурна съм, че ще я намеря, ако сменим достатъчно автобуси — излъга Джени.

— Някой сигурно я е взел — отвърна Елиз. — Хубавата ти червена шапка? Сигурна съм, че някой я е взел.

Една жена на средна възраст с дебели глезени и старомоден шлифер четеше *Уолстрийт джърнъл* и ги наблюдаваше по начина, по който хората винаги гледаха тийнейджърите, когато разговарят на висок глас. Нещо подобно на: може ли да натиснете бутона за отнемане на звука? *Ако обичате.*

— Само този автобус за последно и после се прибираме вкъщи — обеща Джени, въпреки че вече бяха сменили два автобуса, откакто беше обещала същото.

Елиз сложи ръката си на обутото с черен чорапогащник коляно на Джени и я задържа там.

— Все ми е едно. Нямам какво друго да правя.

Джени изчака Елиз да махне ръката си.

— Какво правиш? — прошепна силно.

— С кое?

— С *ръката си.*

— Книгата казва да дадеш израз на чувствата си с нежни ласки — обяви Елиз.

— Но аз не искам да го правиш. Освен това сме в *автобуса* — изсъска Джени и отстрани ръката на Елиз. Последното нещо, което искаше да види Л, беше как тя и Елиз се *галят. Господи*. Колко неприятно.

— Какво лошо има? — проплака Елиз и сръга Джени в крака точно когато автобусът силно се наклони. Джени се изхлузи от седалката на земята и задникът ѝ се приземи тежко върху нечий обувки.

Джени затвори очи, прекалено ужасена, за да ги отвори. Ако тайният ѝ обожател можеше да я види сега, никога повече нямаше да ѝ изпрати любовни писма. Автобусът подскочи още веднъж, докато приближаваше парка и гърдите ѝ подскочиха безмилостно — сякаш вече не ѝ беше достатъчно.

— Хвани се — някой ѝ подаде ръка.

— Майната ти — измърмори Джени напълно унижена. Отблъсна встрани ръката и се изправи на крака. Една руса глава стоеше над нея. Високо. Хубав нос. Лешникови очи с руси мигли. Беше *той* — момчето от „Бенделс“!

— Добре ли си? — попита. — Има едно свободно място отзад. Защо не седнеш? — той взе ръката ѝ и я поведе назад през тълпата.

Джени седна на твърдата ниска седалка и погледна към момчето с туптящо сърце. Изглеждаше на шестнадесет и беше перфектен, просто перфектен.

— Ти ли си Л? — попита тя без дъх.

Той се усмихна засрамено. Единият му преден зъб беше леко нащърбен. Бе изключително красив.

— Да, идва от Лео — отговори той.

Лео. Разбира се.

— Аз съм Дженифър! — Джени направо викаше, толкова беше развълнувана.

— Дженифър — повтори Лео, все едно че беше най-красивото и уникално име, което някога беше чувал.

Елиз подаде глава през многобройната тълпа в часа пик и погледна Джени със сините си очи.

— Ей, извинявай, че те бутнах. Добре ли си?

Лео се усмихна с очарователната си нащърбена усмивка, сякаш искаше да каже, че приятелите на Джени са и негови приятели. Инстинктът на Джени ѝ казваше да изгони Елиз и да остане с Лео на спокойствие. Но не искаше Лео да си помисли, че е тотална кучка. Мъжът до нея стана и Джени потупа седалката.

— Седни тук.

Елиз пусна дръжката и се намести на седалката.

— Здравей — каза тя и погледна към Лео. Ритна Джени по крака, когато го разпозна. — Здравей.

— Елиз, това е Лео. Лео, това е Елиз — запозна ги вежливо Джени. Автобусът спря рязко и Лео се облегна на рамото ѝ, за да запази равновесие. *О, Господи. Той ме докосна! Докосна ме!*

Джени почувства погледа на Елиз, която се опитваше да разбере какво става.

— И ти ли учиш в „Констънс Билард“? — Лео попита Елиз.

Елиз кимна напълно объркана. Изведнъж на Джени ѝ дожаля. Сложи ръка върху рамото ѝ и се усмихна на Лео.

— Тя е най-добрата ми приятелка.

Елиз се изхили и отпусна глава на рамото ѝ.

— Мисля, че намери шапката си — прошепна тихо.

— Да — ухили се Джени, облекчена, че Елиз беше достатъчно умна, за да не задава повече въпроси. Когато останат сами, щеше да ѝ обясни всичко, както правят най-добрите приятелки. Тя погледна перфектните черти, перфектното лице на Лео и остана без дъх от поредната му нащърбена и ослепителна усмивка.

— Знаех си, че не може да се казваш Ланс.

В ИЗПУСКА ШАНСА СИ ДА СНИМА РАЗЛАГАЩИ СЕ ТЕЛА НА РИБИ

— Радвам се, че успя да го направиш — каза Кен Могул в сряда следобед, когато Ванеса го придружи в „Чипис“, новото кафене в Уилямсбърг в долната част на улицата, на която живееше. Той подбутна към нея димящата чаша с капучино.

— Поръчах и за двамата. Надявам се нямаш нищо против.

Ванеса седна с черното си палто и хвана чашата с две ръце, присвивайки устни, докато духаше горещото мляко.

— Благодаря, че ме уреди на модното шоу — каза тя. — Супер беше — тя премигна. — Мразеше начина, по който звучеше, когато говореше с Кен Могул. Като някоя безмозъчна глупачка.

Кен повдигна широките слънчеви очила „Персол“ върху късата си червена коса и се облегна на масата, готов да говори за бизнес.

— Искам да дойдеш с мене в Кан тази пролет. Ще те запозная и с други блестящи независими режисьори. Можем да работим заедно. Искам да прекъснеш училище за една или две години и да направим няколко филма. Ще бъде вълшебно, чувствам го.

По уредбата звучеше Ения. Ванеса разкопча и закопча палтото си. Мразеше Ения.

— Започнах да работя по нов проект в Южна Америка — продължи Кен Могул. — Започва с морски чайки, които хранят малките си с месото на разложени риби, и после преминава към горилите, които изоставят децата си. След това ще заснема улиците в Рио, където децата проституират срещу дрога. Още не съм започнал снимките, но си мислех, че можеш да идеш там, да се *сприятелиш* с децата и да запишеш *историите* им. Знаеш ли португалски?

Ванеса поклати глава. Подиграваше ли се с нея?

— Испански?

Тя поклати отново глава.

— Няма значение. Ще намерим преводач или деца, които говорят английски. Всичките ти разходи ще бъдат поети от продукцията „Дюк“.

Помниш ли Дюк от купона „Повече от голи“?

Ванеса кимна и се усмихна. Как можеше да забрави Дюк, най-загубеният мъж на планетата?

— Ще имаш кола на разположение, апартамент, оборудване и всичко, от което се нуждаеш — добави Кен. — Искаш ли?

Ванеса забеляза за първи път колко неоформена беше брадичката му. Всъщност брадичката липсваше.

— Винаги съм искала да отида в Кан — отговори и отпи замислено от капучиното си. — Новият ти проект звучи наистина... страхотно. Но вече ме приеха в Нюйоркския университет. От единадесетгодишна мечта да ида там. Няма начин да се откажа.

— А моят филм? Детска проституция! Животни, които изоставят малките си! Това е поразяващ материал! — Кен Могул се пеняваше и плюеше по барплота.

Ванеса помисли, че ако имаше по-очертана брадичка, слюнката му нямаше да опръска всичко. През рамото му, на таблото за обяви, Ванеса забеляза една светлосиня реклама.

„Ривингтън Роувър клуб за поезия“
обявява прочит на
Даниел Хъмфри и Мистъри Крац
Вторник, осем часа вечерта

Нищо чудно, че Дан я отбягваше цяла седмица. Бил е прекалено зает да бъде известен.

— Ванеса? Слушаш ли ме? — попита Кен. — Първият урок, който трябва да научиш в този бизнес, е, че часовникът никога не спира.

Ванеса го погледна с една полуразвеселена, полуотегчена усмивка на Мона Лиза. Въпреки че беше поласкана от поканата на Кен да работи с него, нямаше никакво намерение да става мини-Могул. Искаше да има *собствен* стил и *собствена* кариера, не да изразходва енергията си за нечия чужда работа, колкото и да е добра. Тя поклати обръснатата си глава.

— Съжалявам.

Без да може повече да се сдържа, брадичката на Кен Могоул изчезна напълно. Той очевидно гледаше на себе си *твърде* сериозно. Ванеса се изправи и откъсна светлосинята реклама от таблото над главата му. Предполагаше се, че двамата с Дан правят *заедно* филм, но ако можеше да се вмъкне в клуба без негово знание и да го снима как чете, щеше да е много по-добре. Дан винаги излизаше по-сполучливо, когато не знаеше, че го гледат.

— Благодаря ти — каза на Кен. — Поласкана съм, наистина. Но работя по нещо ново, самостоятелно. Искам да го завърша.

Кен Могоул повдигна очилата си на носа и погледна през прозореца.

— Ти губиш.

— Благодаря за кафето — каза Ванеса, въпреки че той вече не я гледаше. Тя загъна рекламния лист и го пхна в джоба си. — Късмет в Кан.

Кен Могоул закопча коженото си палто „Прада“ и нахлупи качулката на главата си, сякаш искаше да се изолира напълно от нея.

— Чао.

Ванеса тръгна към вкъщи, за да прегледа камерата си и да види какво ѝ трябва за „Ривингтън Роувър клуб“ утре вечер. Когато свърши четенето, щеше да излезе от тълпата и да го изненада с една голяма чаша ирландско кафе, любимата му напитка. Щяха да обменят истории за всички откачени известни личности, с които са се запознали през изминалата седмица. После щеше да го закара вкъщи и да му припомни какво е изпуснал. Щеше да му покаже какво означава да загуби отново девствеността си, така както го беше описал в онази шантава поема.

Все едно че имаше нужда.

С ПРЕОТКРИВА СЪЛЗИТЕ

— Искаш ли да вземеш Муки и да се разходим заедно? — Арън попита Блеър през затворената врата на спалнята ѝ. Беше сряда следобед и тя седеше затворена в стаята си от понеделник. Вратата се отваряше единствено, за да вземе сандвичите със сирене бри и домати и чашите с горещ шоколад, които Мъртъл ѝ носеше в десет и в пет часа. Тя дори заповяда на семейния лекар да ѝ напише извинителна бележка за една седмица отсъствие от училище. Докторът увери майка ѝ, че не е болна. Училищата като „Констънс“ натоварваха девойките прекалено, особено в горния курс, и освен това бяха стресирани в стремежа си да влязат в най-добрите колежи. Блеър имаше нужда само от няколкодневна почивка и след това всичко ще бъде наред.

Добре де, не точно. Блеър използваше няколкодневната почивка, за да преоткрие себе си — като Мадона.

Арън отвори вратата и надникна в стаята. Въздухът беше спарен, миришеше на цигари и ментова вода за зъби. Главата на Блеър беше увита с бяло-розово шалче „Пучи“. Лежеше на леглото с кръстосани глезени, облечена в бял халат и пушеше „Мерит ултралайт“ с дълго черно цигаре. Видът ѝ напомняше много на Грета-Гарбо-подприкритие, а това беше и търсеният ефект.

В другия край на стаята беше телевизорът и тя гледаше без звук „Великият Гетсби“ с Робърт Редфорд и Миа Фароу. Блеър дърпаше от цигарето с драматично унесен поглед. Нямаше сили да гледа към Арън, който носеше отново тениската на „Харвард“ — сякаш нарочно искаше да я дразни. Тя вече беше изтръгнала надписа на „Йейл“ от балдахина над леглото си и го беше хвърлила през прозореца заедно с тениската на „Йейл“ на баща си.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да се разкараш от стаята ми.

— Тъкмо си тръгнах — отговори Арън. — Обаждала ли си се скоро на Серена?

Блеър поклати глава.

— Защо?

— Просто питам — Арън вдигна рамене объркано. От петък вечер се събираше с приятелите си в „Скарсдейл“ и не беше виждал или говорил със Серена след шоуто „Ле Бест“. Извади от задния си джоб тънък пакет билкови цигари и го метна на леглото ѝ.

— Опитай тези — посъветва я. — Сто процента натурални са и миришат много по-хубаво от лайната за масово производство.

Блеър изрита пакета на земята.

— Приятна разходка.

Арън затвори вратата плътно зад себе си и излезе навън с Муки. Влезе в парка на 72-ра улица и пое по пътя, който водеше към малък дървен мост над един поток, вливащ се в езерото. Муки спираше от време на време, за да рине енергично в снега с кафеникавобелите си лапи, сякаш търсеше някоя своя кучешка играчка, забравена от миналото лято. После се отказваше и продължаваше да ходи.

Една ниска блондинка с тъмни слънчеви очила и синя шапка „Янкис“ изтича покрай него с тениска АЗ ОБИЧАМ АРЪН върху червения си велурен екип за бягане — същата тениска АЗ ОБИЧАМ АРЪН, която Серена носеше на шоуто „Ле Бест“. На Арън му се стори, че блондинката беше актрисата Рене Цвингдингер, или както там ѝ беше името, но не беше напълно сигурен. Струваше му се доста забавно известни актриси и модели да носят тениски с неговото име, при положение че той беше просто едно момче, което излизаше с едно хубаво момиче, с което май вече не бяха заедно.

Дървеният мост се появи и Арън забеляза, че беше пълно с хора и оборудване, някакъв вид екип. Доближи се още малко и в ледената вода забеляза малък надуваем сал с един мъж, който регулираше обектива на камерата си.

Арън остави Муки да преследва катеричките под дървото и започна да наблюдава сцената. Хората от моста се разпръснаха и той видя едно момиче с гънка жълта рокля на слънчогледи и сини сандали. Русата ѝ коса се вееше от ледения вятър. Беше Серена, разбира се. Нямахте как да я сбъркаш.

Муки хукна в снега към Серена, виеше от радост и размахваше малката си четинеста опашка.

— Муки, спри! — извика Арън. Всички на моста, включително Серена се обърнаха да погледнат.

— Муки! — изписка Серена, навеждайки се да целуне кучето по мокрия нос, докато се въртеше доволно между краката ѝ. — Как си, красавецо?

Арън се запъти към моста с ръце пъхнати навътре в джобовете на зелените си войнишки панталони.

— Съжалявам — промърмори на екипа от гримьори и стилисти.

— Няма нищо — каза Серена и се изправи. Отдели се от антуража си и целуна Арън леко по бузата. Жълтата ѝ рокля беше изрисувана с шарени сини птички и червилото ѝ миришеше на диня. — Тъкмо снимаме реклама на парфюм. Можеш да гледаш, ако искаш.

Арън остана с ръце в джобовете. Имаше милион неща, които Серена можеше да каже, за да го накара да се чувства виновен: че се е скрил в „Скарсдейл“ и не ѝ се обаждаше, но Серена беше над тези неща. Тя наистина беше прекрасна, а това беше една от причините, поради които трябваше да я остави. Прекалено много усилие изискваше да бъдеш с някого с такова ниво.

— Не ми позволявай да те задържа — каза Арън. Той отвори кутията си с билкови цигари и ѝ предложи една. Тя си взе и я задържа в начервените си устни, докато ѝ поднесе огънче. — О, благодаря за розите.

Серена издиша сладкия пушек в студения въздух.

— Така и не си направихме татуировки.

Арън се усмихна нежно.

— Може би е за добро.

В ъгъла на дясното ѝ око се заформира една перфектна сълза и се олюля на ръба на долния ѝ клепач.

— Хайде да действваме — извика фотографът от надуваемия сал.

Серена се обърна да му махне, жълтата ѝ рокля се завъртя около коленете ѝ и русата ѝ коса се разпиля. В този момент сълзата падна на красивата и буза — перфектна илюстрация на всяка човешка емоция, която „Ле Бест“ искаше да отрази в новата си реклама за парфюм. Трябваше да заличат цигарата от ръката на Серена и настръхналата ѝ кожа по ръцете и краката, но нямате представа колко е лесно това.

РЕХАБИЛИТАЦИОННОТО Е НОВИЯТ КУРОРТ

След като изгледа „Великият Гетсби“ два пъти едно след друго, Блеър изключи телевизора и взе телефона. Имаше нужда да говори с някого, да каже на света, че е жива — въпреки всичко. Проблемът беше, че *не искаше* да говори с никой от хората, които познаваше, включително с живеещия във Франция хомосексуален баща, на когото винаги разчиташе да я развесели. Ако можеше да има някой друг, някой нов и различен, който...

Всъщност имаше един човек, на когото *можеше* да се обади. И защо, по дяволите, да не му се обади, когато той ѝ се беше обадил съвсем неочаквано миналата седмица, докато си подстригваше косата?

Тя набра бързо номера на Нейт и за нейно учудване, той го вдигна.

— Нейти? — Блеър промълви в телефона. — Чух всичко, което е станало. *Как си? Добре ли си?*

— Да, в интерес на истината, много съм добре — отговори Нейт и звучеше подозрително трезвен. — Наште са доста разстроени от станалото и не знам как може да повлияе на шансовете ми в „Браун“, но засега съм добре.

Блеър вдигна голите си крака във въздуха и се намръщи на розовия си лак, който сложи сама от чиста скука.

— Горкият — въздъхна съчувствено. — Рехабилитацията сигурно е ужасна.

— Ами всъщност — и знам, че това ще прозвучи странно — започвам да я *харесвам* — призна си Нейт. — Бих искал да не трябваше да става така, че да влизам там, но мястото наистина е готино, модерно и някак... не знам... *отпускащо* да правиш нещо, което няма нищо общо с училище.

— Наистина? — Блеър бухна възглавниците зад себе си и седна в леглото.

Рехабилитацията беше *отпускаща*? Може би точно от това имаше нужда — отдих от напрежението на ежедневното ѝ съществуване. Можеше да се види увита в пухкава бяла хавлия, лицето ѝ намазано със зелена глинена маска, краката и ръцете ѝ набодени с акупунктурни игли, отпивайки пречистващ билков чай, докато си почива на кушетката, бърбейки си с някой внимателен консултант с бяла ленена роба.

— Ако можеше да избереш какво животно да бъдеш, кое си избираш? — щеше да я попита консултантът. Нищо ексцентрично.

Рехабилитация. Защо не се беше сетила затова досега? Естествено, щеше да има и малко терапия, но тя не би имала проблеми да говори за себе си. И най-хубавото от всичко — *Нейт ще бъде там* — двамата сами отново, далеч от града и неговата лудница. Винаги беше мечтала да изкара уикенда с Нейт в някой романтичен хотел в Кейп или Хамптън. Рехабилитационната клиника в Гринич, Кънектикът, щеше да бъде почти толкова добра. Разбира се, искаше да заличи напълно от живота си арогантното, измамно присъствие на Нейт, но Нейт звучеше, сякаш иска да обърне нова страница, а тя се опитваше да направи точно това!

— Как стана всъщност, че отиде на рехабилитация? Може ли просто да се запишеш или трябва да те изпрати някой? — попита Блеър. Тя гледаше отражението си в огледалото на гардероба. С оръзаната си коса и пребледняло лице, тя приличаше достатъчно на наркоманка, за да я приемат.

— Мисля, че можеш да се запишеш, но кой е луд да го направи? — попита Нейт.

Блеър се усмихна. *Тя беше.*

— Искаш ли да се видим утре вечер или някой друг път? — попита тя. — Знам, че понякога се държа като истинска кучка, Нейт, но накрая винаги ми липсваш.

— Съжалявам. Трябва да ходя на груповата терапия в „Брейкауей“ — отговори Нейт. Не беше виждал Джорджи от нощта със снежната буря и Джаки беше обещала утре да я пусне в групата. — Ходя с влака и се прибирам доста късно.

— Добре. Но нека се видим скоро, става ли? — попита Блеър. — Знаеш, че ме обичаш — прошепна тя съблазнително и затвори.

Надигайки се от леглото с нови сили, тя свали шалчето „Пучи“ от главата си и намаза малкото си останала коса с минимално количество гел „Бед Хед“. След това отвори вратата на стаята си за първи път тази седмица.

— Мамо! — провикна се в хола. — Ела бързо. Имам нужда да ми помогнеш с нещо!

Какъв по-хубав начин за водещата дама да се завърне от една рехабилитация, обновена и подмладена, с красивия първи мъж до себе си?

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абривирани, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Сълзите на Серена

Хората на „Ле Бест“ не си губиха времето да покажат рекламата за парфюма и досега вече всички сте я видели. Прекрасна, нали? Парфюмът няма да излезе преди април, освен ако и вие като мене нямате достъп до някои неща. Това е силна жасминова миризма с лек аромат на сандалово дърво и пачули. Нося го в момента и трябва да призная, че е толкова божествен, колкото и рекламата. Но когато е замесена определена блондинка, не можем да очакваме по-малко, нали?

Една богата тийнейджърка дарява част от наследството си на Рехабилитационното

Изглежда малкото нещастно момиче на *H* е ухапано от мухата на щедростта. За да покаже своята благодарност на тези, които ѝ помогнаха през последните няколко седмици, тя финансира строителството на модерни конюшни в „Брейкауей“, Кънектикът. Конюшните ще подслонят коне, свине, кози, кучета, котки и пилета, които да се използват с терапевтична цел, разбира се. Очевидно млекодайните кози могат да направят чудеса с пристрастения към коката мозък на наркоманите. Нека само се надяваме, че нашата скъпа наследница ще седи далеч от аптеката на конюшните!

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Аз съм външен пациент в „Брейкауей“ и днес бях там, когато това момиче с рошава къса коса и кожени ботуши дойде и тръсна платинената си кредитна карта на сестрата от рецепцията. Искаше да резервира самостоятелна стая за две седмици, за предпочитане с изглед към фонтана. Хей? Казаха й, че не може да остане там, освен ако не е опасна за себе си или за околните, но е добре дошла в тийнейджърската група, ако иска.

Слънцето

О: Здравей, Слънце,

Изненадана съм, че не е резервирала няколко сеанса за почистване на лице! Ако участваш в тийнейджърската група, стой далеч от нея. Изглежда има мисия.

Интригантката

Наблюдения

Дж е с новите си приятели на „Баулмор Лейнс“. Толкова са сладки заедно, но аз съм минала през това и тройките никога не успяват. *С* отсъства от училище в петък с бронхит. Това ще й бъде за урок да носи рокли през февруари! *Б* пазарува за гардероба си в Рехабилитационното в скъп магазин на „Мълбъри Стрийт“. Ако иска да играе ролята на отчаян наркоман, трябва да изглежда автентично. *Д* се упражнява за „Ривингтън Роувър клуб за поезия“ по микрофона в метрото, шепнейки на себе си сред грохота на влака.

Време е да излезем навън и да направим нещо културно. Ще се видим тази вечер на четенето!

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ЗАРАДИ ИЗКУСТВОТО Й

— Радвам се, че си тук — каза Дан на Мистъри, която прокара пръстите си с пожълтели изгризани нокти през модерната си рошава коса. Напълно случайно той и Мистъри пристигнаха в „Ривингтън Роувър клуб за поезия“ по едно и също време и през последните петнадесет минути пушеха „Кемъл“ без филтър и се опипваха в изрисуваната дамска тоалетна, опитвайки се да се успокоят за четенето. — Нервен съм.

— Недей — Мистъри отпусна късата му черна вратовръзка и взе ръцете му. — Хайде, дай да видим какво става.

Те излязоха от тоалетната, хванати за ръце — Мистъри с прозрачен светложълт копринен сукман, през който черното й памучно бельо прозираше перфектно и Дан с новия си черен костюм: Бони и Клайд в света на поезията.

Малкият затъмнен сутерен на клуба вече беше препълнен с хора, които пиеха кафе, отпуснати на износените стари кушетки, разпилени хаотично в залата. Една диско топка висеше от черния таван и по уредбата звучеше Мориси с депресираща песен от новия му албум.

Светлините премигнаха два пъти и една слаба японка с черно трико и розов чорапогащник за балет излезе на сцената.

— Добре дошли на „Шоуто свободен микрофон“ в „Ривингтън Роувър“. Толкова се радваме, че сте тук — прошепна тя в микрофона. — Тази вечер ще четат заедно двама от най-специалните поети в Ню Йорк. Имам удоволствието да поканя на сцената Мистъри Крац и Даниел Хъмфри!

Тъмната претъпкана зала се изпълни с аплаузи.

— Чух, че са прекарали цяла нощ в Е. И са написали книга заедно — прошепна някой.

— Чух, че са женени.

— Чух, че са двуйайчни близнаци, разделени при раждането — отбеляза друг.

Ванеса влезе незабелязана в клуба. „Какво е това име Мистъри Крац?“, чудеше се тя, докато нагласяше камерата и фокусираше сцената.

Тялото на Дан беше покрито със студена пот. Всичко ставаше толкова бързо. Нямаше време да осъзнае как от странните, мрачни стихотворения в тетрадката си премина към сценично четене с едно почти известно момиче в страхотен клуб, облечен с костюм на модерен дизайнер. Но нямаше време за съмнение. Беше участвал в пиеси от филмите на Ванеса. Беше новият Рилке. Той свали якето и запретна ръкави. Беше в свои води.

Мистъри вече го очакваше на сцената, хванала здраво микрофона със слабите си пръсти. Дан видя, че имаше два микрофона — един за нея и един за него.

— Кое е любимото ви съществително? — Мистъри попита публиката с нисък дрезгав глас.

— Пай! — извика от първия ред един грозен младеж с опашка.

— Ти си пълната противоположност на пая — просъска Мистъри на Дан, докато се качваше на сцената. — Искам да те изям жив.

Дан прочисти гърлото си и се наведе към микрофона.

— Коя е любимата ти дума? — попита той в отговор, изненадан от сигурността в гласа си.

— Секс — каза Мистъри спокойно. Тя падна на четири крака и пропълзя към него с микрофона между зъбите. — Секс — повтори тя, минавайки между краката му и издигайки се нагоре по тялото му, докато лицата им се срещнаха. Жълтата рокля правеше зъбите ѝ да изглеждат още по-жълти.

Камерата потрепери в ръцете на Ванеса. Ето *защо* напоследък Дан не ѝ се обаждаше, дори не ѝ звънеше, за да довършат *Да правиш поезия*. Дан правеше поезия с Мистъри Крац. И въпреки че я болеше да гледа как момчето, в което беше влюбена от три години се поддава на чара на едно момиче, чието име сигурно беше нещо напълно скучно и непоетично като Джейн Джеймс, Ванеса не можеше да спре да снима. Нещо ставаше с Дан и трябваше да го заснеме. Беше свидетелка на неговото преоткриване.

— Храни ме — Дан извика в микрофона, докато Мистъри се извиваше под него. — Поднеси ми голото си тяло.

Публиката подсвирна и извика със задоволство. Дан не можеше да повярва на успеха си. Той беше рок поет, секс идол! Забрави Рилке, той беше Джим Морисън! Той грабна Мистъри от земята и отвори устата ѝ с гладна и силна целувка на рок звезда.

Ванеса продължи да снима — горещите сълзи се стичаха по бледите ѝ бузи. Не можеше да спре и не го правеше, за да се самоизмъчва. Правеше го в името на изкуството.

На сцената, Дан разкопча ризата си и Мистъри облиза гърдите му.

— О, татко — прошепна тя.

О, братко.

ПРИМАДОНАТА СЕ ПРЕДСТАВЯ

— Добре дошли всички — Джаки Дейвис приветства тийнейджърската група в „Брейкаутей“ в петък вечер. — Толкова се радвам да посрещнем отново в групата нашата стара приятелка Джорджина Спарк — тя потупа с молив по бележника си. — Освен това днес очакваме нов приятел. Но докато чакаме да дойде, бих искала да поздравя двама души от групата за техния кураж и за примера, който дават за *изграждане на живот*. — Тя се усмихна окуражително на Нейт. — Нейт, сега, когато Джорджина е тук, искаш ли да ни разкажеш какво се случи миналия петък?

Нейт бутна назад стола си и после го върна на мястото му. Джорджи седеше срещу него в кръга с кръстосани крака, облечена в оранжеви сатенени къси панталони и с оранжеви кожени сандали, което беше малко странен избор за средата на февруари — не че излизаше много напоследък. Пищната ѝ тъмна коса контрастираше с бялото ѝ лице на Снежанка, когато го погледна и се усмихна срамежливо с тъмноревените си устни.

Нейт потърка ръцете си в маслинозелените си кантове на „Ралф Лорън“. Господи, как искаше да я целуне. Останалите членове на групата очакваха с нетърпение. Знаеха, че е станало нещо сериозно, но още не бяха чули цялата история.

— Е, разказвай, Нейт — подтикна го Джаки.

— В петък вечер бях на гости на Джорджи и си прекарвахме добре, хм, опознавахме се — започна да обяснява. — След това установих, че Джорджи се забавлява по свой начин с лекарствата в аптечната. Когато грохна и заспа, започнах да се притеснявам и се обадох на Джаки.

— Беше зов за помощ — произнесе Джорджи с фалшив ентузиазъм.

Нейт се захили. Все още беше скапана, но толкова дяволски неустоима. Радваше се, че трябваше да ходи на рехабилитация цели

шест месеца, защото искаше да ѝ помогне така, както и тя му беше помогнала.

— Закарахме я в клиниката точно навреме. Ще живее тук известно време и засега се справя доста добре, нали, Джорджи? — попита Джаки.

Джорджи кимна и се сви, усмихвайки се плахо.

— Вечерята снощи беше невероятна.

— Нека всички се хванем за ръце и ги поздравим за куража им! — извика Джаки.

Всички участници в групата се изправиха и аплодираха, включително Джорджи и Нейт.

— Здравей — Джорджи подаде червените си устни на Нейт и той я целуна.

— Здравей — отговори Нейт.

— Оттук, госпожице.

Блеър смръщи току-що оскубаните си вежди и сви устните си с розово червило, докато следваше една от облечените в бели престилки служителки на „Брейкауей“ към стаята, където сесията на тийнейджърската група вече беше започнала. Носеше новата си скъпа рокля в черно и червено на Даян фон Фюрстенберг в съчетание с любимите ѝ високи черни кожени ботуши, заредена с положителна енергия от идеята да се разкрие пред възхитената публика, включително пред Нейт.

— Добре дошла, Блеър Уолдорф. — Една старомодно облечена жена с грозно кафяво червило я приветства, когато служителката отвори вратата. Приближи се и покани Блеър в залата.

— Аз съм Джаки Дейвис, консултантката на тийнейджърската група. Моля те, заповядай и седни.

Блеър хвърли изучаващ поглед на групата. Там беше Нейт, нейният Нейт, изглеждащ великолепно както винаги, в маслинозелените си панталони, които отиваха на прекрасните му зелени очи. За нейна изненада, единственото свободно място беше до тази личност Джаки, която Блеър вече беше квалифицирала като абсолютна глупачка.

— Вече може всички да седнете — нареди им Джаки и седна на мястото си. — Сега, това, което правим, когато нов член се присъедини към нас, е да се изредим в кръг, да кажем кои сме и да назовем по име проблема, който ни е довел дотук. Трябва да бъдете възможно най-кратки и точни. Не забравяйте, че като наричате слабостите си с конкретните им имена, ще можете по-лесно да ги контролирате. Не се тревожи Блеър — Джаки я потупа успокоително по рамото. — Няма да те карам да бъдеш първа. Били, ще започнеш ли ти?

Здраво мускулесто момче с бяла риза „Дартмът“ потри ръце нервно.

— Аз съм Били Уайт. Пристрастен съм към вдигането на тежести и взимам амфетамини — съобщи той. — Имам спортна булимия.

Следващият беше Нейт. Не можеше да повярва, че Блеър се е записала в „Брейкауей“, но я познаваше достатъчно дълго, за да не се учуди.

— Аз съм Нейт и пуших марихуана всеки ден. Трябва да призная, че напоследък нямам желание. — Чувстваше се странно да признае това пред Блеър — момичето от близкото минало, когато винаги беше напушен.

Блеър повдигна вежди приятно изненадана. Нейт наистина ли се оправяше? Заради нея ли го правеше?

— Аз съм Хана Кото — каза момичето, което седеше до Нейт. — Взимам Е всеки ден, откакто умря кучето ми миналото лято. — Тя погледна Джаки. — Съжалявам, *екстази* — уточни тя.

— Аз съм Камбъл и съм алкохолик — каза едно русо момче, което не изглеждаше на повече от десет. — Пресуших винените изби на наште в Дариен и Кейп Код.

— Аз съм Джорджи и взимам всичко — каза едно поразително хубаво момиче с дълга копринена кестенява коса, огромни кафяви очи и тъмnochервени устни. Носеше оранжеви сатенени къси панталони „Миу Миу“ и прекрасни оранжеви кожени сандали „Джими Чу“, забеляза завистливо Блеър. — Напоследък пиех хапчета и ме беше страх, че може да заспя и да не се събудя отново. Но сега, когато знам, че имам рицар в блестящи доспехи... — тя премигна с гъстите си кафяви мигли по посока на Нейт. Кожата на Блеър настръхна.

— Благодаря ти, Джорджи — Джаки я прекъсна, преди Джорджи да каже нещо, което може да наруши контрола ѝ върху групата. —

Следващият?

— Аз съм Джодия и също съм алкохоличка — каза бузестото момиче, което седеше до Блеър. — Един път дори се напих с парфюм.

— Аз също — прекъсна я Блеър в стремежа си да засенчи изпълнението на Джорджи. Тя кръстоса и разкръстоса крака, показвайки на залата черния си мрежест чорапогащник. — Аз съм Блеър и... — тя се поколеба. Откъде да започне? Въздъхна дълбоко и драматично.

— Родителите ми се разведоха миналата година. Оказа се, че баща ми е обратен и сваля личния асистент на майка ми, който беше само на двадесет и една. Те все още са заедно и сега живеят в замък с лозя във Франция. Майка ми наскоро се омъжи за този дебел и пълен нещастник, предприемач на недвижими имоти и сега ще имат бебе, въпреки че тя е на сто години. Току-що разбраха, че е момиче. Трябваше да кандидатствам рано в „Йейл“, но интервюто ми беше пълен провал. Стар приятел на баща ми каза, че като бивш възпитаник на „Йейл“ ще ми направи специално интервю. Беше наистина привлекателен, никога не бях излизала с по-възрастни мъже преди това, и се влюбих в него — тя погледна извинително Нейт. Щеше да ѝ прости любовчийството, както и тя му прощаваше изневярата.

Джаки я слушаше захласната. Беше свикнала с децата в тийнейджърската група, които даваха малко повече детайли от необходимото, но никога досега не беше попадала на някого, на когото му харесва толкова много да говори за себе си.

— Една от причините да подстрижа толкова късо косата си беше желанието ми да бъда грозна, въпреки че в този момент не го осъзнавах. Надявах се, че късата коса ще ми отива. Мисля, че по този начин давах израз на вътрешната си грозота. Миналата седмица останах вкъщи и не ходих на училище. Не че бях болна, просто не можех...

— Извинявай, че те прекъсвам, но ако можеш просто да назовеш проблема си... — намеси се Джаки, когато осъзна, че Блеър нямаше да свърши скоро.

Блеър се намръщи и не спираше да си играе с пръстена. Май трябваше да има някакъв *специфичен* проблем, иначе щяха да я изхвърлят.

— Понякога, когато съм разстроена — което, като се има предвид какъв е животът ми, става почти винаги — прекалявам с яденето или ям нещо, което не трябва, и после ми става лошо. *Ето*, това звучеше убедително.

Джаки кимна.

— Можеш ли да назовеш проблема си, Блеър? Има си име, знаеш ли?

Блеър я гледаше втренчено.

— Повръщане, предизвикано от стрес? — отговори остро. Тя знаеше, че Джаки искаше да каже *булимия*, но това беше толкова гадна дума, че отказваше да я назове, особено пред Нейт. Булимията беше за неудачниците.

Всички в залата се кискаха. След излиянията на Блеър Джаки нямаше търпение да върне групата в нормалното ѝ състояние.

— Добре, мисля, че може и така да се нарече — каза тя и отбеляза нещо в бележника си.

Вдигна поглед и изглади къдравата си кестенява коса.

— Сега е мой ред. Аз съм Джаки Дейвис и работата ми е да ви помогна да се *освободите!* — тя вдигна юмрук във въздуха и извика леко, все едно че беше на баскетболна игра и отборът ѝ тъкмо отбеляза точка. Изчака членовете на групата също да вдигнат юмруци и да извикат с нея, но те просто я гледаха с празен поглед.

— Добре. Сега искам да образувате двойки. Ще направим малко упражнение, което ще нарека „Върви по дяволите, демоне!“ Единият от двойката ще бъде проблемът — това, от което искате да се освободите. Искам другият от двойката да застане срещу вас и да прати този демон по дяволите. Кажете му каквото искате, но го направете с *чувство*. Направете го *истински*. Е, хайде, групирайте се по двойки. Седем души сме, тъй че някой трябва да се групира с мен.

Хана вдигна ръка.

— Чакай. Ще говорим с *техния* или с нашия собствен демон?

— *С вашия* демон — изясни Джаки. — Това ще ви помогне да го прогоните!

Блеър очакваше Нейт да отиде при нея, но преди изобщо да има тази възможност бледата кучка с напълно неподходящите оранжеви сатенени къси панталони го погледна в очите и го хвана за ръката.

— Ще бъдеш ли мой партньор?

Блеър я чу да хленчи. Всички вече се бяха групирани, така че Блеър остана с Джаки.

— Добре, Блеър! — кресна ѝ Джаки. Кафявата ѝ спирала беше прекалено гъста и очите ѝ бяха грозно кафяви. — Нека кажем на този демон къде да ходи!

Изведнъж Блеър се зачуди дали рехабилитацията беше правилното място за нея.

— Трябва да ида до тоалетната — измъкна се тя. С повече късмет, упражнението може да е свършило, докато се върне, и може да успее да се намести до Нейт, преди всички отново да седнат.

Джаки я погледна недоверчиво.

— Добре, но побързай. И не забравяй, че тоалетните са под наблюдение.

Блеър погледна нагоре, докато отваряше вратата и прекоси коридора към тоалетните. Изми ръцете си и си сложи червило, разтвори роклята си и показа в огледалото голите си гърди само за да разтърси наблюдателите. След това премина отново в коридора и надникна през вратата, проверявайки дали са свършили упражнението.

Нейт и тази повлекана Джорджи е късите си панталони „Миу Миу“ стояха близо до вратата. Ръцете ѝ бяха на раменете на Нейт и лицата им само на няколко инча разстояние.

— Чудех се как да ти благодаря за розите. — На Блеър ѝ се стори, че Късите Панталони промълвиха това. — Ще ти подаря обиколка с пони.

Не говореше на демона си, осъзна Блеър. Говореше на *Нейт*.

Блеър очакваше Нейт да изрази ужаса и отвращението си от думите на Късите Панталони, но всичко, което той направи, беше да се ухили насреща ѝ с изплезен език, все едно че нямаше търпение да чуе още.

— Ще те покрия с...

Блеър не искаше да чуе цялото изречение. Беше пределно ясно защо Нейт харесваше толкова много рехабилитацията и защо изведнъж искаше толкова много да се оправи. Тя се подпря на вратата от външната ѝ страна и извади от джоба си телефона да се обади на майка си. Една кола трябваше да я вземе след два часа и да я закара в града, но нямаше никакво намерение да чака толкова. Рехабилитационната

клиника нямаше нищо общо с курорт. Беше просто една класна стая, пълна с жалки неудачници, които се нуждаеха от нов живот.

— Нямах право да се обаждаш тук, госпожице! — извика една служителка по нея в хола. Блеър я погледна и отиде в преддверието. Една от рецепционистките четеше вестник с цяла страница цветна реклама на „Сълзите на Серена“.

Изведнъж на Блеър ѝ хрумна нещо. Никога преди не се беше замисляла за това, но Серена ван дер Удсен — предполагаемата ѝ най-добра приятелка — беше абсолютна богиня на завръщането. Миналата есен Серена беше изгонена от пансиона и се завърна в града. Репутацията ѝ беше толкова лоша, че само най-отчаяните говореха с нея. Но след няколко шоута Серена спечели обратно всички, включително Блеър, и сега беше звездата на проклетата международна реклама на парфюм. Ако някой можеше да ѝ помогне да си прокара отново път към върха и всички отново да я обичат, това беше Серена.

Блеър отвори с тласък стъклените врати на рехабилитационната клиника и застана на последното мраморно стъпало, задъхана от студ. Бързо набра номера на Серена.

— Блеър? — извика Серена, телефонът ѝ прекъсваше. — Мислех, че си ми сърдита — тя се закашля силно. — Господи, болна съм.

— Къде си? — попита Блеър в отговор. — В такси ли си?

— Да — отговори Серена. — Отивам на една филмова премиера с някои хора, с които се запознах на снимките. Искаш ли да дойдеш?

— Не мога — отвърна Блеър. — Серена, искам да дойдеш да ме вземеш. Кажи на шофьора да тръгне по 1–95 за Гринич. Изход 3. Там е това място „Брейкауей“ на „Лейк авеню“. Кажи му да спре и да попита някого, ако не може да го намери. Става ли?

— Гринич? Това ще струва около сто долара! — възкликна Серена. — Какво става, Блеър? Защо си в Гринич? Има ли това нещо общо с онзи възрастен мъж, с когото те видях онази вечер?

— Ще ти върна парите — прекъсна я Блеър нетърпеливо. — Ще ти разкажа какво става, като дойдеш. Ще дойдеш ли, С? — попита тя, използвайки галовното съкращение, което не беше използвала, откакто бяха деца.

Серена се замисли, но Блеър беше сигурна, че е заинтригувана от идеята за авантюра със старата си приятелка. Телефонът започна да

праци, когато чу Серена да дава инструкции на шофьора.

— Трябва да затворям, защо го ми свършва батерията — изкрещя Серена. — Идвам скоро, чу ли? А, и, между другото, скъсах с Арън.

Блеър пое през носа си студен въздух и току-що начервените й устни се извиха в усмивка, когато чу новината.

— Ще приказваме за това като дойдеш. — Тя затвори телефона, седна на студените твърди стъпала и закопча небесносиньото си кашмирено палто. Нахлупи качулката на главата си и запали една „Мерит ултралайт“. Ако беше минал някой по пътя, щеше да види едно мистериозно момиче със синьо палто с качулка — прекалено самоуверено, въпреки промяната в сценария и нуждата от корекции.

ЗА КАКВО ГОВОРИМ, КОГАТО НЕ ГОВОРИМ ЗА ЛЮБОВ

— Вземете всички палтата си — каза Серена на деветокласниците от консултантската група в понеделник. — Отиваме навън за горещ шоколад в „Джаксън Хол“.

— Не се притеснявайте, имаме разрешение — добави Блеър и провери отражението си в огледалото на закусвалнята. Отиде пак на фризьор, за да оправят косата ѝ и сега приличаше на Еди Седжуик от „Работните дни на Анди Уорхол“. Беше върховна.

— Уау — Джени ахна, докато я зяпаше. — Изглеждаш страхотно — Джени беше толкова щастлива, откакто срещна Лео, че преливаше от любов с всички наоколо.

Блеър се обърна и се сети за нещо.

— Проверяваш ли си пощата? — попита тя.

Очите на Джени светнаха.

— О, да. Да, проверявам я!

На Блеър ѝ хрумна да си припише заслугите за очевидния екстаз на Джени, но всъщност много по-забавно беше да наблюдава Джени и пълното ѝ неведение. Може би, в края на краищата, нямаше да бъде толкова лошо да бъде по-голяма сестра. Тя забеляза, че Елиз Уелс носеше прилепнал черен къс пуловер, вместо присъщите ѝ превзети розови жилетки. Хубаво. Може би майка ѝ беше убила баща ѝ, затова че е такъв задник.

— Какво ново около баща ти, Елиз? — попита Серена, все едно прочете мислите ѝ.

За изненада на Блеър, Елиз се усмихна щастливо.

— Всичко е чудесно. Двамата с майка ми заминаха заедно този уикенд — тя се засмя и сръга Джени в лакътя. — Не ми обръщай внимание. Мисля, че Джени има да каже нещо.

Джени знаеше, че лицето ѝ стана червено, но не ѝ пукаше.

— Влюбена съм — съобщи тя.

Серена и Блеър си размениха пренебрежителни погледи. Последното нещо, за което искаха да говорят беше *за любов*.

— Хайде, обличайте палтата си — подтикна ги Серена. — Ще ви чакаме навън.

Атмосферата в „Джаксън Хол“ на „Медисън авеню“ беше изпълнена с миризмата на хамбургери и бучащия шум от гласове. Веднага щом момичетата от консултантска група А влязоха и седнаха на най-близката маса до големия стъклен прозорец, Кати Фаркас и Изабел Коутс се събраха заедно в ъгъла, обсъждайки последните клюки с всеки, който искаше да слуша.

— Чухте ли за Нейт Арчибалд и онова момиче от Кънектикът? — попита Кати, Този уикенд тя беше подстригала късо косата си и германският ѝ нос сега изглеждаше двойно по-голям.

— Хванали са ги да правят секс в помещението за санитарни материали в Рехабилитационното и сега той трябва да ходи на частна терапия в града.

— Чакай малко, мислех, че са хванали Блеър и Нейт в Санитарното — изгърси Изабел. Носеше мостра от „Сълзите на Серена“, която бе взела от един журналист, приятел на майка ѝ, който работеше във *Вог*. Носът ѝ потече.

— Не бе. Блеър излиза с онзи стар тип, не помниш ли? Вече не носи бебето му. Пометнала е. Затова отсъстваше толкова време от училище.

— Чух, че Серена и Блеър са изпратили молби до Учебния отдел на университетите в Калифорния — каза Лаура Салмън. — Имат непрекъснато подновяващо се приемане и можеш да разбереш в кой университет са те одобрили няколко седмици след като си кандидатствал — тя повдигна тънките си ягодоворуси вежди. — Хей, може би и ние трябва да пробваме!

Не че някоя от тях наистина искаше да я приемат в университета в Калифорния.

— Е, как беше да участваш в рекламата на парфюма? — Мери Голдбърг попита Серена, докато момичетата от консултантска група А чакаха горещия си шоколад. Каси Инуърг и Вики Райнерсън наостриха уши от двете ѝ страни. Трите момичета си бяха направили еднакви къси прически през уикенда, но тъй като нито една от тях не беше

отишла при Джани в Гарън, косите им бяха бледо подобие на предишната прическа на Блеър и *нямаха нищо общо* с новата ѝ коса.

— Студено — отговори Серена. Тя издуха носа си в хартиена салфетка, после вдигна нагоре косата си на кок и забучи в нея един молив, за да я задържи.

Разбира се, сега всички искаха да не се бяха подстригвали.

— Бих искала наистина да не говоря за това — добави тайнствено.

Блеър се облегна на масата.

— Двамата с Арън скъсаха по време на снимките — прошепна тихо на деветокласничките. После се изправи отново. — Край на темата.

Сервитърът донесе горещия шоколад, огромни димящи чаши, пълни с „Редиуип“.

— Може ли сега да говорим за любов? — попита Джени нетърпеливо. Тя се огледа наоколо в претъпканата зала. С повече късмет можеше да се появи Лео и да им го покаже.

„Не!“ извикаха Серена и Блеър в един глас. Нарочно заведоха групата в „Джаксън Хол“ — за да не говорят за момчета, храна, родители, училище, *каквото и да е*. Единственото, което искаха, беше да пият горещ шоколад и да се наслаждават на компанията си.

Изведнъж в ресторанта настъпи тишина, когато Чък Бас влезе с лисичата си кожа шапка и синьо палто. Розовият му пръстен с монограм проблесна, докато раздаваше розови рекламни брошури на всички.

— Бъди там или си глупак! — извика той и излезе през вратата сред облак от „Сълзите на Серена“ толкова внезапно, колкото се бе появил.

Рекламата беше покана за купон в понеделник вечер и след няколко секунди целият ресторант се изпълни с положително настроение.

— Ще ходиш ли?

— Чакай, мислиш ли, че това действително е купонът по случай *представянето* на Чък?

— Не, това е неговият рожден ден. Не можеш ли да четеш?

— Но ние ходихме заедно на училище. Рожденият му ден е през *септември*. Купонът дори не е негов. На някакво момиче е. Той просто

разнася рекламите.

— Все още мисля, че е би. Видях го с едно момиче от Френското училище „L’Ecole Française“ в събота и практически *го правеха*.

— Кой беше този? — изхленчи Каси Инуърт.

— Знаеш ли сайта www.gossipgirl.net? Мисля, че това е той! — обяви Мери Голдбърг.

— Според тебе Интригантката е момче? — възкликна Вики Райнерсън.

— Не може да бъде! — извикаха Серена и Блеър.

Всичко е възможно.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Не е от алчност

Досега вие всички сте видели рекламата за моя купон в понеделник. А ако не сте, къде бяхте — заврени под някой камък? Моля ви, не си правете труда да идвате, ако не носите поне едно от следните неща:

Карамелено кутре пуделче.

Толкова флакони от „Сълзите на Серена“. Колкото можете да намерите. Знаем, че има списък на чакащите, но съм прирастенена!

Първа класа билети за Кан през май.

Диаманти.

Фантастично чувство за хумор.

Всички прекрасни момчета от бележника ви.

Наблюдения

Н и неговата свръхбогата нова приятелка на разходка с карета в Сентръл Парк. Мисля, че са ѝ дали разрешително от рехабилитацията за добро поведение. *С* и *Б* в бутика „Ле Бест“ изкупуват цялата есенна линия. *В* оставя един пакет в отдела по драматургия в „Ривърсайд Преп“. Нали не мислите, че е предала онзи филм на учителката по драма на *Д*? Това се казва всеотдайност! *Д* и онази шантава поетеса си подвикват алогизми пред прозореца на студиото ѝ в Чайнатаун. Малката *Дж* и новият ѝ любим разглеждат татуировките в „Стинк“, един салон за татуировки в Ийст Вилидж. Надяваме се, че само разглеждат.

Що се отнася до онези горещи въпроси...

Дали *Н* и непослушната богата наследница ще останат само с добри намерения?

Дали *Б* някога ще превъзмогне *Н*? Ще си пусне ли дълга коса? И — слава богу, че скоро ще разберем — ще влезе ли в „Йейл“?

Дали *С* ще се превърне в банален, надут, хранещ се с целина супермодел? Ще се задържи ли някога с едно момче за повече от пет минути?

Дали *Дж* и новият ѝ приятел ще останат щастливи заедно? Дали ще се опита новата ѝ най-добра приятелка да ги раздели?

Дали *В* някога ще *погледне* отново *Д*?

Дали *Д* ще продължи да излиза с жълтозъбата поетеса? Дали и неговите зъби няма да пожълтеят през това време? Дали наистина ще напише дневник?

Дали останалите от нас ще влезем в колежа? И още по-важно, дали всички ние ще завършим?

Дали някога ще разберете коя съм?

Скоро всичко ще се изясни.

Ще се видим на купона в понеделник вечер и не забравяйте да донесете поне едно нещо от списъка. *Au revoir!*

Знаете, че ме обичате
Интригантката

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.